

827. e 4
3

CURÆ NOVISSIMÆ
SIVE
APPENDICULA
NOTARUM ET EMENDATIONUM
IN
SUIDAM.

IN QUIBUS
PLURIMA LOCA
VETERUM GRAECORUM,
SOPHOCLIS et ARISTOPHANIS
IN PRIMIS,

Cum explicantur, tum emaculantur.

SCRIPTIT
IO. TOUP, A.M.

Ecclesiæ Cathedralis Exon. Præbendarius.

LONDINI.
Prostant venales apud J. NOURSE, in *The Strand*.
MDCCLXXV.

COURT NOV 13 1881

APR 14 1881

NOTICE OF SALE

S U I A

THE COURT

IN THE COUNTY OF

JOHN COOPER

JOHN COOPER

JOHN COOPER

JOHN COOPER

JOHN COOPER

VII

MU

MEMORIÆ

VIRI DOCTISSIMI ET AMICISSIMI

ANTONII ASKEW

M. D.

MUSIS OMNIBUS LUGENTIBUS

NUPERRIME EXTINGTI

HOC

QUICQUID EST LIBELLI

SACRUM ESSE VOLUIT

AUCTOR.

MEMORIAE

VIRI DOCTISSIMI ET AMICISSIMI

ANTONII ASKEW

M. D.

MUSIS OMNIBUS LUCENTIBUS

NUPTERIMAE EXTINGUITI

HOC

QUICQUID EST LIBERUM

SACRUM ESSE VOLUIT

AUCTOR.

=
=
L
U
m
m
In
p.
ch
ren
an
et
inf

LECTORI ERUDITO

S.

UNUM habeo, mi Lector, quod te monitum velim, et tantummodo unum. nam ut paucorum hominum, ita paucorum verborum sum. In Emendationibus nostris ad Suid. II. p. 193. celeberrimum trimetrum Epicharmi Siculi exhibuimus, et errorem cl. Ernesti in versu constituendo animadvertimus. idque vere omnino, et Doctis undique applaudentibus. Sed insurgit tandem in Notis novissimis ad Xenoph.

Xenoph. Memor. II. 1. senex festivissimus, et errasse se negat, " cum Spon-
 " dæus sit par anapæsto, et sæpe in tri-
 metris occurrat." Miror hominis im-
 peritiam. Sed hujusmodi Doctores ex-
 hibilandi, non refellendi sunt. Cete-
 rum ex hoc trimetro Epicharmi tetra-
 metrum concinnat vir doctissimus ad
 Herodot. II. p. 1572

ὦ πονηρὲ μὴ τὰ μαλακὰ μῶεο μὴ τὰ
 σκληρὰ ἔχης. Ubi μῶεο pro μόεο scili-
 cet. quod antiqui coloris est. Sed Le-
 unclavii emendatio mihi semper verif-
 sima est visa,

ὦ πονηρὲ σύ,
 Μὴ μοι τὰ μαλακὰ μῶεο μὴ τὰ σκληρὰ
 ἔχης.

Recte illud et solenniter in clausula fe-
 narii, ὦ πονηρὲ σύ. Aristoph. in Avib.
 1647.

Διαβάλλεταί σ' ὁ θεός, ὦ πονηρὲ σύ.

Idem

Idem in Amphiarao apud Suid. v. Φρυ-
νώνδας·

ὦ μιὰρὲ καὶ Φρυγώνδα, καὶ πονηρὲ σύ.

Idem in Ran. 468.

ὦ βδελυρὲ, καὶ ναίσιχυνίε, καὶ τολμηρὲ σύ.

Idem. in Ran, 1206.

Τεθνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, ὦ μοχθηρὲ σύ.

Idem in Acharn. 164.

Οὐ καλὰ βαλεῖτε τὰ σκόροδ' ; ὦ μοχθηρὲ σύ.

Apollodorus Carystius apud Polluc. X.
161.

—— Ἐμβαλόντες, ὦ πονηρὲ σύ,
Εἰς σακκοπήραν αὐτὸν, ἐπιθήσεσί πα
Ἐφ' ὑποζύγιον ——

Atque hinc emendandus Aristophanes
apud Polluc. X. 33. Καλεῖται δὲ τὸ
Κλινί-

Κλινίδιον ἔκ Κλινῆριον, ὡς ἐν Δις ναυα-
 γῶ Ἀρισοφάνης. Τί με, ὦ πονηρὲ,
 ἐξορίζεις ὥσπερ κλιντήριον. Quæ ita le-
 genda et numeris suis restituenda sunt :

———— Ω ΠΟΝΗΡΕ ΣΥ,

Τί μ' ἐξορίζεις ὥσπερεὶ κλιντήριον ;

Atque hæc hæctenus.

CURÆ

CURE NOVISSIMÆ

SIVE

APPENDICULA

NOTARUM atque EMENDATIONUM

IN

SUIDAM.

AΒΥΣΣΟΣ. ἰερὸν ἦν τῆς Περσεφόνης, πολὺν χρυσὸν ἐκ παντὸς τῷ χρόνῳ πεφυλαγμένον ἄθικτον ἔχον. ἐν ᾧ χρυσός τις ἄβυσσος, ἀόρατος τοῖς πολλοῖς κατὰ γῆς κεικρυμένος.] Hæc sunt verba Dionysii Halicarnassei in Excerptis Valesii, p. 542. Eadem repetit Suidas v. Πύρρος. ubi legitur, χρυσὸν τις ἄβυσσος, quomodo locutus est Gregor. Nazianz. apud Stobæum, p. 305.

Πλατῶσι μύθοι τοῖς οὐείρασι πλέον,

Ἡ ΧΡΗΜΑΤΩΝ ΑΒΥΣΣΟΝ οἱ κεικρυμένοι.

Sed utraque locutio proba est. Æschyl. *Sept. con. Theb.* 956.

Ἐπὶ δὲ σώματι γὰρ

ΠΛΟΥΤΟΣ ΑΒΥΣΣΟΣ ἔσται.

Ubi legendum videtur, *ἔστι*. There is silver and gold enough under ground. Aristoph. *Lyfist.* 173.

B

Οὐχ

Οὐχ ἄς σποδᾶς γ' ἔχοντι τὰ τριήρεις,
Καὶ τ' ἀργύριον τ' ὠκυσσον ἢ παρὰ τῷ Σιῷ

Ita scribendus iste locus, de quo parum accurate vir doctissimus ad Corinthum. De vocula ἄς nos non ita pridem ad Theocritum. Dicitur autem σπᾶδῆς ἔχειν ut τέχνης ἔχειν. Sophocl. *Œdip. Tyr.* 719.

Βρότειον ἔδεν μυτικῆς ἔχον τέχνης.

Atque ad hunc Comici locum respexisse videtur Dionysius.

ΑΓΑΝΟΝ—κ' Ἀγανῶμεν, ἀντὶ τῷ κοσμήσομεν.] Vox Ἀγανῶμεν ne Græca quidem est. Scribendum, Ἀγαλῶμεν. Noster supra: Ἀγάλλει, κοσμεῖ. Aristoph. *Pac.* 391.

Καί σε Θυσίαισιν ἱε-
ραῖσι, προσόδοις τε μεγά-
λαισι, διαπαντός, ὦ
Δέσποτ', ΑΓΑΛΟΥΜΕΝ αἰί.

Ubi Schol. Ἀγαλῶμεν, ἐπικοσμήσομεν. Confer Schol. ad Euripidis *Med.* 1027. qui ex Aristophane corrigendus est. Atque ad hunc locum proculdubio respexit Suidas.

ΑΓΗΝΟΡΙΟΝ. ἔνομα τόπος.] Arrian. *Exped. Alex.* II. 24. Τὸ δὲ πλῆθος τῶν Τυρίων, τὸ μὲν τεῖχος ὡς ἔχόμενον εἶδον, ἐκλείψουσιν ἄθροισθέντες δὲ κατὰ τὸ ΑΓΗΝΟΡΙΟΝ καλέμενον, ἐπίσρεψαν ταύτῃ ἐπὶ τῆς Μακεδονας. Hunc locum ante oculos habuit Suidas.

ΑΓΚΟΣ. ὑψηλὸς τῷ ὕψει τόπος. Ποσὶ δ' αὖ ἐλθεῖν ἄγκος εἰς ὑψικάρηνον ἐδίξετο.] Hoc fragmentum, cujus
cujus

*legendum credo ποδᾶς. Πῶς μ. nauticum
nauticum.*

cujus sit, corruptum est atque ita emendandum,

— Ποσὶ δ' ἀγελθεῖν

Ἄγκος ἰς ὑψικάρηνον εἰδίζετο —

Noster infra v. Ἐώρημα. Ὁ Βελλεροφόντης διὰ τῆ Πηγάου τῆ πῆρωτῆ ἐπεθύμησεν Εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναλθεῖν.

ΑΓΡΕΙΑ αἰοδή· ἡ ἀγροικική. Τὸ σκτος ἀγρείης εἵνεκα τῆς πλατάνου.] Interpres, nihil mali suspicatus, pentametrum istum ita vertit: *Pellem agrestis platani causa*. Quā quidem interpretatione nihil ineptius fingi potest. Sed versus corruptus est atque ita rescribendus.

Τὸ σκύλος ἀγρείης τείνε κατὰ πλατάνου.

Quomodo recte legitur apud Anthol. lib. vi. p. 574. ubi integrum exstat epigramma, ex quo hunc versiculum deprompsit Suidas. Notanda autem vox σκύλος· quæ paulo rarior est. Suidas τὸ σκύτος exhibet. Sed vox σκύτος primam semper producit. Quod Kustero recte observatum ad Aristophanis *Plutum*. Idem autem σκύλος et σκύλον. Callimachus apud Suid. v. Κατηναρισμένης.

— Τὸ δὲ ΣΚΥΛΟΣ ἀνδρὶ καλύπτρη

Γιγνόμενον νιφετῷ καὶ βελίων ἔρυμα.

Phalæcus in Epigrammate apud Reisk. in Anthol. Cephale, p. 16.

Καὶ ΣΚΥΛΟΣ ἀρτιδόρυ σικτὸν ἀχαιΐνῳ.

Ita scribendus iste versiculus, de quo Kusterus ad Suid. v. Θίαςος. et Salmasius in Plinianis. Ceterum vocem σκύλος usurpat et Nicander *Alex.* 270.

CURÆ NOVISSIMÆ.

Νείαιραν τάθι σάρκα περὶ ΣΚΥΛΟΣ ΑΥΟΝ ὀπάζει
Δυσλεπείος καρύειο —

Ubi Schol. Σκύλος, τὸ δέρμα, ἦτοι τὸ ἔνδυμα. Atque
hinc corrigendus videtur Theocritus noster
xxv. 142.

Ὅς δὴ τοι ΣΚΥΛΟΣ ΑΥΟΝ ἰδὼν χαροποιῶ λένιος.
Vulgo legitur, σκύτος αὖον.

ΑΔΗΦΑΓΙΑ. ἡ ἀπλησία. — Ἀλκαῖος δὲ ἐν τῷ Κωμω-
δοτραγωδῶ τὰς πώτας λύχνος ἀδηφάγος εἶπεν.] Alcæi
plures, alius Lyricus, alius Tragicus, alius Co-
micus, alius denique Epigrammatarius, de qui-
bus consulendi qui de *Poetis Græcis* scriptitarunt.
Intelligendus autem hic Alcæus Comicus, Mity-
lenæus, Aristophani σύγχρονος, quam decem fa-
bulas docuisse scribit Suidas, quæ quidem
omnes, si fragmenta paucula excipias, penitus
interciderunt. Alcæi ἈΔΕΛΦΑΙ ΜΟΙΧΕΥΟΜΕ-
ΝΑΙ laudatur Athenæo. lib. vii. p. 316. Ἀλκαῖος
Ἀδελφαῖς μοι χευομέναις.

Ἠλίθιον εἶναι, νῦν τε πολύποδος ἔχειν.

Scribe, πολύποδος. Sic mox Eupolis,

Ἀνὴρ πολίτης πολύπους ἐς τὴν τρέπης.

ΓΑΝΤΜΗΔΗΣ. Pollux vii. 23. Αλκαῖος δὲ ἐν Γανυ-
μήδει διπύρρος ἄρτος εἶπεν. Οἱ δὲ διπυροὶ ἄρτοι τινὲς εἰσὶ
τρυφῶντες. Quæ emendatiora leguntur apud
Athenæum lib. iii. p. 110.

Διπύρρος τε θερμός· οἱ διπυροὶ δ' εἰσὶν τίνες;

Ἄρτοι τρυφῶντες —

ΙΕΡΟΣ ΓΑΜΟΣ. Athenæus lib. ix. p. 408. Ἡ
πλείων δὲ χρῆσις κατὰ χειρὸς ὕδωρ εἴθε λέγειν, ὡς Εὐπο-
λὶς ἐν Χρυσῷ γένει, καὶ Ἀμειψίας Σφειδόνῃ, Ἀλκαῖος τε ἐν
Ἱερῷ

Ἰερῷ γάμῳ. Idem lib. x. p. 424. Τῷ δὲ Κεραυνύειν
κέχρηται Πλάτων μὲν ἐν Φιλήβῳ. Τοῖς δὲ Θεοῖς, ὧς Πρώ-
ταρχε, εὐχόμενοι κεραυνύωμεν· καὶ Ἀλκαῖος ἐν Ἰερῷ γάμῳ,

— Κεράννουσι τ' ἀφανίζεσσι τε.

Meminit et Photius in Lexico inedito. Πῶλοι καὶ
ἐπὶ βοῶν. Ἀλκαῖος· ἐνὶ θρόνῳ γάμῳ ἀνδράποδα πέμπεται,
πωλικὸν ζεύγος βοῶν. Quæ ita legenda et numeris
suis restituenda sunt: Ἀλκαῖος ΕΝ ΙΕΡΩ ΓΑΜΩ.

Ἀνδράποδα πέμπετε πωλικὸν ζεύγος βοῶν.

Quæ de sponsa deducenda intelligenda sunt. Suidas:
Ζεύγος ἡμιονικὸν ἢ βοεικόν· ζεύξαντες τὴν λεγομένην κλινίδα,
ἢ ἐῖν ὁμοία διέδρω, τὴν τῆς νύμφης μέθοδον ποιῶνται. Ita
distinguendus est iste locus, qui ad Alcæum il-
lustrandum apprime facit. Confer etiam quæ
scripsimus ad Suid. v. Ἀναθεῖναι. ΕΝΔΥΜΙΩΝ.
Pollux ix. 53. Τὸ δὲ ἐν ταῖς Κράτητος Τόλμαις.

— πρῶτα μὲν

Ταλαντιαῖος ὅσις ἐς' αὐτῶν λίγε, ἄδῃλου εἶτε τιμὴν εἶτε
ροπὴν λέγει. ὥσπερ ὅταν Ἀλκαῖος ὁ Κωμικὸς ἐν Εὐδυμίῳ
εἴποι. Νοσημάτων ταλαντιαίων. Lexicon nescio cu-
jus apud cl. Montfaucon in *Bibl. Coislin.* p. 482.
Ἐδιακόνεν, Ἀλκαῖος ἐν Δυμίῳ. Scribe, Ἐνδυμίῳ.
ΚΑΛΛΙΣΤΩ. Athenæus, lib. ix. p. 399. Ἀλκαῖος
δὲ ἐν Καλλιῳ καὶ ὡς πολλῶν ὄντων ἐμφανίζει διὰ τῶν.

Κοριαννὸν εἶναι λεπτόν, ἵνα τὰς δασύποδας

οὓς ἂν λάβωμεν ἀλσὶ διαπάττειν ἔχῃς.

Ita scribendus videtur iste locus. ΠΑΛΑΙΣΤΡΑ.
Athenæus lib. viii. p. 370. Ἀλκαῖος Παλαίστρα.

Ἦδη δ' ἤψε χύτραν ραφάνων.

Ubi inepte interpres, *Brassicarum ollam jam attigit.*
Ἐψεω χύτραν est *ollam coquere, to boil the pot.*
Aristoph.

Aristoph. *Eccles.* 840.

Χύτρας ἔνυς ἔψουσιν αἱ νεώταται.

Athenæus lib. ix. p. 396. Ἀλκαῖος Πασιφάη.

Οἶδεν γὰρ αὐτὸς, εἴ τι γρύξομαι μόνου,

ὦν σοι λέγω πλεον τι γαλαθνεῦ υἱός.

Ita scribendum istum locum jam monuimus in *Addendis* nostris ad Theocritum. Quæ vulgo leguntur inquinatissima sunt. ΠΑΣΙΦΑΗ. Pol-
lux. x. 11. Εἴποις δ' ἂν αὐτὰ καὶ οἰκητήρια σκεύη, καὶ
χρησθήρια σκεύη· τὸ μὲν Ἀλκαίῃ τῷ ποιητῇ εἰπόντος ἐν
Πασιφάῃ.

Καὶ καὶ μὰ Δί' ἄλλα σκευάρ' οἰκητήρια.

Ita scribendus iste versiculus. σκευάρια οἰκητήρια
sunt *vascula*, sive *supellex domestica*. Τὰ ἐπιπλα
vocat supra Eupolis, quæ vox restituenda Æs-
chini Socratico II. 2. Ἐτι δὲ τὰλλα τὰ εἰς πλεον
ἦκοντα, ΤΑ ΕΠΙΠΛΑ, τὰ ἀνδράποδα, καὶ ἵπποι, καὶ χρυσὸς
καὶ ἄργυρος. Vulgo inepte legitur, ἀπλᾶ. Lexicon
Sangerman. MS. Ἀρεῖος καὶ Ἀρεῖος διτλῶς. Μένανδρος
προποίσεις ἀρεῖον σαυτόν· πάλιν Ἀλκαῖος Πασιφάῃ· νῦν
γένοιτ' ἀρεῖος οἰκῶν ἐν πόλει. Quæ ita rescribenda
esse puto, Μένανδρος Ἡρωί.

— Ποίσεις ἀρεῖον σαυτόν πάλιν.

Ἀλκαῖος Πασιφάῃ.

Νῦν ἔν γένοιτ' ἀρεῖος οἰκῶν ἐν πόλει.

ΚΩΜΩΔΟΤΡΑΓΩΔΙΑ. Harpocratio. Ἀλκαῖος δὲ
ἐν τῇ Κωμωδιατραγωδίᾳ τὰς πότας λύχνους ἀδηφάγους εἶπεν.
Quocum facit Photius in Lexico inedito.
Κωμωδοτραγωδὸν appellat Suidas. Quod perinde
est. Huc respexit Eustathius ad Odyss. α'.
Λυσίας δὲ καὶ ναῦν ἀδηφάγον φησὶ τὴν τὸν μισθὸν λαμβά-
νουν ἐντελῇ, καὶ λύχνους ἀδηφάγους τὰς πότας. Ubi le-
gendum,

gendum, Καὶ ἈΛΚΑΙΟΣ λύχνος ἀδηφάγος τὸς πότας.
 Neque enim Lyfias, sed Alcæus λύχνος ἀδηφάγος
 dixit. Ceterum et hanc fabulam laudat Ma-
 crobius *Saturnal.* v. 20. *Gargara tanta frugum*
copia erant, ut qui magnum cujusque rei numerum
vellet exprimere, pro multitudine immensa Gargara
nominaret, testis Alcæus, qui in Cælo tragædia sic ait.

Ἐτύγχανον μὲν ἀγρόθεν πλείους φέρων

Εἰς τὴν ἑορτὴν ὅσον οἶον εἴκοσι.

Ὅρῳ δ' ἀνωθεν γάργαρα ἀνθρώπων κύκλω.

Hæc non uno in loco depravata sunt. Primum
 legendum, in *comædotragædia*. Plautus in *Am-*
phit. Comicotragædiam vocat, quod perinde est.
 Deinde versus secundus claudicat, atque ita
 sublevandus est,

Εἰς τὴν ἑορτὴν ὡς ἂν οἶον εἴκοσι.

Idem ὡς ἂν εἴκοσι, et ὡς ἂν οἶον εἴκοσι. *Circiter*
viginti. Quod pleonasmī Græci est. Atque hæc
 hætenus.

ΑΘΡΟΣ. εἰς ἅπαν συνηγμένους. Τοιαῦτα μὲν ἐποίκιλ-
 λεν ἄλλος δεδισσόμενος.] Hoc fragmentum de-
 promptum est ex *Josepho Bell. Jud.* iv. 4. ubi
 legitur, ἀθρόως δεδισσόμενος. Quod perinde est.

ΑΚΙΝΗΣΙΑ. ἡρεμία. Καὶ τὸς ἵππους ἐξελαύνειν προ-
 σέταξεν, ὡς διαλύοιτο αὐτοῖς τὸ ὑπὸ τῷ παράπλῳ νεαρ-
 κηκὸς ὑπὸ ἀκινήσιας.] Scribendum, ὑπὸ τὸν παράπλῳ,
in their passage. Idem ὑπὸ τοῦ παράπλῳ εἰ κατὰ τὸν
 παράπλῳ. Mentem autem loci recte accepit In-
 terpres. *Et equos foras pelli jussit, ut membrorum*
torpor,

torpor, ex nimia quiete tempore navigationis contractus, discuteretur.

ΑΚΡΑΣ ΝΥΚΤΟΣ. περὶ τὸν πρῶτον ὕπνον.

Κεῖνος γὰρ ἀκρας νυκτὸς, ἡνίχ' ἑσπεροί

Δαμπήρες ἐκ ἐτ' ἦθον —

* Ὅτε ἐκ ἑφαινον ἔτι οἱ ἐσπείριοι ἢ ὅτε ἐσβέσθησαν οἱ λύχνοι. Καιρὸς γὰρ ἐπιβελῆς καὶ ἐπιθέσεως τότε.] “*Sensus hujus loci mutilus est, qui suppleri proterit, addita voce λύχνοι.*” *Kuster.* Fallitur vir doctissimus. Scribendum, ὅτε ἐκ ἑφαινον ἔτι οἱ ἐσπείριοι ΑΣΤΕΡΕΣ. Quomodo recte legitur apud Schol. ad Sophocl. *Aj.* 288. unde hic locus descriptus est.

ΑΛΓΙΣΤΑΤΟΝ. Τῆτο δ' ἐς ἀλγίστατον ἡμῶν.] “*In hisce vix litera sana est. Sed bonum factum, quod Suidas errorem suum prodiderit infra v. Μαλκίστατον. ubi idem fragmentum hoc modo profertur.*

— Τόδε μοι μαλκίστατον ἦμαρ.

“*Cujus lectionis elegantiam qui capere velit consulat Lud. Casp. Valckenarium Animadv. in Ammon. p. 39.*” *Rubnken.* Fallitur vir doctissimus. Respexit sine dubio noster ad *Aristoph. Vesp.* 1112.

Τῆτο δ' ἐς ἀλγιστον, ὅμῶν ἢ τις ἀφράτευτος ὦν

Ἐκφορῇ τὸν μισθὸν ἡμῶν —

Atque hinc Suidas corrigendus est.

ΑΛΙΒΤΕΣ Ζευγνῖται — Καὶ οὖν δὲ χρῶνται περὶ ἀρχῆς Ἀλίβτες, οἱ προσαγορευόμενοι Ζευγνῖται.] Scribe,

οἱ περὶ Βάρκην Ἀλίβυες. *Qui circa Barcen habitant.* Barce est urbs Libyæ: de qua Marklandus noster in Epistola ad cl. Haræum. Idem autem Λίβυες et Ἀλίβυες, ut Σύριοι et Ἀσσύριοι de quo nos in Epist. Crit. p. 165. et cl. Casaubonus ad Strab. xi. p. 779. Ceterum hunc locum repetit Suidas v. Ἀμιπποί. ubi οἱ Λίβυες legitur quod perinde est.

ΑΛΙΜΕΝΩΤΗΣ. τόπος λιμένα μὴ ἔχων.] Vox excidit. Scribendum, Ἀλιμενότης. Ἀλιμένωτος· τόπος λιμένα μὴ ἔχων. Hesychius: Ἀλιμένωτα, λιμένα μὴ ἔχοντα. Vox autem Ἀλιμενότης, quæ interpretatione caret, occurrit apud Xenoph. *Hist. Græc.* lib. iv. p. 536. Φοβέμενος δὲ τὴν τε ΑΛΙΜΕΝΟΤΗΤΑ τῆς χώρας, καὶ τὰ τῆς βοηθείας, καὶ τὰ τῆς σπανοσιτίας, ταχύ τε ἀνέβρεψε, καὶ ἀποπλέων ὤρμισθη τῆς Κυθηρίας εἰς Φοινικεύτα.

ΑΛΚΗΝΤΑΣ. εὐρώς, δυνατός.

Ἄρτεμι τόξα λαχῦσα καὶ ἀλκήντας οἷός.

Hexameter iste est pars epigrammatis, quod exstat in Anthologia Cephalæ, p. 42. Carmen integram subjiciam.

ΔΗΜΑΓΗΤΟΥ.

Ἄρτεμι τόξα λαχῦσα καὶ ἀλκήντας οἷός,
 Σοὶ πλόκον οἰκίᾳς τόνδ' ἀνέθηκε κόμης
 Ἀρσινόη θυὸν παρ' ἀνάκτορον, ἢ Πτολεμαίῳ
 Παρθένος, ἱμερτὺς κειραμένη πλοκάμους.

Ita scribendum istud Epigramma. Confer Suidam v. Πλόκον.

ΑΛΚΗΤΗΡΙΑ λιμῶν. δυνάμενα ἀλαλκεῖν καὶ ἀπείργειν τὸν
 C λιμόν.]

λιμόν.] Poeta, nescio quis, apud Nostrium v. Λιμός.

Γαστέρι μὲνον ἔχομαι κακῆς ἀλκμήρια λιμῶ.

Huc respexit Suidas.

ΑΛΛΟΣΤΡΑΤΕΙ. *στρατεύεται.*] Utraque vox corrupta est. Correximus alibi, Μελλοστρατῆ, *στραγγεύεται.* Quod omnino verum. Confer quæ scripsimus in Suid. v. Στραγγεύει. Est autem Μελλοστρατεῖν *militiam detrectare, sive domi se abdere.* quod οἶκοι μένειν vocant Græci. Plutarchus in Cicerone: Κάτων δ' αὐτὸν ἰδὼν, ἰδὲα πολλὰ κατεμήμετο Πομπηῖα προσθέμενον. αὐτῷ μὲν γὰρ ἔχι καλῶς ἔχειν ἐγκαταλιπεῖν ἢ ἀπ' ἀρχῆς εἶλετο τῆς πολιτείας τάξιν, ἐκεῖνον δὲ χρησιμώτερον οὐτα τῇ πατρίδι καὶ τοῖς φίλοις, εἰ ΜΕΝΩΝ ΟΙΚΟΙ πρὸς τὸ ἀποβαῖνον ἡμόζετο. Ita scribendus iste locus, qui illustris est. Idem in Sertorio: Οἱ Σύλλα μὲν ὅμῃ τι συμπάσης ἀρχοντι γῆς καὶ θαλάττης ποιεῖν τὸ προσατλίμενον ἢ ἥξιμεν ΟΙΚΟΙ ΜΕΝΟΝΤΕΣ: Julianus in Epist. ad Jamblichum. Σὺ μὲν ΟΙΚΟΙ ΜΕΝΕΙΝ, καὶ χαίρειν, καὶ τὴν ἡσυχίαν, ἣν ἔχεις, σῶζειν. ἡμῖν δὲ ὅ,τι ἀν' θεοῦ διδῶ, γενναίως οἴσομεν. Dionys. Halicar. *Antiq. Rom.* ix. 27. Ἀλλὰ θανάτε τὴν συμφορὰν τιμησάμενος, ΟΙΚΟΙ ΜΕΝΩΝ καὶ εὐδὲνα προσείμενος, ὑπὸ τε ἀθυμίας καὶ σίτων ἀποχῆς μαρανθεὶς ἀπίση τῷ βίῳ. Xenoph. *Hist. Græc.* lib. i. p. 443. Ἐμοὶ ἀρκεῖ ΟΙΚΟΙ ΜΕΝΕΙΝ καὶ εἴτε Λύσανδρος, εἴτε ἄλλος τις ἐμπειρότερος περὶ τὰ ναυτικά βέλεται εἶναι, εἰ καλύω τὰ κατ' ἐμέ. Atque hinc nescio an vindicandus Sophocles apud Plutarchum vol. ii. p. 74. quem perperam sollicitavit vir doctissimus ad Euripidis *Phæniſſas*.

Εγὼ δ'

Ἐγγύς δ' ὁ ΦΕΤΤΕΙΣ, ἢ τὸ μὴ κλύειν κακῶς,

Ἄλλ' ἐγγύς Ἐκτωρ εἰν' οὐ ΜΕΝΕΙΝ καλόν.

Corrigendus etiam Tragicus, Sophocles opinor, apud Apollonium in *Lex. Homer.* quem magno literarum incremento nuperrime publicavit cl. Villoisifonus. Ἦτοι καθ' Ὁμηρον ἰσχυράμεν τῷ Μέν συνδέσμῳ.

Ἦτοι ὅγ' ὡς εἰπών —————

παρὰ δὲ ἡμῖν καὶ ἄλλοις ποιηταῖς, διαζευκτικῷ συνδέσμῳ.

Ἦτοι στρατεύσει σημαίνων ἔση κακός.

Primum recte scripsimus, τῷ Μέν συνδέσμῳ. Confer Schol. ad Homer Il. A. 68. Deinde Senarius iste ridiculosissime corruptus est, atque ita certo certius emendandus.

Ἦτοι στρατεύσεις ἢ ΜΕΝΩΝ ἔση κακός.

Aut militatum ibis, aut ignavus domi manebis.

ΑΛΛΟΜΕΝΟΝ ὕδωρ.] D. Joann. iv. 14. Τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ γενήσεται ἐν αὐτῷ πηλὴ ΤΑΤΟΣ ΑΛΛΟΜΕΝΟΥ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Ad hunc locum respexisse videtur Suidas.

ΑΛΟΙΩΝ. τύπλων. κρύων. Ὁ δὲ ροπάλῳ ἀλοιῶν, εἰθ' ἑτέρῳ τρόπῳ, τῆτον ἔκτεινεν.] Respexit, ut videtur, Suidas ad Dionys. Halicar. *Antiq. Rom.* i. 39. Ἡρακλῆς δὲ ΑΛΟΙΩΝ αὐτὸν τῷ ροπάλῳ κτείνει. Ubi MS. Vat. ἀλύων. Quod et imperite probat Hudfonus.

ΑΛΟΧΟΣ. γαμετή. Εὐριπίδης ἐξ Ἀνδρομέδας. Ἄγυ με, ὃ ξένε, εἴτε θμωῖδ' ἐθέλεις εἴτ' ἀλοχόν.] Hac leguntur apud Laertium in *Arcefilao*, ex quo deprompt

promptit Suidas. Locus autem Euripidis ita rescribendus est.

†

Ἄγε μ' ὦ ξέν', εἴτε δμῶϊδ', εἴτ' ἄλοχον θέλεις.

Sunt verba Andromedæ ad Perseum. Aliud autem est Ἄγειν, aliud Ἀγεσθαι, hoc de *uxore*, illud de *servo* dicitur. Eurip. *Troas*. 140.

Δέλα δ' ἄγομαι γραῦς ἐξ οἴκων.

Quare recte, tum metro, tum sensu jubente, emendavimus.

ΑΜΑΛΔΥΝΘΗΣΟΜΑΙ. ἀφανισθήσομαι.] Aristoph. *Pac.* 379.

Ἄλλ', ὦ μέλει, ὑπὸ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι,

Εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα καὶ λακύσομαι.

Ubi Schol. τὸ δὲ ἀμαλδυνθήσομαι ἀντὶ τῷ ἀφανισθήσομαι. Hinc suam notam descripsit Suidas.

ΑΜΒΟΛΙΑ. ἡ ὑπέρθεσις. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἡθάδος ἀμβολίης αἶεν ἀεζομένης.] Pentameter iste est pars Epigrammatis, quod legitur in Anthol. Cephalæ, *Miscell. Lips.* vol. ix. p. 475. Carmen integrum subijciam, idque emendatius quam legi solet.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΟΥ.

Αὔριον ἀθρήσω σε. Τὸ δ' ἔποτε γίνεται ἡμῖν,

Ἡθάδος ἀμβολίης αἶεν ἀεζομένης.

Ταῦτά μοι ἰμείρουσι χαρίζεαι, ἅλλα δ' ἐς ἄλλως

Δῶρα φέρεις, ἐμέθεν πῶσιν ἀπειπαμένη.

Ὅψομαι ἐσπερίη σε. Τί δ' ἔσπερος ἐστὶ γυναικῶν;

Γῆρας ἀμετρήτων πληθόμενου ρυτίδων.

Ita scribendum Ὅψομαι ἐσπερίη, non ἐσπερίην. Verba sunt puellæ ad amatorem. Confer quæ scripsimus in *Addendis* ad Theocrit. vii. 21.

ΑΜΥΓΔΑΛΗ. τὸ δένδρον. Ἀμυγδάλη δὲ ὁ καρπός.
Καὶ δειλαὶ δάκνεσθαι ἀμυγδάλαι.] Hoc fragmentum
est pars Epigrammatis, quod legitur apud Reif-
kium in Anthol. Cephalæ, p. 34. legitur etiam
apud Kusterum infra ad v. γέλγιθες. Sed utrum-
que fugit vera lectio. Carmen integrum, quod
exquisite Græcitatē est, hic emendatum ad-
ponam.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Βότρυες οἶνοπίπαντοι, εὐχίμοιο τε ροίῃς

Θρύμματα, καὶ ξανθοὶ μυελοὶ ἐκ σροβίλων,

Καὶ δειναὶ δάκνεσθαι ἀμυγδάλαι, ἥ τε μελισσῶν

Ἀμβροσίη, πυκναὶ τ' ἱτρίναι ποπάδες,

Καὶ πότιμοι γέλγιθες, ἰδ' ὑλοοίδακες ὄχουαι,

Δαψιλῇ οἶνοπόνταις γαστρὸς ἐπείσῳδια,

Πανὶ φιλοσκήπτω καὶ εὐσέβητι Πριήπῳ

Ἀντίθεται λιτὴν δαῖτα Φιλοξενίδης.

Ita scribendum istud Epigramma. de quo con-
sulendus cl. Kusterus v. Ποπάδες. Quicquid au-
tem *excellens* aut *efficax* est, δεινὸν vocant Græci.
Atqui amygdalæ ad computationem promo-
vendam et ebrietatem arcendam mire faciunt.
de quo Athenæus et Discorides. Hinc δεινὰς
δάκνεσθαι *esui præstantes* vocat poëta. Cratinus
apud Athenæum lib. iv. p. 138.

Ἐν δὲ ταῖς λέξαισι φύσκει προσπιπατλαευμένα

Κατακρέμονται τοῖσι πρεσβύταισιν ΑΠΟΔΑΚΝΕΙΝ ὀδᾶς.

Deinde recte scripsimus, ὑλοοίδακες ὄχουαι. *Cyathi*
ad instar tumentes. Bottle or bell-pears. Vocem
οἶδακες agnoscit Suidas: Οἶδακες. οἱ λεγόμενοι Φή-
ληκες. ita legendus iste locus. Φήληκας οἰδαίνοντας
vocat

vocat Aristophanes in *Pace*. Nihil verius hac emendatione.

ΑΜΦΗΜΕΡΟΝ. τὸν ἀμφημερινὸν πυρετὸν. Σοφοκλῆς· Ποιμέσι κρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρου.] Ad hunc locum ne verbum quidem Interpretes, Scribendum, Σοφοκλῆς Ποιμέσι.

Κρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρου.

Sophocles ἐν Ποιμέσι sæpius laudatur Grammaticis. Ceterum ita locutus est Callimachus in *Dian.* 115.

—— τὸθεν βορέαο κατὰίξ

*Ἐρχεται ἀχλαίνουσι δυσαία ΚΡΥΜΟΝ ΑΓΟΤΣΑ.

ΑΜΦΙΠΡΥΜΝΑΙΣ. εἶδος πλοίων. *Ἐμπαλιν διελθεῖν παρεσκύασε τὸν Ἰφρον ἐν ταῖς ἀμφιπρύμναις τῶν νεῶν.] Hoc fragmentum depromptum est ex Menandro in *Excerpt. Legat.* Hæschelii. p. 139. ubi legitur ἐν ταῖς καλωμέναις ΑΜΦΙΠΡΥΜΝΟΙΣ τῶν νεῶν. Quomodo et apud Suidam scribendum est. Hujusmodi naves memorat Agathias, lib. iii. p. 93. Ἐπακτρίδας τινὰς ΑΜΦΙΠΡΥΜΝΟΥΣ δέκα πληρώσαντες ἐκ τῆς αἰεὶ σφίσις ἐπομένης δυνάμεως. *Decem adjuvarias naves bipurpes e copiis quibus præerant instruxerunt.*

ΑΝΑΓΚΗ. ἐν Ἐπιγράμματι.

—— Ἴδ' ὡς ἰδίδαξεν ἀνάγκη

Πάνσοφος ἔξευρεῖν ἐκλυσιν αἰδέω.] Hic locus excerptus est ex epigrammate Antipatri, quod exstat Anthol. lib. vi. p. 561.

ΑΝΑΘΕΝΤΑΣ. ἀντὶ τῆ ἐπιθέντας. Ξενοφῶν.] Locus Xenophontis, ad quem respexit Suidas, exstat in

in *Exped. Cyr.* lib. iii. p. 297. Ἐμοὶ δὲ, ὧ ἄνδρες, δοκεῖ τὸν ἄνθρωπον τῆτον μῆτε προσέειπαι εὐ τὰυτό ἡμῶν αὐτοῖς, ἀφιλομένους τε τὴν λοχαγίαν, ΣΚΕΤΗ ΑΝΑΘΕΝΤΑΣ, ὡς τοῖστω χρῆσθαι.

ΑΝΑΚΤΕΣ. οἱ Θεοί. καὶ Ἀνάκτορα, τὰ ἱερά.] Hæc sunt verba Scholiastæ ad Aristoph. *Aves.* 789.

ΑΝΑΠΤΤΕΙΝ. ἀναντλεῖν. Κρατῖνος Διδασκαλῶς. Ὅτε σὺ τὴς καλῆς θριάμβους ἀναρύτιστα ἀπηχθάν.] Scribe, Ἀναρύτειν, ἀναντλεῖν. Versus autem Cratini, qui non integris pedibus ambulat, ita sustentandus est:

Ὅτε σὺ τὴς καλῆς θριάμβους ἀναρύτυσ' ἀπηχθάν.

Ceterum hunc locum non intellexit Interpres. Est autem θριάμβους ἀναρύτειν versus Iambicos in honorem Bacchi proferre. Hesychius: Θριάμβος, Διονυσιακὸς ὕμνος, ἱάμβος. Ita scribendus iste locus. Photius in Lex. inedito. Θριάμβους, τὴς ἱάμβους ἔνιοι λέγουσι. Ad hunc Cratini locum respexisse videtur Photius.

ΑΝΕΜΟΤ ΠΕΔΙΟΝ. ἐπὶ τῶν ἐνμεταβόλων καὶ κέφων.] "MSS. Paris. Ἀνέμω παιδίον; quam lectionem præ "altera amplectendam esse puto." Kuster. Recte vir doctissimus. Atque ad hunc normam corrigendus Libanius in Epist. ad Nicocl. p. 545. Ἐμὲ δὲ μῆτε κόθορου, μῆτε Εὐρίπου, μῆτε ΑΝΕΜΟΤ ΠΑΙΔΙΟΝ ἡγήσῃ ταῖς γενομέναις διαλλαγαῖς. Vulgo legitur Ἀνέμω πεδιόν. Rem extra dubium ponit Pollux i. 196. Εἶποι ἂν αὐτὸν Ὅμηρος αὔρας ἢ ΑΝΕΜΟΤ ΠΑΙΔΑ. Qui locus eximius est.

ANEP-

ANEPPIYAN. ἀνέβαλον. Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀναρρίψαν-
τες ὄλεθρον.] Respexit Suidas, ut recte monuit cl.
Albertus, ad Homer. *Od.* K. 130.

Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀνέρριψαν, δέισαντες ὄλεθρον.

Ubi Schol. Ἀνέρριψαν, ἐκωπληάτησαν. Sed aliud
est ἀναρρίπτειν, aliud κωπηλατεῖν. quod et recte no-
tatum Kustero. Quare locum Homeri corruptum
esse puto, atque ita emendandum.

Οἱ δ' ἅα πάντες ἀνέρριψαν —

Homer. *Odys.* H. 328.

Εἰδήσεις δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν ὄσσαν ἄρισται

Νῆες ἱμαὶ καὶ κύροι ANAPPIΠTEIN ἅα πηδῶ

Idem *Odys.* N. 78.

Ἐνθ' οἱ ἀνακλιθέντες ANEPIΠTOTN ἅα πηδῶ.

Ubi Schol. Ἀπὸ τῷ παρακλυθέντος. Ἀναρρίπτεται.
γὰρ ὑπὸ τῶν κωπῶν τὸ ὕδωρ.

ANTITTPHESAI. ἀντιπαθεῖσαι. καὶ Ἀντιτυπία, ἐναν-
τίαςις, σκληρότης. καὶ Ἀντιτύπος ἀνθρώπος, σκληρὸς καὶ
ἀνενδότης.] Plato in *Theæteto*. Καὶ μὴν δὴ, ὃ Σώκρατες,
σκληρὸς γὰρ λέγεις καὶ ANTITTPΟΥΣ ANΘΡΩΠΟΥΣ.
Ad hunc locum respexit Suidas.

ANESOBHSEAN. διήγειραν. Οἱ δ' ἄβαιοι τῷ σκληρά-
τε καὶ ὀγκώδη φρονήματα ἔχειν τὴν ὥς ἀλλήλους ἀνείσθησαν
ἔριν.] Hoc fragmentum legitur apud Menan-
dram in Excerptis Hæschelii, p. 140. qui ex
hoc loco corrigendus est.

ANTΛΟΣ. ἡ συγκομιδὴ τῶν ἀγαθῶν ἐν τῇ ἄλῳ.

Καὶ ταύτας ἐφ' ἄλωνος, ἐφ' ἃ πᾶν ἔβρασεν ἄντλου
Κριθῶν καὶ λιπαρὰν εἶδε γεωμορίην.]

Scribe

Scribe, Κρίθων. *Cribo* est nomen
autem hoc distichon pars Epigram-
dedit cl. Reiskius in Anthol. C.
dederat et cl. Merrick ad Tryphiodor. p. 107.
Carmen integrum subjiciam.

Ακράτε

ΑΔΑΙΟΤ.

Τὰν δὴν, ὦ Δάμαλ' ἐπόγμει, τὰν τ' ἀκέρωτον
Μόχον, καὶ τροχίαν ἐν κανέῳ φθοῖδα,
Σοὶ ταύτας ἐφ' ἄλως, ἐφ' ἃ πολὺν ἔβρασεν ἄντλον
Κρίθων, καὶ λιπαρὰν εἶδε γεωμορίαν,
Ἰρεύει πολὺσ' ὥρε· σὺ δὲ Κρίθωνος ἄρεαν
Πᾶν ἔτος εὐκριθὸν καὶ πολὺπυρον ἄγοις.

Ita scribendum istud Epigramma, quod per-
peram sollicitavit cl. Reiskius. Verba autem
postrema ita vertenda sunt: *Fac ut Crithonis ager*
quotannis hordei et tritici ferax sit. Haud aliter
locutus est auctor ἀνώνυμος in Epigrammate apud
Stratonem, quod hic apponam.

ΑΔΗΛΟΝ.

Τὸν καλὸν ὦ Χάριτες Διούσιον, εἰ μὲν ἔλοιτο
Τ' ἀμὰ, καὶ εἰς ἄρας αὖθις ΑΓΟΙΤΕ καλόν.
Εἰ δ' ἕτερον εἰρήξειε παρὲς ἐμὲ, μύρτον ἔωλον
Ἐρίφθω, ξηροῖς Φυρόμενον σκυβάλοις.

Ita legendum istud Epigramma. Eleganter au-
tem τ' ἀμὰ εἰσεσθαι dicitur, *qui me amat et ceteris an-*
teponit. Lucian. in *Hermobimo*. Εἰ καθάπερ νῦν ἔχω
ΕΛΟΙΜΗΝ ΤΑ ΤΜΕΤΕΡΑ, σὰν πτερυγίας ἀνδρὶ φίλῳ.
Ceterum haud aliter lusit Dionysius in Epigram-
mate apud Stratonem. quod hic emendatum
exhibebimus. nam quod vulgo legitur ineptum
est.

D

ΔΙΟΝΤ-

ANEPPIYAN. ἀνέπικλον. Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀναρρίψαν-
τες ὄλεθρον.] Respexit Suidas, ut recte monuit cl.
Albertus, ad Homer. *Od.* K. 130.

Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀνέρριψαν, δέισαντες ὄλεθρον.

Ubi Schol. Ἀνέρριψαν, ἐκωπλάτησαν. Sed aliud
est ἀναρρίπτειν, aliud κωπηλατεῖν. quod et recte no-
tatum Kustero. Quare locum Homeri corruptum
esse puto, atque ita emendandum.

Οἱ δ' ἅλα πάντες ἀνέρριψαν —

Homer. *Odys.* H. 328.

Εἰδήσεις δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν ὄσσον ἄρισται

Νῆες ἐμαὶ καὶ κύριοι ANAPPIΠTEIN ἅλα πηδῶ

Idem *Odys.* N. 78.

Ἐνθ' οἱ ἀνακλιθεύς ANEPIΠΤΟΤΝ ἅλα πηδῶ.

Ubi Schol. Ἀπὸ τοῦ παρακλιθεύτος. Ἀναρρίπτεται.
γὰρ ὑπὸ τῶν κωπῶν τὸ ὕδωρ.

ANTITTPHESAI. ἀντιπαθεῖσαι. καὶ Ἀντιτυπία, ἐναν-
τίας, σκληρότης. καὶ Ἀντιτύπος ἀνθρώπου, σκληρὸς καὶ
ἀνενδότης.] Plato in *Theæteto*. Καὶ μὴν δὴ, ὃ Σώκρατες,
σκληρὸς γὰρ λέγεις καὶ ANTITTPΟΥΣ ANΘΡΩΠΟΥΣ.

Ad hunc locum respexit Suidas.

ANESOBHESAN. διήγειραν. Οἱ δ' ἄβαροι τῷ σκληρά-
τε καὶ ὀγκώδη φρονήματα ἔχειν τὴν ὡς ἀλλήλους ἀνέσβεσαν
ἔριν.] Hoc fragmentum legitur apud Menan-
dram in Excerptis Hæschelii, p. 140. qui ex
hoc loco corrigendus est.

ANTΛΟΣ. ἡ συγκομιδὴ τῶν ἀγαθῶν ἐν τῇ ἄλῃ.

Καὶ ταύτας ἐφ' ἁλῶνος, ἐφ' ἃ πόλυν ἔβρασεν ἄντλον
Κριθῶν καὶ λιπαρὰν εἶδε γεωμορίην.]

Scribe

Scribe, Κρίθων. *Cribo* est nomen agricolæ. Est autem hoc distichon pars Epigrammatis, quod dedit cl. Reiskius in Anthol. Cephalæ, p. 48. dederat et cl. Merrick ad Tryphiodor. p. 107. Carmen integrum subjiciam.

ΑΔΑΙΟΥ.

Τὰν οἶν, ὦ Δάμαϊερ ἐπόγμει, τὰν τ' ἀκέρωτον
 Μόχον, καὶ τροχίαν ἐν κανέῳ φθοῖδα,
 Σοὶ ταύτας ἐφ' ἄλως, ἐφ' ᾧ πολὺν ἔβρασεν ἄντλον
 Κρίθων, καὶ λιπαρὰν εἶδε γειμορίαν,
 Ἰρεῦναι πολὺσ' ὥρε· σὺ δὲ Κρίθωνος ἄρ' ἔβρασαν
 Πᾶν ἔτος εὐκρίθον καὶ πολὺπυρον ἄγους.

Ita scribendum istud Epigramma, quod perperam sollicitavit cl. Reiskius. Verba autem postrema ita vertenda sunt: *Fac ut Crithonis ager quotannis bordei et tritici ferax sit.* Haud aliter locutus est auctor ἀνώνυμος in Epigrammate apud Stratonem, quod hic apponam.

ΑΔΗΛΟΝ.

Τὸν καλὸν ὦ Χάριτες Διούσιον, εἰ μὲν ἔλοιτο
 Τ' ἀμὰ, καὶ εἰς ὥρας αὖθις ΑΓΟΙΤΕ καλόν.
 Εἰ δ' ἕτερον σέρξειε παρεῖς ἐμὲ, μύρτον ἔωλον
 Ἐρρίφθω, ξηροῖς φυρόμενον σκυβάλοις.

Ita legendum istud Epigramma. Eleganter autem τ' ἀμὰ ἐλίσθαι dicitur, *qui me amat et ceteris anteponit.* Lucian. in *Hermobimo*. Εἰ καθάπερ νῦν ἔχω ΕΛΟΙΜΗΝ ΤΑ ΤΜΕΤΕΡΑ, σοὶ πισεύτας ἀνδρὶ φίλῳ. Ceterum haud aliter lusit Dionysius in Epigrammate apud Stratonem. quod hic emendatum exhibebimus. nam quod vulgo legitur ineptum est.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ.

Ακράτε

Εἰ μὲν ἐμὲ σίρξαις, εἴης ἰσόμοιρος Ἀράτε

Χίω, ἢ Χίω πολὺ μελιχρότερος.

Εἰ δ' ἕτερον κρίναις ἐμῖθεν πλείον, ἀμφὶ γέ βαιν

Κώνωψ, ὁ ξηρῷ ΦΥΟΜΕΝΟΣ κεράμῳ.

Ita legendum. *Aratus* est nomen pueri, quem amabat Dionysius. Recte autem, ὁ ξηρῷ Φυόμενος κεράμῳ. quod intelligendum de *culicibus*, qui aceto gignuntur. de quo Aristot. *Animal.* v. 19. Οἱ δὲ κώνωπες ἐκ ακωλήκων οἱ γίνονται ἐκ τῆς περὶ τὸ ἕξος ἰλύος. Atque hæc hætenus.

ΑΞΙΟΥΜΕΝΟΥ. Τυχάνοντος ἀνδρὸς τὰ πρῶτα παρ' αὐταῖς ἀξιμῆν.] Locus hic mutilus est atque ita restituendus. Ἀξιμῆν. ἀξίς τυχάνοντος. Ἀνδρὸς ἐς τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἀξιμῆν. Desumptum autem est hoc fragmentum ex Dione in *Excerpt. Legat.* Hæschelii, p. 374. ubi legitur, ἀξιμῆν. Sed Suidæ lectio verior atque elegantior est.

ΑΠΕΤΙΣΕΝ. ἀπέδωκεν.

Μοχλίῳ δ' ἀπέτισεν ὁ θυρ' ἀνθ' αἵματος αἶμα

Βληθεῖς —

Festive interpretes, *fera novello germine percussa sanguinem pro sanguine reddidit.* Est autem hic locus pars Epigrammatis apud Anthol. lib. vi. p. 562. quod hic integrum et emendatum apponam. nam quod vulgo legitur mutilum et corruptum est.

Πυρσὺν τὴν το λέντος ἀπεφλοιμάσατο δέρμα

Σῶσος ὁ βαπαλίῳ διὰ Φονευσάμενος

Ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐθλημονα μόχον,

Οὐδ' ἔκκετ' ἐκ μάνδρας αὐθις ἐπὶ ξυλόχης.

MCS-

ΜΟΣΧΕΙΟΤ δ' ἀπέτισεν ὁ Θῆρ ἀνθ' αἵματος αἶμα
Βληθεὶς, ἀχθεινῶν δ' εἶδε βροκτασίαν.

Ita scribendum istud Epigramma. Confer Nost-
rum v. Ἀχθεινῶν. v. Βρύκοντα. v. Εὐθηλήμονα. et v.
Ξύλοχος. ubi hoc carmen ad partes vocatur.
Recte autem Suidas, ἀχθεινῶν δ' εἶδε βροκτασίαν.
Addæus in Epigrammate,

— Λιπαρὰν δ' Εἶδε γεωμορίαν.

ΑΠΕΦΡΥΓΟΝΤΟ. Οἱ δὲ ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο, πρὸς
τε τὸ μέλος καὶ τὴν συνθήκην, κακῶς ἑαυτὰς ἐπιτρίβοντες,
φληνάφως διαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες, ὑφ' ἡδονῆς ἀπε-
φρύγοντο.] Hic duo fragmenta in unum conflata
esse video, quæ ita non male distinxeris: Οἱ δὲ
ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο πρὸς τε τὸ μέλος καὶ τὴν συνθήκην,
κακῶς ἑαυτὰς ἐπιτρίβοντες.—Παιδαρίων δὲ καὶ γυναικῶν
φληνάφως διαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες ὑφ' ἡδονῆς ἀπέ-
φρυγοντο. Confer. Suid. v. Ἀποπεραίνοντες. unde
posteriores hunc locum nonnihil ampliavimus.
Ceterum notandum illud, πρὸς τε τὸ μέλος καὶ τὴν
συνθήκην. Tum verbis, tum numeris deletabatur.
Notum illud Virgilii,

— Numeros memini, si verba tenerem.

ΑΠΗΛΑΓΗΣΑΝ. Ὁ δὲ δῆμος ἅπαξ ἀπῆλγυσαν τὸ πάθος
εὐθὺς, καὶ ζὺν οἰμωγῇ ἀνέκραγον ἑράνιον ὄσον.] Scriben-
dum, ὁ δὲ δῆμος ἅπας. Quomodo recte legitur
apud Procop. *Arcan. Hist.* p. 73. ex quo hoc
fragmentum decerpfit Suidas. Confer etiam
Nostrum infra v. Οὐράνιόν γ' ὄσον. Quæ locutio
notanda. Aristoph. *Ran.* 791.

Α. Μὰ Δι' ἀλλ' ὁ ΔΗΜΟΣ ΑΝΕΒΟΑ κρίσιν ποιεῖν,

Ὁπότερος εἴη τὴν τέχνην σοφώτερος.

Ξ. Ὁ τῶν πανέργων; Α. Νὴ Δι' ΟΥΡΑΝΙΟΝ Γ' ΟΣΟΝ.

Ad quem locum manifesto respexit Procopius.

ΑΠΙΑ. εἶδος ὀπώρας. Ἀπίης εἶρηκε Πλάτων ἐν Νόμοις.
ἔστι καὶ παρ' Ἀλέξειδι, καὶ ἐν Ἀγρίαις Φερεκράτης.

[Πρὶν ἀνακυκῆσαι τὰς ἀπίας ἀρπάζετε.]

Hæc sunt verba Scholiastæ ad Aristoph. *Eccles.* 355. ubi legitur, τὰς ἀπίας ἀρπάζετω. Pherecrates apud Athenæum lib. xiv. p. 645.

— Ταῦτ' ἔχων

Ἐν ταῖς ὁδοῖς ἀρπάζετω τὰς ἐγχρίδας.

Confer nos in *Appendic.* ad Theocrit. p. 16.

ΑΠΕΡΡΑΠΙΣΕΝ. ἀπεφίμωσεν. ἀπεσόμισεν.] “Non
“ solum vox ipsa Ἀπερράπισεν, sed etiam signi-
“ ficatio, quam Suidas ei tribuit, est insolens,
“ et quam apud nullum alium Lexicographo-
“ rum reperiō.” *Kuster.* Scribendum, Ἀπέρραψεν.
Æschines περὶ Παραπρεσβείας, p. 246. ed. Taylor.
Τοιαῦτα εἰρὴν ἔφη, ὥς ΑΠΟΡΡΑΨΕΙΝ τὸ Φιλίππου στόμα
ὀλοχρόνῳ ἄερόχῳ. *Se nullo negotio os Philippi obtura-
turum dicebat.* Ita vertendus est iste locus. Quod
et recte animadvertit Henricus Stephanus. Nos
Angli, *with a dry finger*, quod tantundem est.

ΑΠΕΡΡΙΨΕΝ. ἐφλυάρεσεν. Ὁ δὲ ζωμύλος ὢν καὶ ὑψα-
γώρας ἀπέρριψε ῥήματα ὑπερήφανά πως καὶ θρασύτερα.]
Hæc sunt verba Menandri in Excerptis Hæf-
chelli, p. 79.

ΑΠΟΦΕΡΕΙΝ. ἀποδιδόναι. Ἀριστοφάνης. Καὶ ταῦτ'
ἀποφέρειν πάντα καὶ ἀποσερεῖν τὰ δεδανισμένα.] Locus
Aristo-

Aristophanis legitur in *Eccles.* p. 449. Sed τὰ δαδανεισμένα sunt verba Scholiastæ, sive nostri Suidæ, interpretamenti loco addita. Quod lexicographo nostro solenne est.

ΑΠΟΤΣΙΑΣΕΙ. Ὁ δὲ εἰς τὴν αὐτὴ θυγατέρα ἀπυσί-
άσει. Τῆς ὑσίας μέρος δώσει.] Hæc ex Artemidoro
Oneirocrit. i. 81. descripta sunt. Quod et cl. Al-
berto notatum video. Verba autem Ἀπυσία et
Ἀπυσιάζειν nunc honesto, nunc inhonesto sensu
usurpantur. Quod vel ex Artemidoro constat.
Atque hinc intelligendus Plutarchus de *Isid.*
et *Osir.* p. 84. Καὶ γὰρ Ἕλληνες τὴν τῷ σπέρματος
προέσιν ΑΠΟΥΣΙΑΝ καλεῖσι, καὶ συνασίαν τὴν μίξιν. Ad
quem locum insignitur lapsus est cl. Reiskius.

ΑΠΡΑΓΜΩΝ. ἐπιεικῆς, μέτριος τῶν τρόπων, οἷον ὁ
Φιλόνειακος ἢ Φιλοπράγμων.] Hæc sunt verba Scho-
liastæ ad Aristoph. *Equit.* 261.

ΑΡΑ γε τὺτ' ἄρ' ἐγὼ πότε ἐπόψομαι; ἀντὶ τῷ, εὐδαι-
μονήσω.] Scribe, πότε ὄψομαι; Quomodo recte le-
gitur apud Aristoph. *Nub.* 465. unde hunc locum
desumpfit Suidas.

ΑΡΓΙΛΛΩΔΗΣ γῆ. ἡ λευκὴ καὶ καθαρὰ.

Ἀκρίδα Δημοκρίτε μελεσίπτερον ἄδε θανῆσαν

Ἀργίλλος δολιχὰν ἀμφὶ κίλευθον ἔχει.]

Hoc distichon est pars Epigrammatis Mnasalcæ,
quod exstat apud Reisk. in *Anthol. Cephalæ*,
p. 75. Atque hinc corrigendus Agathias in *An-
thol.* lib. iii. p. 328.

Ἐργων

Ἐρτων εἰς Ἐφύρην τάφον Ἰδρακον ἀμφικέλευθον
 Λαῖδος ἀρχαίης, ὡς τὸ χάραγμα λέγει.

Scribendum, ἀμφὶ κέλευθον. Uterque secutus est
 Homerum *Il.* N. 335.

— Πλείη Κόυς. ΑΜΦΙ ΚΕΛΕΥΘΟΥΣ.

ΑΡΓΙΝΟΕΝΤΟΣ. ΛΕΥΚῆ.

[Πηγαὶ δ' ἀργινέοντος ἀναθλίβονται γάλακτος.]

Hexameter iste est pars Epigrammatis, quod
 Antipatro tribuitur, apud Anthol. lib. iii.
 R. 399.

ΑΡΑΙΗΝ χεῖρα. τὴν ἀσθενή.] Respexit Homier. *Il.*
 H. 425.

Πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύξατο ΧΕΙΡΑ ΑΡΑΙΗΝ.

Ubi Schol. Ἀραιήν. ἀσθενή. Huc referendus etiam
 Nicias in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 381.

ΧΕΙΡΑ γὰρ εἰς ΑΡΑΙΗΝ παιδὸς πύσσον, ὃς με λαθραίως
 Μάρψεν ἐπὶ χλοερῶν ἐζόμενον πετάλων.

Ceterum aliud est ἀραιὶς, aliud ἀραιὸς. de quo
 Dan. Hemstus ad Theocrit. xii. 24. Suidas:
 Ἀραιὸς. ἀρᾷ ὑποκείμενος. Quæ vox restituenda Pla-
 toni Comico apud Athenæum, lib. xiv. p. 657.
 Δέλφακα δὲ ἀρσενικῶς εἶρηκε Πλάτων ἐν Ποιητῇ, Δέλφακα
 δειραιότατον. Ubi ineptissime Interpres, *cervicis*
maxime proluxæ. Sed comici locus corruptus est
 atque ita emendandus,

Δέλφακα δ' ἀραιότατον —

Porcum sacrum sive diris devotum. Optime Suidas
 noster v. Δέλφακας. Δέλφακος ἄρρενος λίθῳ τὴν κεφαλὴν
 αὐτὸν παίοντες ΑΡΩΝΤΑΙ. Atque hinc nescio an ἱερὰν
 δέλφακος

δέλφακα vocat Theopompus comicus apud Athen.
p. 657.

Καὶ τὴν ἱερὰν σφάτλῃσιν ἡμῖν δέλφακα.

Ita scribendus iste locus. Poteris etiam red-
dere, Δέλφακα ἀραιότατον, *porcum valde macrum, a*
very poor pig. Hesych. Ἀραιὴν γαστήρα. τὰ λιπτὰ
ἔντερα. Ita legendum. Respexit Hesychius, quod
nemo vidit, ad Nicand. *Theriac.* 133.

— δια μητρὸς ΑΡΑΙΗΝ

ΓΑΣΤΕΡ' ἀναβρώσαντες ἀμήτορες ἐξηγέροντο.

ΑΣΤΥΡΟΝ. πόλιν.

— "Ὁς ὤκιστο ἐς ἄστυρον ἀγγελιώτης.

Καλλίμαχος.] "Bentleius ex conjectura, ὤκιστος.
"quam correctionem ignoravit Kusterus, qui
"etiam in contextum Suidæ recipere debebat."
Ernestus. Fallitur vir doctissimus. Bentleii con-
jectura minus necessaria est. Callimachus in *Pall.*
Lavac. 40.

— Φυγὰ τεὸν ἱερὸν ἄγαλμα

Ὀλίχῃτ' ἔχων, Κρείττον δ' Εἰς Ὀροσ Ὀκίσσατο.

Ubi non male Interpres, in *Crium montem commi-*
gravit. Quare nihil temere mutandum apud
Suidam. et notanda locutio, quæ sane exquisitior
est, et viris doctissimis parum perspecta.

ΑΤΙΜΟΤΕΡΟΝ. Εἰν αὖδα γὰρ μένων Θεοσίτης εἰς
ἀτιμότερος.] Hoc fragmentum est pars Epigram-
matis quod legitur apud Reisk. in Anthol. Ce-
phalæ, p. 165.

ΘΕΑΓΓΗΤΟΤ.

Τῶν γνώμων ἰδόντι Φιλεῖς ἢ δεύτερος ἄλλων

Εἴπω

Εἶμεν ὃ δὲ φθονερός κλαίει τω ἑς κε θάνη.

Ἄλλ' ἔμπας δόξας κενεὰ χάρις, εἰν αἰδοῖ γὰρ

ΜΙΝΩ Θεορίτας εὐδὲν ἀτιμότερος.

Hinc Suidas emendandus est. Confer etiam cl. Hemsterhus. ad Lucian. i. p. 433. ubi de hoc Epigrammate agit.

ΑΤΑΗΤΩ. ἀνυπομονήτω.

Παίγνιον ἀτλήτω θηρὸς ἔχουσα κάρη.]

Pentameter iste est pars Epigrammatis, quod exstat Anthol. lib. vi. p. 552. Huc facit Schol. ad Homer. II. I. 3. Ἀτλήτω. ἀνυπομονήτω. Atque ad hunc locum respexit Suidas.

ΑΤ ΕΡΤΣΑΙ. εἰς τὰπίσω ἐλκύσαι.

Ἀπρὶξ δραξαμένη βόσρυχον αὐτὴ ἐρύσαι.]

Pentameter iste est pars Epigrammatis, quod legitur in Anthol. Cephalæ, *Miscell. Lips.* vol. ix. p. 662.

ΑΤΑΟΣ. τὸ Φωνητικὸν ὄργανον. καὶ περιόντης μέτρον.]

Hæc descripsit Suidas ex Etymologo v. Αὐλός.

Respexit autem uterque ad Homer. *Odyf.* T. 227.

— Αὐτὰρ οἱ ΠΕΡΟΝΗ χρυσοῖο τέτυκτο

ΑΤΛΟΙΣΙ διδύμοισι. πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν.

Ad quem locum consulendus Scholiaſtes. Atque hinc facile emendari poterit Etymologus, qui in hoc loco poetæ inquinatissimus est.

ΑΤΤΟΤΡΗΤΟΝ. αὐτοφύεις. ἐν Ἐπιγράμματι

— καὶ αὐτέργητον ἐρείκης

Βάθρον —

Hæc partem faciunt Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. vi. p. 549. Inapte autem vertit Interpres,

Interpres, et sua sponte nata erica radix. Confer nos in *Epist. Crit.* p. 15. ubi carmen integrum exhibemus.

ΑΦΑΥΑΝΘΗΣΟΜΑΙ. ξηραυθήσομαι.] Aristoph. *Eccles.* 146.

Δίψει γὰρ, ὡς ἰοικεν, ἀφαυανθήσομαι.

Ad hunc locum respexit Suidas. Verbum usurpat Aristophanes *Ran.* 1121.

— ὡς ἰπαφαναύθη.

Παναθηναίοισι γελῶν —

Atque hinc explicandus Athenæus lib. vii. p. 290. Πρὸς τῶν θεῶν τί διαφέρειν ἔτος ὑμῖν δοκεῖ τῶν παρὰ Πινδάρῳ Κληθόνων, αἱ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ταῖς Σειρήσι τὸς ἀκρωμένους ἐποιοῦν ἐπιλανθανομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφαυαίνεσθαι; Qui locus illustris est. Confer magnum animadversorem ad Athenæum, et cl. Kuster. ad Aristoph. *Thestoph.* 853: ubi de hac phrasi agit.

ΑΦΕΛΕΙΑ. καὶ Αφελῆς — Καὶ τὰ ἐπιτόλμα ἀφελῶς γράφειν.] Hæc sunt verba Marci Antonini. l. 7. Leguntur etiam apud Schol. ad Aristoph. *Equit.* 524. unde descripsit Suidas.

ΑΧΕΩΝ. μετοχή ἴσιν. ἀντὶ τοῦ δυσφορῶν ἐπὶ τῷ κεκρυφθαι. Σοφοκλῆς. Κρυπλᾷ τ' ἀχέων ἐν ἡβᾷ. ἀντὶ τοῦ ἐν ἡβῇ κρυπλῇ λυπνόμενος.] Sophocles in *Elect.* 159.

Οἷα Χρυσόθεμις

Ζῶει, καὶ Ἰφιάνασσα,

Κρυπλᾷ τ' ἀχέων ἐν ἡβᾷ.

Ad quem locum videndus Scholiastes, cujus scrinia compilavit noster Suidas.

E

ΑΧΘΕΙΝΗ.

ΑΧΘΕΙΝΗ. λυπηρά. θλιβερία.

— 'Αχθεινὰ δ' εἶδε βοοκρασίαν.] Confer nos supra ad v. 'Απέτισεν. ubi integrum Epigramma dedimus, ex quo hoc fragmentum est decerptum.

ΑΧΘΕ. λύπη σιωπὴν ἐπιφέρει. Λήγεται τῷ ἄχθῃ. κακῶν γὰρ δυσάλωτος ὄδεις. ἀντὶ τοῦ δυσληπτος, ἀλλ' ἐυάλωτος.] Hic locus depromptus est ex Sophocl. *Œdip. Col.* 1720. ubi ita legitur,

Λήγεται τῷ ἄχθῃ.

Κακῶν γὰρ ὄ-

τοι δυσάλωτος ὄδεις.

Ubi Schol. ἀντὶ τοῦ ὄδεις δυσληπτος, ἀλλ' ἐυάλωτος, Quo-
modo et apud Suidam scribendum est.

B.

ΒΙΝΕΙΝ. τὸ εὐνοσιάζειν. ἐν Ἐπιγράμματι.

'Αδὺ τὸ βινεῖν ἐστὶ. τίς ἔ λέγει; ἀλλ' ὅταν αὐτῇ

Χαλκόν, πικρότερον γίνεται ἰλλεβόρου.] Hoc distichon legitur in Anthol. inedita, et *Cilliaſtori* five *Cilliaſtori* tribuitur. Exstat et similis lusus ejusdem hominis apud Reisk. *Miscell. Lips.* p. 114. Ex duobus autem distichis unum tetrastichon efficio.

ΚΙΛΛΙΑΚΤΟΡΟΣ.

Παρθενικὰ κέρα τὰ πλείονα κέρματα ποιεῖ

Οὐκ ἀπὸ τῆς τέχνης ἀλλ' ἀπὸ τῆς φύσεως.

'Αδὺ τὸ βινεῖν ἐστὶ. τίς ἔ λέγει; ἀλλ' ὅταν αὐτῇ

Χαλκόν, πικρότερον γίνεται ἰλλεβόρου.

ΒΟΥΒΩΝ. τὸ πάθος. Βουῶν ἐπὶ ῥῆθι τῷ γέροντι. εἴρηται
ἀπὸ τοῦ ἐπαίρεσθαι ἢ μεγάλως βαίνειν εἰς οἴδημα.] Frag-
mentum

mentum illud Senarii,

Βυβῶν ἐπήρθη τῷ γέροντι —

desumptum est ex Menandri *George*. ut nos docet Etymologus, cujus verba hic subijciam.

Βυβῶν λέγεται καὶ τὸ πάθος τὸ εἰς ὕψος βαίνειν, ἀπὸ τῆς ἐπαίρεισθαι, καὶ μεγάλως βαίνειν εἰς οἶδήμα. ὅπερ τινὲς φασὶ βομβῶνα, ὡς λέγει Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Καθόλου. Μινάνδρος ἐν τῷ Γεωργῷ. οἶον,

Βυβῶν ἐπήρθη τῷ γέροντι —

Hinc Suidas notulam suam deprompsit.

ΒΡΑΔΥΣ. ὁ μὴ ἀγχίνυς. Κραπίλισμῶν καὶ βραδύς.

Ἀρεσιφάνης Νεφέλαις. ὁ γὰρ ἐπὶ τῆς τοῦ σώματος

Κινήσεως παρείληπται νῦν, ἀλλὰ τὸ μὴ ἀγχίνυς

Καὶ τοῦτ' ἐστὶ τῆς διανοίας θέλει δηλῶν.] Hic locus de-

scriptus est ex Schol. ad Aristoph. *Nub.* 129. ubi

legitur, ἀνωθεν δὲ τὰ τῆς διανοίας. Sed Suidæ lectio

verissima est. Quod miror cl. Kusterum fugisse.

Eleganter dicitur τὸ τοῦτ' ἐστὶ τῆς διανοίας. *Ingenii tar-*

ditatem. Hesych. Νωθὴς, βραδύς, ἀμβλύς. Suid. Νωθὴς,

βραδύς. Νωθίτερος, βραδυτέρος. Lex. Rhetor. MS.

Μωλύτερον, τὸ ἀμβλύτερον καὶ ΝΩΘΕΣΤΕΡΟΝ. Ita scri-

bendus iste locus, de quo cl. Ruhnkenius in

Histor. Orat. Græc. p. 85. Schol. ad Nicand.

Theriac. 31. Μῶλυν δὲ, βραδύς καὶ ΝΩΘΗΣ.

ΒΡΥΚΟΝΤΑ. τρώγοντα. κατεσθίοντα.

Ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐθηλήμονα μόχλον.] Confer nos supra ad v. Ἀπίτισιν. ubi Epigramma, ex quo decerptus est hic versiculus, integrum exhibuimus.

F.

ΓΑΜΨΟΝ. ἐπικαμπίς.

Γαμψαῖς πυρολόγος δρεπάνας —.]

Hoc fragmentum est pars Epigrammatis, quod existat Anthol. lib. vi. p. 554.

ΓΕΡΑΙΟΣ. ἔντιμος. καὶ ὁ ῥυτίδων ἀνάπλιος.

— Οἷς δ' γεραίος

Λαρότερον μαλακῶν ἵππειν ἐκ τομάτων.]

Scribendum, ἥς ὁ γεραίός. Ita enim recte legitur in Epigrammate Simonidis apud Anthol. lib. iii. p. 399. ex quo hunc locum decerpfit Suidas.

ΓΕΡΡΟΙΝ — Κῦρος περιελὼν τὰ πολλὰ τῶν πολεμίων, κατέλιπε μόνον τὸ συνὰν τοῖς στρατιώταις μαχαίρα καὶ γέρρον καὶ θώρακι μάχεσθαι.] Hæc decerpfit Suidas ex Xenoph. *Institut. Cyr.* lib. ii. p. 42. Quod et recte observavit cl. Weffelingius. Atque hinc Noster non uno loco emendandus est. Quæ sequuntur, Καὶ γερρόφοροι ὀπλῖται ἐχόμενοι τέτων σὺν ποδῆρεσι καὶ ξυλίναις ἀσπίσιν. Αἰγύπτιοι δὲ ἄτοι ἐλέγοντο, sunt verba Xenophontis in *Expedit. Cyri* lib. i. p. 264. ubi res haud paulo melius administrata est.

ΓΗΤΕΙΑ. εἶδος βοτάνης παρειοικὸς πρᾶσιν.] Hæc sunt verba Scholiastæ ad Aristoph. *Vesp.* 494.

ΓΝΩΜΑΤΕΤΩ. βυλεύομαι. Ἐτέρα διαλεγόμενοι, ἕτερα γνωματεύουσι.] Hæc sunt verba Menandri in *Excerptis* Hæschelii. p. 80.

ΓΝΩΣΙΜΑΧΗΣΑΙ. ἀντὶ τοῦ μετανοῆσαι. Οὐκὲν οἱ πλεῖστοι

πλείστοι ἰγνώσιμάχων καὶ μετεβάλλοντο.] Scribendum, ἀναφρονήσαντες ἰγνώσιμάχων. Quomodo recte legitur hic locus supra v. Ἀναφρονήσαντες.

ΡΟΡΓΟΣ ὁ Μισσηνίος. Πλείστον μὲν ἀπέχειν δοκῶν τῆς τοῖς ἀθληταῖς παριπομένης ἀγωνίας, πρακτικώτατος δὲ καὶ νυνεχέστατος εἶναι νομιζόμενος περὶ πολιτείαν.] Hæc sunt verba Polybii in Excerptis Valefii. Quod et recte observavit Kusterus. Sed locus nonnihil corruptus est. Scribendum, τῆς τοῖς ἀθληταῖς παριπομένης ΑΝΑΓΩΓΙΑΣ. Quæ vox significantissima est. Glossæ Vet. Ἀνάγωγία. Imperitia. Rusticitas. Petulantia. Suidas: Ἀνάγωγος. ὁ μὴ τυχὼν τῆς δέουσης ἀγωγῆς. Idem: Ἀναγωγία. Ὁ δὲ δὲ ΑΝΑΓΩΓΙΑΝ ταῦτα ἔπαχε. τυτίειν, ἀπαιδευσίαν. Demet. Phaler. περὶ Ἑρμηνείας § 173. Ἡ γὰρ ἀντίθεσις ἢ περὶ τὰ οὐόματα ἱμφαίνει τινὰ ψυχρότητα ἤθεος καὶ ΑΝΑΓΩΓΙΑΝ.

Δ.

ΔΑΙΟΝ τέρας. πολεμικόν.] Respexit Eurip. Phæ. nif. 1030.

Μιζοπάρεθος ΔΑΙΟΝ ΤΕΡΑΣ.

Quod et recte adnotavit vir doctus ad Hesychium. Ceterum corrigendum hac occasione Lexicon ineditum in *Bibl. Coisl.* p. 232. ΔΑΙΑΝ ὁδόν. ἀγωνισικὴν καὶ ἔμπειρον, ἀπὸ τῆ δαῖναι, ὃ ἐστὶ μαθεῖν, ἢ ἀντιφιλόνηκον. Legendum, ἢ ἀντὶ τῆ φιλόνηκον. Quomodo recte legitur apud Schol. ad Aristoph. *Ran.* 925. unde hic locus depromptus est.

ΔΕΛΕΑΖΟΝΤΕΣ. ἐπικρύπτοντες. Οἱ δὲ Σκυθοπολίται ὅσοι ἡμέρας ἡρέμησαν, τὴν πρὶν αὐτῶν δελεάζοντες. τῇ δὲ
τρίτῃ

τρετῇ κατὰ παρατηρήσαντες κοιμώμενον ἀντίλον.] Hæc descripsit Suidas ex Josepho *Bell. Jud.* lib. ii. p. 198. ubi recte legitur, κοιμώμενος ἀντίλον. Quomodo et apud Suidam scribendum est.

ΔΕΙΡΑΧΘΕΣ. τὸ τὴν δειρὴν ἀλγύνον. Δειραχθῆς ἐσθροχὸν ἄρμα πτευνῶν.] Fragmentum hoc est pars Epigrammatis apud Anthol. lib. vi. p. 566. Quod et recte observavit Kusterus. Sed vereor equidem ne vox Δειραχθῆς, quæ utrobique legitur, mendosa sit et parum sana. Scribendum proculdubio, Δειραχθῆς. Suidas supra. ΔΕΡΑΓΧΕΙΣ πάγας. τὰς τὴν δειρὴν ἀγχύσας. Aristodicus in Epigrammate apud Reisk. in Anthol. Cephalæ, p. 138.

ΑΡΙΣΤΟΔΙΚΟΥ.

V. *supra* T. III. 220.

Δαρὺ καὶ Μάθυμα τὸν ἐν τριτηρείῳ Ἦρας

Εὐφρονα λυσσατὰν ὡς ἐπύθοντο νέκυν,

Ζωὴν ἀρήσαντο, ταυπλέκτων δ' ἀπὸ μιτρᾶν

Χερσὶν ΔΕΙΡΑΓΧΕΙΣ ἐκρεμάσαντο βρέχους.

Ita scribendum istud Epigramma ex Cod. MS. quem mecum communicavit cl. *Musgravius*. Festive autem illud, Εὐφρονα λυσσατὰν. quod minus ceperunt Interpretes. Sed hujusmodi elegantiae lectorem attentum desiderant. Idem autem Λυσσητῆς et Λυσσητῆρ ut Φουσητῆς et Φουσητῆρ. Quod diligenter notabunt Lexicographi.

ΔΗΕΙΣ. εὐρύς. ἐν Ἐπιγράμματι Γραψάμενος δήεις.] Hoc fragmentum est pars Epigrammatis, quod legitur in Anthologia Cephalæ, de quo nos in *Epist. Crit.* p. 61. Verbum autem Δήεις, quod elegans et Homericum est, agnoscunt omnes MSS.

MSS. Quibuscum facit noster Suidas. Ceterum hoc carmen, quod Dioscoridis est, ita legebat et distinguebat vir doctissimus.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

-Σᾶμα τρι εἴμι μάταιον ἐπ' ἀσπίδι παῖς ὁ Πολύγυς

Ἄλλος ἀπὸ Κρήτης θυρὸς ἀνὴρ ἴσμεν,

Γεργόνα τὰν λιθοέργον ἄμυ καὶ τρίπλοα γυνὴ

Γραψάμενος. ΔΗΘΙΟΣ τὺτο δ' εἰσὶ λέγειν,

Ἀσπίδος ὧ κατ' ἐμᾶς πᾶλλον ὄρου, μὴ κατίδης με,

Ἡ φύξις τριακοῖς τὸν ταχὺν ἄνδρα ποσὶν.

Hoc planum et perspicuum. In versu autem tertio legebat MS. Paris. τρίπλοα γυνή. Quod haud spernendum est.

ΔΙΑΒΑΛΛΕΤΑΙ. χρῶνται ἐπὶ τῷ ἑξαπατῶν. Ἀρχιεπίσκοπος.

Τὸν γὰρ γέροντα διαβαλῶμεν τήμερον.]

Scribendum, διαβαλῶμαι. Quomodo recte legitur apud Schol. ad Aristoph. *Aves* 1647. unde hæc verba deprompsit Suidas. Confer. Jac. Gronov. *Emend. in Suid.* p. 105. ubi de hoc loco agit.

ΔΙΑΛΑΒΩΝ. προκατασχών. Ὁ δὲ διαλαβὼν τὰς ὁδὸς φυλακῆς.] Polybius i. 18. Τὰ δὲ μεταξὺ τῶν τάφρων καὶ τῶν στρατοπέδων διαστήματα ΦΥΛΑΚΑΙΣ ΔΙΑΛΑΒΟΝ. Ad hunc locum vel respexit vel non respexit Suidas.

ΔΙΑΛΤΩ. Πνεῦμα μὲν ἐστίν, ἀλλὰ διαλύων ὄρη.] Scribe, διαλύων. Græcus Interpres, 1 Reg. xix. 11. Καὶ πνεῦμα μέγα κραταίει ΔΙΑΛΤΩΝ ΟΡΗ. *A wind that rendeth the mountains.* Ad hunc locum manifesto respexit Suidas.

Διάγραμμα

Δίαρμα — Καὶ διὰ τῆτο ἦν ἀδελότης καὶ συνέχεια τῆς ἐπιφύσεως.] Kusterus ex MSS. Par. τῆς ἐπιφάσεως. Sed neutrum rectum. Scribendum proculdubio, τῆς ΕΠΙΦΑΤΣΕΩΣ. Etymol. Φάω, τὸ λάμπω. ut a φαῶ φασις, sic a φαῶ φαῦσις. Hinc Polybius, καὶ συνέχεια τῆς ἐπιφάσεως. *Continue faces.* Τὴς συνεχίης πυρρὴς vocat Dionysius Halicarn. *Antiq. Rom.* lib. ix. p. 557. Πυρροὶ τε ΣΤΝΕΧΕΙΣ, οἷα δὲ ἐν νυκτὶ καὶ σκότῳ. Quod Polybianis haud abfimile est.

ΔΙΑΡΤΑΙΝ. κυρίως ἐπὶ τῷ διαίρειν.] Scribe, διαίρειν. Hesych. Διαρτᾶ, διαργεῖν. Scribendum sine dubio, διαίρειν. Plutarchus in *Timol.* p. 248. ΔΙΑΡΤΩΝ-ΤΟΣ ὁδὸν ἡμερῶν ὀκτὼ τὴν δύναμιν ἀπὸ τῶν Συρακουσῶν. *Exercitum a Syracusis octo dierum itinere divellentis.*

ΔΙΑΙΡΩΝ. αἰτιατικῇ. ἀναπύσσω, δοκιμάζων, καὶ διακρίνων τὰ πράγματα, καὶ οἷον διαίρειν αὐτῶν ποιεῖν.] Hæc sunt verba Scholiastæ ad Aristoph. *Nub.* 740. Atque hic obiter castigandus alter Scholiastes: Διαίρων. ὡς ἐπὶ τῶν μίμων ἐχρήσατο. ὥσπερ ἔλεγε κατὰ κεφάλαιον ἐκζητῶν. Vox μίμων nullum locum hic habet. Scribendum, ὡς ἐπὶ τῶν νομισμάτων. nam de nummis sive usuris hic agitur. Schol. ad Aristoph. *Ran.* 78. Τὸ δὲ κωδωνίσσω τινὲς μὲν ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν σαθρῶν. ἐπεὶ ἔτω ΔΟΚΙΜΑΖΟΥΣΙ διακρίνοντες. τινὲς δὲ ἐκ μεταφορᾶς ΤΩΝ ΝΟΜΙΣΜΑΤΩΝ.

ΔΙΠΟΔΙΑ. εἶδος ὀρχήσεως.] Schol. ad Aristoph. *Lyss.* 1245. Εἶδος ὀρχήσεως ἡ διποδία, ἧς μέμνηται καὶ Κρατῖνος ἐν Πλάτοις. Hinc notulam suam desumpsit Suidas. Ceterum Cratinus ἐν Πλάτοις sæpius laudatur Athenæo. laudatur et Stobæo, p. 821.

Αὐτόματα

Αὐτόματα τοῖσι θεοῖς ἀνοίγει τὰγαθά.
MS. apud Grotium, ἀνίεται. Legendum,

Αὐτόματα τοῖς θεοῖς ἀνεῖται τὰγαθά.

Diis spontanea nascuntur bona.

ΔΙΣΚΕΤΩΝ. ἐκδεχόμενος ἢ κυλίῳσι καὶ ἐν Ἐπιγράμματι καὶ νῦν δίσκος ἐμοὶ κρόταλον.] Hoc fragmentum est pars Epigrammatis, quod extat Anthol. lib. vii. p. 618. Confer nos ad Suid. Emendat. ii. v. Κρόταλος.

ΔΙΣ παῖδες οἱ γέροντες. ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ γῆρας εὐθετέρων εἶναι δοκούντων.] Locutio proverbialis, cujus meminit Æschines Socrat. *Dial.* iii. 9. Meminit et Aristoph. *Nub.* 1419.

Ἐγὼ δὲ γ' ἀντίποιμ' αὖν, ὡς δις παῖδες οἱ γέροντες.

Ubi Schol. Παῖδες τε γὰρ τὴν ἀρχὴν ἦσαν ἄφρονες, καὶ νῦν ὑπὸ τῆς τῶν ἐτῶν πλήθους παραλαμπέντος αὐτοῖς τῆ λογισμῆς, παῖδες εἰσὶ τῷ νῦν, πάλιν ληρῶντες. καὶ Σοφοκλῆς Πηλεΐ. Πηλεῖα τὸν Αἰάκειον οἰκερὸς μόνη γερονταγωγῶ καὶ ἀναπαιδεύω. Πάλιν γὰρ αὐθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνὴρ. καὶ Θεόπομπος.

Δις παῖδες οἱ γέροντες ὀρθῶς τῷ λόγῳ. καὶ Πλάτωνι.

Ἄρ' ὡς εἰοίκε δις γένοιτ' αὖν παῖς γέρον.

Platonis, si diis placet, versiculus, non *Comici*, sed *Philosophi* est. quod me docuit Clemens Alexandrinus *Stromat.* lib. vi. p. 748. ubi consulendi Interpretes. Quin et locus Sophoclis in *Peleo* auctoritate Clementis ita rescribendus est:

Πηλεῖα τὸν Αἰάκειον οἰκερὸς μόνη.

Γερονταγωγῶ καὶ ἀναπαιδεύω πάλιν.

Πάλιν γὰρ αὐθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνὴρ.

Quod et observasse jam video ad Athenæum

doctissimum Casaubonum. Atque huc respexit
Comicus in *Equit.* 1095.

Καὶ μὴν ἑμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τῆτονι

Γερονταγωγῆν κἀναπαιδεύειν πάλιν.

Quod et recte monuit Scholiaſtes. Notanda
autem geminatio τῷ Πάλιν. quod poetis ſolenne
eſt. Homer. *Il.* γ. 371.

Τὺ δ' ἐγὼ ἄντιος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε,

Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἰθῶνι σιδήρῳ.

Oppian. *Cyneg.* ii. 300.

Βύβαλος αὐτὲ πῖλει μείων δέμας εὐρυκέρωτος,

Μείων εὐρυκέρωτος, αἰτάρ δόρυ μὲν ἄρειων.

Musæus de Leandro. 5.

Νηχόμενον τε Λέανδρον ὁμᾷ καὶ ΛΥΧΝΟΝ αἰῖδω,

ΛΥΧΝΟΝ ἀπαγγέλλοντα διακτορίην Ἀφροδίτης.

Ita ſcribendus iſte locus. Atque hinc emendan-
dus Orpheus de *Lapid.* in Proœmio 64.

——— Ἀοσσητῆρα δὲ ΜΟΧΘΟΝ

ΜΟΧΘΟΝ ἀοσσητῆρα βίη μάλα πεφρίκασιν.

Ita legendum. Vulgo inepte legitur, ἀοσσητῆρα
δὲ μόχθων. Eleganter Virgilius *Æneid.* vi. 495.

Atque hic Priamiden laniatum corpore toto
Deiphobum vidit, lacerum crudeliter ORA,
ORA manusque ambas———

Ceterum, ut in viam tandem redeamus, prover-
bii noſtri meminit etiam Julianus in Episto-
la ad Dionysium, p. 446. Εἴη δὲ καὶ σε περὶ ταῦτα τριβόμι-
νον καταγυράσαι, καὶ τῷ Τιθῶνι βαρύτεράν τε, καὶ τῷ Κινύρῳ
πλησιώτερον, καὶ τῷ Σαρδαναπάλῃ τρυφερώτερον, ὅπως καὶ τὸ
τῆς παροιμίας ἐπὶ σὺ πληρωθῇ, ΔΙΣ ΠΑΙΔΕΣ Οἱ ΓΕΡΟΝ-
ΤΕΣ. Ubi legendum puto, auctoritate Suidæ,
τῷ

τῇ Σαρδαναπάλῃ ΤΡΥΦΗΛΟΤΕΡΟΝ. quod elegantius.
Dicitur autem τρυφήλός, ut ριγήλός, σιωπήλός, σιγήλός,
atque alia ejusdem κόμματος permulta, de quibus
nos alibi.

ΔΩΔΕΚΑΚΡΟΤΟΝ γόμα. ὁ γὰρ Κρατῖνος ἑαυτὸν
ἐπῆνεσεν ἐν Πυτίνῃ λέγων.

Ἄραξ Ἀπολλόν, τῶν ἐπῶν τῶν ρευμάτων

Καναχῶσι πηγαι, δωδεκάκρονον γόμα,

Ἰλισσὸς ἐν Φάρυγγι—] Hæc descripsit Sui-
das ex Schol. ad Aristophani *Equit.* 523, ut recte
observavit Kusterus. Locus autem Cratini,
quem perperam acceperunt viri eruditi, ita le-
gendus et distinguendus est :

Ἦ ἄραξ Ἀπολλόν, τῶν ἐπῶν τῶν ρευμάτων!

Καναχῶσι πηγαι—

Good God, what a flow of words is here!

Ita locutus est Aristophanes in *Pac.* 237.

Ἦ ἄραξ Ἀπολλόν. τῆς θυείας τῆ πλάτης!

Confer quæ scripsimus *Emendat.* i. p. 3. ubi non-
nulla de hac locutione observavimus. Ceterum
allusit hic non sine gratia Cratinus ad fontem
Ἐννεάκρονον dictum, de quo accuratissime, ut solet,
Joannes Meursius in *Ceramico*, cap. 14. qui om-
nino consulendus est. Huc spectat etiam Poly-
zelus Comicus apud Etymolog. v. Ἐννεάκρονος.

Ἦξει δὲ γαῖαν ἐννεάκρονον—

Ἐνυδρον τόπον. Ita scribendus iste locus. Theo-
pompus Comicus apud Suid. v. Ἀθυστάκη.

Ἦξει δὲ Μήδων γαῖαν—

Verba autem Ἐνυδρον τόπον pro interpretamento
F 2 sunt.

sunt. Sic solent Grammatici. de quo nos in
Epist. Critic. p. 97.

ΔΩΣΙΠΥΓΟΣ.

· Μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σῶφρονα λίαν.
[ἐπὶ τῆς ἀπονῆρος καὶ δασιπύγης.] Hæc decerpta sunt ex
Schol. ad Aristoph. *Equit.* 524, ubi ita legitur:
Καὶ ἀφελὴς γυνὴ, ἢ ἀπόνηρος καὶ δασιπύγος. ὡς τὸ.

Μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σῶφρονα λίαν.
de quo Kusterus ad Suid. v. Ἀφέλεια. Huc facit
Lucian. *Dialog. Marin.* xiii. Τί ἔν; διὰ τῆτο ἐχρῆν
σε κατασοφίσασθαι τὴν Τυρῶ, ΑΦΕΛΗ ΚΟΡΗΝ ἔσαν;

ΑΙ.

ΑΙΑΙΝΟΣ. ὀδυρτικὴ. θρηνητικὴ.

— Οὐκ ἐμάλαξε τὸν θράσος αἰλικὸς αὐδῆ]
Fragmentum hoc est pars Epigrammatis, quod
extat in Anthol. *Cephalæ Miscell. Lips.* vol. ix. p.
662.

ΑΙΠΕ. πρόσφερε. Ὅμηρος, Μὴ μοι οἶνον ἄειρε.] Hæc
sunt verba Scholiastæ ad Sophocl. *Αἰ.* 545. Lo-
cus autem Homeri, quem laudat, est *Il. Z.* 264.

Μὴ μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πῶτνια μήτηρ.

ΑΙΣΩΠΟΣ. ὁ τῶν μύθων ποιητὴς, Σάμιος, δῦλος, ὃ τῇ
τύχῃ μᾶλλον ἢ τῇ προαίρεσιν. ἐκ ἀφρων μὲν ἐδὲ κατ' αὐτὸ
τῆτο ἀνὴρ.] “Hæc descripsit Suidas ex Juliano, *Orat.*
“ vii. p. 207. apud quem hoc loco lacuna occur-
“ rit. Nec lectionem satis sanam vel integram
“ esse puto, sed ei mendum aliquod subesse suf-
“ ficit, quoniam sensum planum frustra quis
“ inde

“inde elicere conetur.” *Kuster*. Articulum hic excidisse puto, atque ita scribendum, “Ἀφρον μὲν ὄν κατ’ αὐτὸ τὸ τοῦ ὁ ἀνὴρ. In which the man acted no foolish part neither. Hæc mens Juliani est, quod ex sequentibus manifestum est. Ceterum hic locus totidem verbis legitur apud Schol. ad Aristoph. *Vesp.* 1251. Quare Julianus ex Suida et Scholiasta restituendus est.

Αἴψα. θάρσιν.

Λάζιο τιμήσσαι Κυθηρίας ὑμνοπόλοις
Αἴψα τάδε κλυτὰ δῶρα Λεωνίδει.]

Scribe, κλυτὰ δῶρα Λεωνίδει. Quomodo recte legitur in Epigram. Anthol. lib. vi. p. 555. unde hoc distichon excerptit Suidas.

E.

ΕΓΚΑΤΩΚΟΔΟΜΗΣΕΝ. ὁ δὲ πατὴρ μνήσας τὸν παῖδα ἐπὶ τῇ παλλακῇ, ἐπῆρωσεν. αὐτὸν καὶ ἐγκατωκοδόμησεν.] Hæc sunt verba Hieronymi Rhodii in libro *de Poetis Tragicis*; leguntur autem longe auctiora apud Nostrium v. Ἀναγνωράσιος. unde sensus hujus loci petendus est. Confer quæ scripsimus ad Suid. *Emend.* i. p. 119. quæ vel vera vel verisimilia sunt.

ΕΓΚΟΤΟΝ. ἔχθρον. ἐνδιήθητον.

—Τίς φθόνος αἶεν

Θησιδάς ἀγαθῶν ἔγκοτος αἶεν ἔχει.]

Scribendum, φθόνος ἀγῶν. Confer nos ad Suid. ii. p. 54. ubi integrum epigramma exhibemus, ex quo hoc fragmentum decerpfit Suidas. Huc facit

facit Dionysius Halicar. *Antiq. Rom.* iii. 34. Τοι-
γάρτοι ῥάδιαί τε καὶ ἔδιν ΕΓΚΟΤΟΝ ἔχουσαι, προθυμηθέντων
τῶν Ῥωμαίων, αἱ διαλύσεις ἐπιτελέσθησαν. Ita scriben-
dus iste locus ex MS. *Vat.* Atque ad hunc locum
respexisse videtur Suidas.

ΕΔΟΚΙΜΑΖΕΝ. ἔκρινε. Σιωπηλὸς ἦν ἐπὶ τέτοις ἀπο-
κρύπτειν ἰδοκίμαζεν.] Hæc male interpuncta sunt.
Lego et distingo, Σιωπηλὸς ἦν ἐπὶ τέτοις, ἃ ἀποκρύπτειν
ἰδοκίμαζεν. *Ea tacebat, quæ silentio digna judicabat.*
Dicitur autem σιωπηλὸς et σιωπηρὸς. quam vocem
usurpat Tymnes in Epigram. Anthol. lib. iii. p.
345. Usurpat et nescio quis Epigrammate ele-
ganti apud Cl. Holstein. ad Steph. Byzant. p.
203. quod hic emendatum exhibebo. Est au-
tem in canem Melitæum.

Τῇδε τὸν ἐκ Μελίτης ἀργὸν κύνα φησὶν ὁ πῶτος

Ἰχθιν Εὐμήλην πιστότατον φύλακα.

Ταῦρον μιν καλίσκον ὅτ' ἦν ἔτι, νῦν δὲ τὸ κείνῃ

Φθίγμα ΣΙΩΠΗΡΑΙ νυκτὸς ἔχουσιν ὁδρί.

ΕΔΡΑ. καὶ ὁ σφιγκτὴρ τῶν ἀνθρώπων. καὶ τὴν τοῦ φησὶν ὁ
Προφήτης. Καὶ ἐπάταξε τὰς ἔχθρας αὐτῷ εἰς τὰ ὀπίσω τῆς
ἔδρας. τὸ πᾶθος σημαίνουσα. σιμνότερον δὲ τὸτο εἶπεν, εἰς τὰ
ὀπίσω.] Hæc corrupta et male interpuncta sunt.
Lege et distingue, Καὶ ἐπάταξε τὰς ἔχθρας αὐτῷ εἰς τὰ
ὀπίσω. τῆς ἔδρας τὸ πᾶθος σημαίνουσα. Quod ex se-
quentibus patet. Ceterum depromsit hæc verba
Suidas ex Commentatore aliquo in Psalm. lxx.
66. Confer etiam 1 Sam. v. 9. ad quem locum
respexit Psalmographus.

ΕΚΩΝ

ΕΚΩΝ γε εἶναι. Ὁ δὲ ἐξηπάτητο πρὸς τῆς γυναικὸς
 ἐκὼν γε εἶναι.] Hæc sunt verba Procopii in *Histor. Ar-*
can. cap. i. ubi de Belisario sermo est. Ita locu-
 tus est Procopius in Gothicis, lib. ii. p. 216. Ἐγὼ
 μὲν τοι ἔκ ἂν ποτε διὰ τὴν ὑμετέραν ὀλιγωρίαν εἰδὲ ὑμᾶς
 ἀπολείσαιμι ΕΚΩΝ ΓΕ ΕΙΝΑΙ. Item Julianus in
 Epist. ad Jamblichum. Τίς ἂν ΕΚΩΝ ΕΙΝΑΙ ταῦτα
 δέαιτο, εἰ ἂν μὴ Θράξ τις ἢ καὶ Τηρέως ἀντάξιος; Confer
 nos ad Suid. ii. p. 80.

ΕΚΤΕΤΟΞΕΥΣΘΑΙ. ἐκκεκεῦσθαι. ἀνηλωσθαι. ἀπὸ με-
 ταφορᾶς τῶν ἐν τῇ τοξείᾳ ἀναλίσκόντων τὰ βέλη. Αἰσοφάνης
 Πλάτῳ. Τὸν ἐμὸν ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι Βίον.] Ad
 hunc locum Comici nonnulla scripserunt tum
 Bosius, tum Bentleius. Sed metaphora satis ma-
 nifesta est. Quod et recte observavit Scholiastes.
 Vulgatam autem lectionem, quod viros doctissi-
 mos fugit, agnoscit Nicetas in Proœmio. Ἐπεὶ καὶ
 ἀθανάτοις εἰκόασι δῆπθεν, θνητοὶ καὶ ἐπίκηροι γεγυότις, καὶ
 πάλαι ΤΟ ΖΗΝ ΕΚΤΟΞΕΥΣΑΝΤΕΣ, ὅσους παρελήφει
 τὸ ἰσορεῖν. Ad Aristophanem manifesto respexit
 Nicetas.

ΕΜΟΙ τ' ἐπισολαί. ἐπαρθεῖς ἢ χαυνωθεῖς, ὣν εἰς ἔγρα-
 ψεν ὑψηλοτέρας τὴν Καπάνεως.] "Fragmentum hoc est
 "mutilum et corruptum, ex quo proinde vix
 "sensus aliquam elicere potuimus." *Kuster.*
 Scribendum, Ἐμοὶ τ' ἐπισολαῖς ἐπαρθεῖς ἢ χαυνωθεῖς, ἢ
 καὶ κεπρωθεῖς ἔγραψεν ὑψηλοτέρας Καπάνεως. Quomodo
 recte legitur apud Nostrium v. ὑψηλοτέρας. Sunt
 autem hæc verba, ni fallor, Juliani. Quod et
 res et stilus indicat.

ΕΝΔΙΑΒΕΙ. ἐνέσι. διατρέβει.

— Ὀρμασι μένοισ

Θέλγομαι, οἷς ἱλπίς μέλιχος ἐνδιαίει.]

Fragmentum hoc est pars Epigrammatis, quod legitur in Anthol. lib. vii. p. 594.

ΕΝΕΩΧΜΩΣΕ. νεώσι κατεσκευάσεν. ἡλλοίωσε. [ἐκαινοποίησεν.] Appian. *Bell. Civil.* lib. i. p. 615. Χρόνος τε ἐπελθὼν ΕΝΕΩΧΜΩΣΕ πάντα. Ad hunc locum respexit Suidas.

ΕΝΕΙΣΑ. ἱμβάλῃσα.

Σαρκὶ τὸν ἐκ γενύων σικρὸν ἐνεῖσα χόλον.]

Pentameter hic decerptus est ex Epigrammate quod integrum legitur apud Anthol. lib. iii. p. 349. Confer Nostrium infra v. Οὐτήτεια.

ΕΞ ΑΜΑΞΗΣ. ἡ λεγομένη ἱορτὴ παρ' Ἀθηναίοις Δήναια, ἐν ἣ ἡγωνίζοντο οἱ ποιηταὶ συγγράφοντες τινὰ ᾄσματα τῷ γιλασθῆναι χάριν. ὅπερ Δημοσθένης ἐξ ἀμάξης εἶπεν.] Hæc descripsit Suidas ex Schol. ad Aristoph. *Equit.* ubi legitur, μέχρι νῦν ἀγωνίζονται ποιηταί. Quod in primis notandum.

ΕΞΕΛΟΦΙΖΕΤΟ. Ἡ δὲ γῆ ἐκ τῶν δικαιορχισιλόφων [ἐξελοφίζετο.] Scribendum videtur, ἐκ τῶν ἀρχαίων ΕΔΑΦΩΝ ἐξελοφίζετο. Terra ex antiquis sedibus in altum tollebatur. Confer nos ad Suid. *Emend.* i. p. 142. ubi nonnulla ad hunc locum adnotavimus.

ΕΞ ΕΦΟΔΟΥ. ἐκ τῆ παραχρῆμα. χωρὶς πόνου. Ὅτι ἔγνω μὴ ἐξ ἐφόδου οἷον τε ἐξελεῖν τὴν Θεοδοσίαν πόλιν, ἀναχωρεῖν.] Hoc fragmentum depromptum est ex Menandro in excerptis Hæschelii, p. 135.

ΕΠΑΛ

ΕΞΗΡΤΙΣΘΑΙ. ἐτοιμάζεσθαι. εὐτρεπίζεσθαι. Καὶ ἐς
 παρασκευὴν ἐξηρτίσθαι πολέμῳ.] *Scribendum, ἐξηρτύσθαι.*
 Polybius, lib. iii. cap. 18. Πυνθανόμενος δὲ, τὴν τε πό-
 λιν ὀχυράν εἶναι, καὶ πλῆθος ἀνθρώπων διαφερόντων εἰς αὐτὴν
 ἡθροῖσθαι, πρὸς δὲ καὶ ταῖς χορηγίαις ΕΞΗΡΤΙΣΘΑΙ καὶ
 ταῖς ἄλλαις παρασκευαῖς, ὑφειρώτο μὴ δυσχερῆ καὶ πολυ-
 χρόνιον συμβῆναι γενέσθαι τὴν πολιτοκίαν. *Quare istud*
fragmentum, quod Suidas conservavit, Poly-
bio adsignandum videtur.

ΕΠΑΛΞΕΙΣ. προμαχεῶνες οἱ τῶν τειχέων καὶ τῶν πύργων.
 καὶ ἐν Ἐπιγράμματι.

Προβλῆς ὡς τις ἐπαλξίς ἀνέμβατος —]
 Fragmentum hoc est pars Epigrammatis, quod
 exstat in Anthol. Cephalæ Miscell. Lips. vol. ix.
 p. 691. cujus primum tetrastichon subjiciam.

ΑΓΑΘΙΟΥ

Ἡ γραῦς ἡ φθονερὴ παρεκέκλιτο γείτονι κῆρῳ.

Δόχμιον ἐν λέντρῳ νῶτον ἐρεισαμένη,

Προβλῆς ὡς τις ἐπαλξίς ἀνέμβατος, οἷα δ' ἐπ' ἤρι.

Ἔσκεπε τὴν κῆρην ἀπλοῖς ἐκταδίῃ.

Ita scribendus iste locus. Οἷα δ' ἐπ' ἤρι. *velut verno*
tempore. quod et recte monuimus ad Suid. i. p.
 50. Haud aliter locutus est, Xenophon. *Hist.*
Græc. lib. iv. p. 526. Καὶ ἀναβιβήκεισαν δὲ ἔχοντες,
 Οἷα δὲ θεροῦς, σπειρία. *Et quod; ut æstivo tem-*
pore, tenuibus induti pannis adscendissent. Atque
 ad hunc locum respexisse videtur Agathias.

ΕΠΕΝΤΡΥΦΗΣΑΝΤΟΣ. καταπολεύσαντος. Ἐτερά τε
 καὶ ἀντιὰ περὶ τὴν τῷ χρυσίῳ παράληψιν καταναδιασμένῃ
 καὶ ἐπεντρύφισαντος αὐτοῖς.] Hoc fragmentum legitur
 apud Menandrum in Excerptis Hæschelii, p.
 140.

ΕΠΗΛΤΝ. ξένον. ἔποικον. Διακρίνων τὸν ἑπῆλυ λαὸν ἀπὸ τῶν ἰγχωρίων.] Hæc sunt verba Josephi, *Bell. Jud.* lib. iii. p. 259.

ΕΠΙ δ' ἰγδάπησεν. ἐπεκτύπησε. πλὴν περισσὸν καὶ παρέλκον τὸ γ'. καὶ ἐν τῷ Ἐρίγδαπος ὁμοίως.] Respexit Suidas ad Homer. *Il. A.* 45.

— Ἐπὶ δ' ἰγδάπησεν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.

Ita scribendus videtur iste locus, ad quem confutendus Scholiastes. Huc referendus etiam Etymologus: Ἐγδάπησεν. ἰδάπησε καὶ πλειονασμῷ τὸ γ' ἰγδάπησε. Ita legendum. Confer Etymol. v. Ἀχάλλων. Eadem quoque opera sanandus Hesychius: Γδάπησεν, ἰφόφησε. Scribendum sine dubio, Ἐγδάπησεν.

ΕΠΙ ΑΣΠΙΔΑ καὶ βασιλίσκον ἐπιβήση. ἡ μὲν γὰρ ἐνίσσι θανατηφόρον ἰόν· ὁ δὲ καὶ τῇ θεᾷ λώβην ἐργάζεται.] Hæc sunt verba Commentatoris alicujus ad Psalm. xc. 13.

ΕΠΙΚΤΔΕΣΤΕΡΟΣ. ἐπικρατέτερος. ἐνδοξότερος. Τὸς Ῥωμαῖς ὁ Τέρκος ἐν τιμῇ πλείονι ἐποίησατο, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἐπικυδεύεραν ἀνακλῖναι εἰβάδα.] Hic locus legitur apud Menandrum in *Excerpt. Legat.* Hæschelii p. 129.

ΕΠΙΣΚΗΨΩ. σημειώσομαι. ἐπισήσω τὸν νῦν. Σοφοκλῆς.

Ἐμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκήψω χάριν.]

Scribe, κοινῇ. quomodo recte legitur apud Sophoclem in *Ajac.* 568.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑ. ῥαγολογίαν.—Κέκληται δὲ ἔτω διὰ τὸ τοῖς φύλλοις καλύπτεσθαι.] Respexit Suidas ad Abadian,

dian, five Obadian, ver. 5. Καὶ εἰ τρυγηταὶ εἰσῆλθον
 πρὸς σέ, ὡς αὖ ὑπελείποντο ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑ. Huc egre-
 gie facit Simocatta, lib. vii. p. 171. Ὁ δὲ Πειρά-
 γαςος ἐπὶ τὰς τῷ ποταμῷ διαβάσεις στρατοπεδεύεται, καὶ ταῖς
 ὕλαις ΕΓΚΡΥΠΤΕΤΑΙ, οἷά τις ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ἀθιώρητος.
V. etiam lib. II. c. 12.

ΕΠΙΡΡΑΠΙΖΩΝ. κωλύων. Ὁ δὲ ἤχυνε τῇ ἀπειλῇ μόνῃ τὸ
 ἀκέλευγον αὐτῷ, καὶ τὸ ὕφ' ἑαυτῷ βάλεισθαι τὴν πράξιν, ἐπι-
 ραπίζων ἄρα ἐκεῖνος.] Hic locus qui ab interpunc-
 tione laborat, ita vertendus est. Ille vero hominem
 ignominia affecit, verbis solummodo temeritatem ejus et
 contumaciam reprimens et retundens. Græca ele-
 gantiora sunt. ἐπιρραπίζων ἄρα ἐκεῖνος. reprimens ille
 quidem et retundens. Ista est vis τῷ ἄρα. quod nos-
 tros interpretes fefellit. Ceterum ita locutus est
 Themistius, Orat. 10. Καὶ ἔθεν ὤνησε Κινεῆς πόρρωθεν
 αὐτῷ ΤΗΝ ΑΠΛΗΣΤΙΑΝ ΕΠΙΡΡΑΠΙΖΩΝ. Athe-
 næus, lib. v. p. 219. Τῆς γὰρ τὰ τοιαῦτα συνθανομένους
 εὐτόχως ΕΠΙΡΡΑΠΙΖΕΙ ὁ θεός. Dion. Halicar. Antiq.
 Rom. i. 59. Πυρὸς αὐτομάτως ἀναφθέντος ἐκ τῆς νάπης,
 λύκον μὲν κομίζοντα τῷ σώματι τῆς ξηρᾶς ὕλης, ἐπιβάλλειν
 ἐπὶ τὸ πῦρ· αἰτὸν δὲ προσπετόμενον ΑΝΑΡΡΑΠΙΖΕΙΝ τῇ
 κινήσει τῶν πτερυγίων τὴν φλόγα· τέτοις δὲ τὰναντία μηχαν-
 ωμένην ἀλώπεκα, τὴν ἔραν διάβροχον ἐκ τῷ ποταμῷ φέρονσαν,
 ΕΠΙΡΡΑΠΙΖΕΙΝ τὸ καϊόμενον πῦρ. Qui locus ele-
 gantissimus est. Hinc Ἐπιρραπισμός. a RAP upon
 the knuckles. Polybius ii. 64. Μὴ δυνάμενον αὐτὸν ὑπο-
 φέρειν τὸν ΕΠΙΡΡΑΠΙΣΜΟΝ τῶν ὀχλῶν, ἐξελθεῖν καὶ διακιν-
 δυνεῦσαι τοῖς παρῶσι. ΕΠΙΡΡΑΠΙΣΙΝ vocat Ion apud
 Athenæum, de quo nos in Epist. Crit. p. 113.
 Quod perinde est. Confer cl. Abresch. Lect. Aris-
 totenet. p. 195. ubi de hoc loco Suidæ ita agit, ut
 multa agendo nihil proficiat. Qui mos istorum

hominum est. Ceterum hoc fragmentum, quod haud alibi legitur, Æliani esse videtur, qui ita locutus est apud Nostrium infra v. Παλαμναῖος· Ὁ δὲ πρὸ τῆς ἐς τὴν πολεμίας συμπλοκῆς, ὡς εἶδεν ἀπολλύμενόν οἱ τὸν Λεῶν, ἐνετολμήσατο κακὸν κακῷ μίζονι ἢ παλαμναῖος ΑΡΑ ΕΚΕΙΝΟΣ σβῆσαι.

EPHMATA. τὰ θρέμματα. καὶ Ἐρῆμα, ποιητικῶς.] Hæc nauci non sunt. Scribe, Ἐρῆμα, τὰ θρέμματα. Respexit Suidas ad Homer. II. E. 140.

—τὰ δ' EPHMA φοβεῖται.

Ad quem locum consulendus Scholiastes. Confer et Etymolog v. Καλλιέρημα. Huc referendus est Hesychius : Ἐρῆμα, ἀφύλακτα. Quod in primis notandum.

ΕΥΑΓΗΣ. καλῶς περιηγμένος.

Περικλὴν σάλπιγγα τὸν εὐαγέων βαρὺν ὕμνων

Καλκευτὰν κατέχει Πίνδαρον ἄδε κόνις.]

Legendum suspicabar, εὐαγέων βαρὺν ὕμνων. Quod jampridem monuimus in *Epist. Critica*. quæ omnino consulenda est. Sed obstat vir doctissimus in *Observ. Philolog.* p. 89. qui ita habet : “Miserum est cl. Toupium in *Epist. Crit.* p. 144. cogitasse de voce εὐαγέων in Epigrammate mutanda in εὐαχέων. ut hymni numerosi dicti fuerint εὐαχεῖς, sive εὐηχεῖς ὕμνοι. Sed α illud Doricum ex η natum cum producat, fatebitur vir legum metricarum peritissimus, in ista sede versus vocem εὐαγέων locum non réperire.” Hem ! hoc est sapere scilicet. Atqui, mi homo, vox εὐαχέων est *molossus*. Quod metrices peritis fatis notum. Sed omnes, qui habent citharam, quod aiunt, non sunt citharœdi. Nam quæ vir

iste

iste ad Suidam et Athenæum, ut nostra Paulina taceam, adnotavit, futilissima sunt, et ab homine profecta, qui nihilo plus vidit in *Antiphaneis*, quam Joannes Clericus in *Menandreis*. Sed de hoc viderit cl. Valckenarius. Nos in hujusmodi titivilitiis immorari nolumus.

ΕΤΑΓΟΡΑΣ. Λίνδιος. ιστορικός. ἔγραψε βίον Τιμαγένους, καὶ ἑτέρων λογίων ζητήσεως, κατὰ σοιχείου.] Hæc male distincta sunt. Quod interpreti fraudi fuit. Scribe, Ἐγραψε βίον Τιμαγένους καὶ ἑτέρων λογίων. Ζητήσεως, κατὰ σοιχείου. *Scripsit vitam Timagenis et aliorum doctorum virorum. Quæstiones, ordine alphabetico. Ζητήσεως sive Ζητήματα Gramaticorum satis nota sunt. Confer Suid. infra v. Σωτηρίδας. Ceterum de Timagene isto vide quæ scripsimus ad Suid. v. Τιμαγένης.*

ΕΥΒΟΥΛΟΣ. Κήτιος, Ἀθηναῖος, υἱὸς Εὐφράνορος, κωμικός. εἰδίδαξε δράματα ρθ'. ἦν δὲ κατὰ τὰ Ὀλυμπιάδα, μεθ' ἧς τῆς μέσης κωμωδίας καὶ τῆς παλαιᾶς.] “ Menagius “ ad Laertium, ii. 601. recte monuit legendum “ esse Σφήτιος; a Σφητῖος, quod erat nomen populi “ Attici, tribus Acamantidis, ut ex Grammaticis “ constat.” *Kuster.* Fallitur uterque, tum Menagius, tum Kusterus. Suidas infra: Κητιοί. δῆμος τῆς Λεοντίδος. Quocum faciunt Harpocratio et Photius in Lexico inedito. Hinc Eubulus oriundus, et proinde Κήτιος appellatus. quod verum. Confer Joan Meursium de *Pop. Attica*, p. 52. Fuit autem Eubulus, comicus, homo in arte sua celeberrimus, comædiæ nec veteris, nec sequioris scriptor, sed inter utramque scilicet. Scripsit plurima, in quibus fabulam Κέρκυρας inscriptam. Eam laudat

dat Athenæus, lib. x. p. 417. et lib. xiii. p. 567. ubi quæ male divulgata sunt, ita redintegraveris.

Κόρινθον ἦλθον· ἠδέως ἐνταῦθά πως
 Λάχανόν τι τρώγων Ὀκίμον διεφθάρην,
 Κρανταῦθα κατελήρησα τὴν ἐξωμίδα.
 Μετὰ ταῦτα Θήβας ἦλθον· ἔ τὴν νύχθ' ὅλην
 Τὴν θ' ἡμέραν δειπύεσι, καὶ κοπρῶν ἔχει
 Ἐπὶ ταῖς θύραις ἕκαστος, ἔ πληρεῖ βροτῶ.
 Οὐκ ἐστὶ μείζον ἀγαθὸν, ὥς χεζητιῶν,
 Μακρὰν βαδίζων, πολλὰ δ' ἐσθίων ἀνὴρ,
 Δάκνει τὰ χεῖλη, παγγέλοιός τ' ἐς' ἰδεῖν.

Locus elegantissimus, primum notanda Comici ἀμφιβολία. *Ocimum* est nomen oleris, est et nomen meretricis, quod Grammaticis notatum. Corinthus autem meretricibus infamis. deinde vide illud, κατελήρησα τὴν ἐξωμίδα. quod interpretes elusit. Καταληρεῖν, sive καταληρῆν τὴν ἐξωμίδα, est *penulam* ληροῖς *ornare*, ut καταχρυσῆν *auro ornare*. Sunt autem Ληροὶ *penularum*, sive *tunicarum ornamenta*. Hesychius: Ληροί, τὰ περὶ τοῖς γυναικείοις χιτῶσι κεχρυσωμένα. Photius in Lex. MS. Ληροί, κόσμος γυναικίως χρυσοῦς. Lucianus in Lexiphane. Ἐγὼ ληρόν τινα ἐκρότυν καὶ ἐλλόβια καὶ πίδαας τῇ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ. Vox occurrit etiam apud Hedyllum in Epigrammate, de quo nos ad Suid. v. Ληρεῖς. *Leria* vocant Latini. Festus, *Leria*, *ornamenta tunicarum aurea*. Est et Καταληρεῖν *delirare*, sive *rem ludo nugisque disperdere*. Nos Angli, *to trifle away*. Quod hominum otiosorum et male feriatorum est. Julian. *Epist.* ad Basilium. Ταῦτα ἴσως κατηδολέχασά σε καὶ ΚΑΤΕΛΗΡΗΣΑ παθὼν τι βλακῶδες. Atque hinc intelligendus Eubulus, qui παίζει non sine gratia, sive in verbo ludit, quod Comicis solenne est. Quæ

sc-

sequuntur planiora sunt. quod vero in versu penultimo legitur, non intellexerunt interpretes. Aliud est μακρὰ βαδίζειν, aliud μακρὰν βαδίζειν. quod omnino tenendum. Μακρὰ βαδίζειν est *latis passibus incedere*. quod ex Homero notum. Μακρὰν βαδίζειν est *longam ire viam*. quod homini cibis onusto et cacaturienti δύσφορον imprimis et molestum est. Plutarch in Mario. Οἰκίαν ἰδεύματο τῆς ἀγορᾶς πλεσίον, τὸς θεραπεύοντας αὐτὸν ἐνοχλεῖσθαι μὴ βελομένοις ΜΑΚΡΑΝ ΒΑΔΙΖΟΝΤΑΣ. Atque hinc παγγέλοιον vocat Comicus. homo χεῖρτων et labra admordens est res jocosa et ridicula scilicet. Cl. Casaubonus παγγέλατος, legebat. Sed aliud est παγγελάς, aliud παγγέλοιος. de quo cl. Petavius ad Juliani Cæsares. Sed hæc ludicra et festiva sunt.

ΕΤΗΜΕΡΗΣΑΝΤΟΣ. Ὑπερίδης. Τῷ σφῶν αὐτῶν βασιλεῖ ἐγκαλεῖν, οἷς εὐημέρησεν ἐν ταῖς τῷ ἡλίῳ δυσμαῖς, καὶ τὰ ἐγκλήματα ἐπιφέρειν.] Vox excidit. Scribendum, ἐφ' οἷς εὐημέρησεν. Regi vitio vertere, quod ad occidentem rem feliciter gessisset. Menander in *Excerptis*, p. 82. Καὶ τὰ, ΕΦ' ΟἷΣ Ῥωμαῖοι ΠΡΟΣΕΓΚΑΛΟΤΣΙΝ, εὐ διαθροσόμενος. Poteris etiā legere, ὅς εὐημέρησεν. Sed illud verum. Verbum autem Εὐημερεῖν ita usurpat Priscus in *Excerptis*, p. 57. Συμβεβήκει δὲ τὸν Ἀρμάτον, ΕΤΗΜΕΡΗΣΑΙ μὲν ἐν τῷ πρὸς ἐκείνους πολέμῳ, νοσήσαντα δὲ τελευτῆσαι τὸν βίον. Confer nostrum v. Ἰππέας. et cl. Kuster. ad locum.

ΕΤΘΗΛΗΜΟΝΑ μόχον.

Ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐθλημόνα μόχον.]

Hexameter iste est pars Epigrammatis, quod integrum exhibuimus supra v. Ἀπέτισεν. Ceterum
ut

ut Epigrammatista εὐθηλόμενα μόχον, sic Æschylus apud Athenæum, lib. ix. p. 375. χοῖρον εὐθηλέμενον.

Ἐγὼ δὲ χοῖρον καὶ μάλ' εὐθηλέμενον
 Τόνδ' ἐν ΓΝΑΘΟΥΝΤΙ κριβάνῳ θήσω. τί γὰρ
 Ὀφον γένοιτ' ἂν ἀνδρὶ τῷδε βέλτιον;

Ita scribendus iste locus, in quo magnus Casaubonus frustra laboravit. Æschylus in *Choeph.* 323.

—Φρόνημα τῷ
 Θανόντος ἢ δαμάζει
 ΠΥΡΟΣ ἢ μαλιστα ΓΝΑΘΟΣ.

Ubi consulendus Scholiastes. Confer etiam Æschyl. *Prometh.* 368. et Homer. in *Camino* 13. qui huc apprime facit.

ΕΤΛΟΓΗΣΑΙ. ἐπαινέσαι, ὑμῆσαι, ἐγκωμιάσαι. Ἡ ψυχὴ αὐτῆ ἐν τῇ ζωῇ αὐτῇ εὐλογηθήσεται.] Hæc leguntur apud Psalmographum. xlviii. 19.

ΕΥΠΟΡΙΣΤΟΝ. εὐχερῶς ποριζόμενον. Λέγεται γὰρ ὡς παρὰ Τέρκοις καὶ εὐπόριστον χρῆμα ὁ σίδηρος.] Hæc sunt verba Menandri in *Excerptis Hæschelii*, p. 127.

ΕΥΠΡΟΣΩΠΟΣ. εὐπροσήγορος. Σοφοκλῆς
 Ἦπε Τελαμῶν, σὸς πατὴρ ἐμός Σ' αἶμα
 Δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος—]

Scribendum, tum sensus, tum metri gratia,

Ἡ περ με Τελαμῶν—

Quomodo recte exhibet noster Suidas, v. Ποῖ. Quod imprimis notandum. Confer Schol. *Baroc.* ad Sophocl. *Aj.* 1027. et Emendat. nost. i. p. 160. Atque hic, quia de Ajace agitur, nequeo mihi temperare, quin insignem locum Sophronis, qui viros doctissimos elusit, restituam. Est autem

apud

apud Demet. Phalereum in libello pulcherrimo
Περὶ Ἑρμηνείας, cap. 147. Σώφρων δὲ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῷ
ὁμοίᾳ εἶδους φησὶ· Θᾶσαι ὅσα φύλλα καὶ κάρφεια τοὶ παῖδες
τὸς ἄνδρας βαλλίζοντι· οἷόν περ Φαντὶ Φιλατὸς Τρῶας τὸν
Αἴαντα τῷ πάλῳ. Rescribendum omnino· Οἷόν περ
Φαντὶ Φίλα τὸς Τρῶας τὸν Αἴαντα EN ΤΩ ΑΙΓΙΑΛΩ.
Respexit Sophron. ad Homer. II. Π. 102.

Αἴας δ' ἔκείτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσι.

Δάμνα μιν Ζηνὸς τε νόος, καὶ Τρῶες ἀγαυοὶ

ΒΑΛΛΟΝΤΕΣ—

Nihil verius hac emendatione. Nimirum res in
littore Sigeio transacta fuit. de quo Ovid. Metam.
xii. 3. Hinc Sophron. ἐν τῷ αἰγιαλῷ. Atque huc
respexit nescio quis in Epigrammate apud Anthol.
lib. i. p. 17.

ΑΔΗΛΟΝ.

Αἴαντας παρὰ τύμβον ἀταρβήτοιο παρασὰς
Φρυγῆ, ἐπέων ΑΚΑΚΗΣ ἤρχεν ἐπεσβολίης,

ΑΙΑΣ Δ' ΟΥΚ ΕΤΙ ΜΙΜΝΕΝ· ὁ δ' αὐτιγέγωνεν ἔνερθε,

Μίμνεν δ' ἐκ ἔτλη ζωὸς ἀποφθίμενον.

Vulgo legitur, metro repugnante, κακῆς. Sed
nostra lectio verissima et elegantissima est, ἀκάκης
ἐπεσβολίης, an innocent railery. Quod ex sequenti
hemistichio patet. Atque hinc intelligendum
illud Etymologi de Sophrone, v. Ὑγιῆς. Τὸ ΑΚ-
ΑΚΟΝ τῆς γυναικείας ἑρμηνείας μιμησάμενος, Quod sim-
plicitate sua se commendabat. de quo cl. Valcken.
ad Theocrit. Adoniaz. p. 200.

ΕΥΦΡΩΝ. Κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτῷ εἰσιν, Αἰσχρὰ,
Μῦσαι, Συνέφημοι, Θεωροί.] Laudatur etiam Euphron.
ἐν Ἀδελφοῖς Athenæo, lib. ix. p. 379. cujus versif-
culos, qui admodum venusti sunt, hic integros

mutandam. Respexit^H Sophron ad eundem^{et}
ante Agæis, quem meminit Auctor Agamemni ad
Phoebus. παλιν προτίθεται πάλιν.

et emendatos subijciam. Nam quod vulgo legitur, tum mendosum, tum male distinctum est.

Πολλῶν μαθητῶν γενομένων ἰμοὶ Λύκε,
 Διὰ τὸ νοεῖν αἰεὶ τι καὶ ψυχὴν ἔχειν,
 Ἄπει γειγονὸς μάγειρος ἐκ τῆς οἰκίας
 Ἐν ἔχ' ὅλοις δέκα μῆσι πολὺ νεώτατος.
 Ἄγρις Ῥόδιος ὤπληκεν ἰχθῦν μόνος ἄκρως.
 Νύρευσ δ' ὁ Χῖος θόγγρον ἤψε τοῖς θεοῖς.
 Θρίου τὸ λευκὸν ὁ ὕξ Ἀθηνῶν Χαριάδης.
 Ζωμὸς μέλας ἐγένετο πρῶτῳ Λαμπρίᾳ.
 Ἀλλὰντας Ἀφθόνητος, Εὐθύνης Φακῆν,
 Ἀπὸ συμβολῶν συνάγουσιν Ἀρισίων πόρως,
 Οὗτοι μετ' ἐκείνης τὲς σοφιστῆς τὲς πάλαι,
 Γεγόνασιν ἡμῖν ἐπὶ δὲ δεύτεροι σοφοί.
 Ἐγὼ δ' ὄρων τὰ πολλὰ προκατελημμένα,
 Εὖρον τὸ κλέπειν πρῶτον, ὥς τε μηδὲνα
 Μισεῖν με διὰ τῆς, ἀλλὰ πάντας λαμβάνειν
 Ὅτι ἐμὲ δ' ὄρων σὺ τῆτο προκατελημμένον,
 Ἴδιον ἐφεύρηκας τι, καὶ τῆς ἐστὶ σόν.
 Πέμπτην ἔθουον ἡμέραν οἱ Τήνιοι,
 Πολιοὶ γέροντες, πλεον πολὺν πεπλευκότες,
 Λεπλὸν ἐρίφου καὶ μικρόν. ἐκ ἧν ἐκφορὰ
 Λύκη τότε κρεῖων, εἰδὲ τῷ διδασκάλῳ.
 Ἐτίρης πορίσασθαι δύ' ἐρίφους ἠναγκάσας.
 Τὸ γὰρ ἦπαρ αὐτῶν πολλάκις σκοπευμένων,
 Καθεῖς κάτω τὴν χεῖρα τὴν μίαν λαθὼν
 Ἐρρίφας εἰς τὸν λάκκον ἰταμῶς τὸν νεφρόν.
 Πολὺν ἐποίησας θόρυβον, ἐκ εἵχε νεφρόν
 Ἐλεγόν, ἐκπύλον οἱ παρόντες ἀποβολῇ.
 Ἐθυσαν ἕτερον. τὴν δὲ δευτέρην πάνυ
 Τὴν καρδίαν εἶδόν σε καταπίνοντ' ἐγώ.
 Πάλαι μέγας εἶ, γένωσκε. τὴν γὰρ μὴ χανῆν
 Λύκον διακνήης σὺ μόνος εὐρηκας τέχνην.

f. πάλιν

Ita scribendus videtur iste locus, de quo multis disputavit cl. Causaubonus. Primum notandus Ζωμὸς μέλας. quod Lampriæ inventum. Lacedæmoniorum *jus nigrum* satis notum. de quo Plutarchus, Athenæus, alii permulti. Anaxandrides apud Athenæum, lib. vi. p. 242.

Λιπαρὸς περιπατεῖ Δημοκλῆς; Ζωμὸς μέλας
Κατωνόμασαι —

Alexis apud Athenæum, lib. iii. p. 124.

Ἀκτῆς τροφῆς δεῖ; τῆς καθ' ἡμέραν πάλιν
Γλιχόμεθα τῆς μάζης. εἰὰν λευκὴ παρῇ
Ζωμὸν δὲ ταύτῃ μέλανα μηχανώμεθα.

de. Att.

ταυ μάζαν. Att.
ἵνα. Att.

Ita legendus uterque locus. in quibus frustra se exercuerunt viri eruditissimi. Huc referendus Antiphanes Athenæo laudatus, lib. iv. p. 143.

— Ἐν Λακεδαιμόνι

Γέγονας; ἐκείνων τῶν νόμων μεθεχτέον

Ἐστίν. βιάδιζ' ἐπὶ δεῖπνον εἰς τὰ Φιλίτια·

Ἀπόλαυε ζωμῶ· μὴ φόρει τὸς μύσακας.

Μὴ καταφρόνει, μηδ' ἕτερ' ἐπιζητεῖ καλὰ,

Ἐν τοῖς δ' ἐκείνων ἔθεσιν ἴσθ' ἀρχαῖκός.

18 / del. Att.

Ita scribendi sunt isti versiculi. Lacedæmoniorum convivia primum Φιλίτια, deinde ob frugalitatem et parsimoniam Φειδίτια dicebantur. Confer Joan. Meursium *Miscell. Lacôn.* i. 9. Poteris etiam scribere, εἰς τὰ Φειδίτι' ἀπόλαυε ζωμῶ. Vide nos infra ad v. Θυροκοπεῖται. Sed illud opinor, verum. In iis quæ sequuntur apud Euphronem, verbum deesse videtur. Sed nihil minus. Constructio est: Ἀφ' οὐνότος ἀλλὰντας, Εὐθυνος Φακῆν, Ἐγὼ δὲ εὖρον τὸ κλέπτειν. Quare nihil hic supplendum cum Casaubono.

Paulo

καὶ σκίβω — Αὐτῆς τροφῆς δὲ τῆς καθ' ἡμέραν πάλιν,
Γλιχόμεθα μὲν τὴν μάζαν, ἵνα λευκὴ παρῇ,

Paulo infra inepte legebatur, ἐκ τῆς ἐκφοράς τότε λευκοκρέων. quod magnus animadverfor expedire non poterat. Nos veram lectionem sine controversia restituimus.

— ἐκ τῆς ἐκφοράς

ΑΤΚΩι τότε κρέων ἔδε τῷ διδασκάλῳ.

There was nothing for Lycus to flch, nor his master neither. Lycus est nomen viri qui coqui discipulus. Ejus meminit supra Euphron. Deinde recte, Πολὺν ἐποίησας θόρυβον. *Magnum tumultum excitasti, five Nautas valde tumultuari fecisti.* Demosthenes in Midiana. καὶ ΘΟΥΡΒΟΝ καὶ κρότον τοῦτον ΕΠΟΙΗΣΑΤΕ. Quæ sequuntur denique lepidissima sunt,

— τῷ γὰρ μὴ χανεῖν

Λύκον διακευῆς σὺ μόνος εὗρηκας τέχνην.

cujus proverbii meminit Simocatta ii. 17. Ἀπῆι τοῖσιν ἀγαλλων, καὶ τὸ δὴ λεγόμενον, τὸ τῷ λύκῳ παθῶν, κεναῖς γὰρ ἐκεχῆναι ἔλπισι. Respexit autem Coquus, idque festivo admodum, ad discipulum suum LYCUM. de quo supra. Atque hæc hæctenus.

ΕΦΥΔΡΟΣ. Ὑδωρ ἐπάγων. Κολυμβηταῖς ἐφύδροις.] Respexit noster ad Homer. *Od.* ff. ε. 458.

— Ἀυτὰρ ἄν Ζεφύρος μέγας αἰὲν ΕΦΥΔΡΟΣ.

Ubi Schol. Ἐφύδρος. Ὑδωρ ἐπάγων. Que sequuntur apud Suidam corrupta sunt, et ad hunc locum minus pertinent. Scribendum enim, Κολυμβηταῖς Ἐφύδροι. quomodo legitur apud Thucyd. iv. 26. Ἐπέτειον δὲ καὶ κατὰ τὸν λιμένα ΚΟΛΥΜΒΗΤΑΙ ὙΦΥΔΡΟΙ. Quem locum ante oculos habuit Suidas. Confer nostrum v. Ὑφύδρος. Atque huc spectasse videtur Arrian.

Arrian. *Exped. Alexand.* ii. 21. Ἀλλὰ καὶ ὡς ΤΦΑΛΟΙ
ΚΟΛΤΜΒΗΤΑΙ τὰς χοῖνας αὐτοῖς ὑπέτεμνον.

ΕΧΕΙΣ τι; ἐπὶ τῶν ἀγρευόντων ἦτοι ὄρνιν ἢ ἰχθύν——
Ἐχεις τι; ὁ δὲ γέρον Φησὶ, Μαὶ τὸν Δί', εἰδέν ἔγωγε.] Hæc
descripta sunt ex Schol. ad Aristoph. *Nub.* 731.
ut recte observavit Kusterus. Locus autem Co-
mici, qui uno pede claudicat, ita auctoritate
Suidæ sustentandus est.

Σ. Ἐχεις τι; ΣΤ. ΜΑ ΤΟΝ ΔΙ' εἰδέν ἔγωγ'. Σ. εἰδέν
πάνυ;

ΣΤ. Οὐδέν γε, πλὴν ἢ τὸ πῶς ἐν τῇ δεξιᾷ.

ΕΥΙΑΣΘΩΝ. παιζέτωσαν.] Scribe, Ἐφιασθῶν. Ho-
mer. *Odyss.* P. 530.

——Θυρησι καθήμενοι ΕΥΙΑΑΣΘΩΝ.

Ubi Schol. Ἀντὶ τῷ Παιζέτωσαν. Ad hunc locum
respexit Suidas.

ΕΥΙΑΤΙΜΟΝ. γνωσὸν παίγνιον.] Libri veteres,
γνωσικόν. quod male mutavit Kusterus. Hesych.
Ἐφιατίμου, γυμνασικόν, παιγνιώδες. Neuter recte.
Sed utrique facile subveniendum est. Repone,
Ἐφιασίμον, γυμνασικόν, παιγνιώδες. Ut a γελαῖν γελά-
σιμος, sic ab ἐψιᾶν ἐψιασίμος, Nihil verius. et no-
tanda vox. nam proba est et lexicographis ig-
nota.

ΕΙΠΕΡ. Ὑπάκχτον εἴπερ πῶτ' ἀνθρώπῳ τινὶ λείπεται τὸ
ὑπηκχσας.] Scribendum,

Ὑπάκχτον εἴπερ δὴ πῶτ' ἀνθρώπῳ τινί.

Quomodo recte legitur apud Aristoph. *Acharn.*
404. undè hunc Senarium deprompsit Suidas.

ΕΙΣΑΤΟ. ἰφάνη. καὶ ὁμοιωθῆ. Ὅμηρος.] Homer. *Il.*
B. 791.

Εἶσατο δὲ φθογγὴν οὐκ Πριάμοιο Πολίτη
Ubi Schol. Εἶσατο, ὩΜΟΙΩΘΗ. Ad hunc locum
respexit Suidas. Ceterum huc imprimis facit
Schol. ad Homer. *Il.* M. 118. ΕΙΣΑΤΟ. ὥρμησε, ση-
μαίνει δὲ τρία. Εἶσατο ἀντὶ τῆς ὥρμησε, Εἶσατο γὰρ νηῶν
ἐπ' ἀριστερά. Εἶσατο ἀντὶ τῆς ΕΦΑΝΗ, Ἐἶσατο δ' ὥς ῥινόν.
Εἶσατο, ἔγνω, Εἶσομαι εἴκε μ' ὁ Τυδείδης. Habes tri-
plicem usum verbi Εἶσατο. Sed secundum ex-
emplum manifesto corruptum est. Nam vox ῥινὸς
primam producit. Quare legendum,

Εἶσατο δ' ὥς ΠΙΩΝ — X

Quod de Cyclope dici videtur. de quo poeta *Odys.*
I. 191.

——— οὐδὲ εἴκει

Ἄνδρὶ γε σιτοφάγῳ ἀλλὰ ΠΙΩι ὕληντι.

More like a mountain than like a man.

ΕΙΣΚΗΡΤΤΤΕΤΑΙ. Καλεῖται ὑπὸ τῆς κήρυκος.] Hæc
sunt verba Scholiastæ ad Aristoph. *Acharn.* 135.

H.

Ἡ. ὄπν. τοπικόν. Ἡ. ἅμα μὲν σιτοφάγον, ἅμα δὲ χθαμαλὸν
ἦν.] Confer nostrum v. Χθαμαλά. ubi auctior le-
gitur hic locus.

Ἡ. νομίζεται. ὥς νερόμισαι ἐπὶ τοῖς νεκροῖς. ἢ ἀντὶ τῆς
ὄπν. Ἡ. σὺ φιληδῶν ἔτι ἀρίστειν καὶ μένειν ἔγνωσ.] Re-
spexit Suidas ad Sophocl. *Ædip. Col.* 1598.

——— Ἀντροῖς τέ νιν

Ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν, ἢ νομίζεται.

Immo legendum, Εἶσατο δ' ὥς ὅτε ρινόν —
x Od. E. 201.

A^d

Ad quem locum consulendus Scholiastes. Quæ sequuntur mutila et corrupta sunt, sed facile instauranda. Nam partem faciunt Epigrammatis, quod integrum legitur apud Laertium in Xenophonte. de quo nos ad Suid. v. Φιλῶν. Atque hinc corrigendus etiam Lexicographus nescio quis apud Montfauc. in *Bibl. Coislin.* p. 234. ubi nonnulla hujus Epigrammatis laudantur. Ceterum hac occasione restituendus Athenæus, lib. vii. p. 312. Ἀνδρίας δὲ ἐν τῷ Περὶ τῶν ψευδῶς πεπιστευμένων, ψεῦδος φησὶν εἶναι τὸ μύραιναν ἔχει μίγνυσθαι προερχομένην ἐπὶ τὸ τεναγῶδες· οὐδὲ γὰρ ἐπὶ τεναγῆς ἔχεις νέμεισθαι, ΦΙΛΗΔΟΥΝΤΑΣ ΑΜΜΩΔΕΣΙΝ ΕΡΗΜΙΑΙΣ. Ita scribendus iste locus. Quod et adnotasse jam video illustrem Scaligerum. Atque hinc elucidandus Alciphro iii. 24. Καὶ ψάλλεται καὶ καταλείται καὶ πρὸς τοῖς μυροπωλείοις ΦΙΛΗΔΕΙ. Distingue, καὶ πρὸς τοῖς μυροπωλείοις Φιλῶδεϊ. *Fidibus tibiisque delectatur, et præterea in unguentariorum officinis lubenter versari solet.* Procopius in *Gotthicis*, lib. iv. p. 342. Ἐδεσά τε γὰρ, καὶ ἡ ἐώα χιτὼν τι πᾶσα, ΚΑΙ ΠΡΟΣ, ἡ πολλὴ Ῥωμαίων ἀρχὴ βασιλεῦσι περιμάχητος δυοῖν γέγονε. Confer cl. Wesseling. ad Herod. i. 63.

Ἦια. δισυλλάβως, τὸ ἐπορευόμενον. Ἀριστοφάνης Ὀλκάσι
[Ἐπεὶ δ' ἐγνόμενον οἶπερ ἦ ἐπὶ ξύλα.]
Scribe, ἦ ἐπὶ ξύλα. Attici ἦα, Iones ἦια dicebant.
Confer Etymol. v. Ἀπῆμεν. Est autem ἐπὶ ξύλα.
five ἐπὶ τὰ ξύλα. *ad forum lignarium.* Interpres non intellexit. Vide quæ scripsimus *Appendic. in Theocrit.* pag. 28. Atque hinc intelligendus videtur Aristophanes in *Equit.* 254.

— Καὶ

—Καὶ γὰρ οἶδε τὰς ὁδὸς

Ἵσπερ Εὐκράτης ἔφευγεν εὐθὺ τῶν κυρησίων.

Ubi recte Schol. Ἐπὶ τὰ κυρήσια. *ad locum ubi fursi-
res venum exponebantur.* Hinc Eucratem Κυρησιο-
πώλην alibi vocat Comicus. de quo consulendus
Scholiastes. Dicitur autem εὐθὺ τῶν Κυρησίων, ut
εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων. Eupolis apud Polluc. ix. 47.

Περιῆλθον εἰς τὰ σκόροδα, καὶ τὰ κρόμμνα,

Καὶ τὸν λιθανωτὸν, ΚΕΤΘΥ ΤΩΝ ΑΡΩΜΑΤΩΝ.

Atque hinc explicandus insignis locis Chamæle-
ontis apud Athenæum, lib. ix. p. 374. Ἀναξανδρί-
δης διδάσκων ποτὲ διθύραμβον Ἀθήνησιν, εἰσῆλθεν ἐφ' ἵππε, καὶ
αἰπήγγειλεν τι τῶν ἐκ τῆ ἄσματος. ἦν δὲ τὴν ὄψιν καλὸς καὶ
μέγας, καὶ κόμην ἔτρεφε, καὶ ἐφόρει ἀλουργίδα καὶ κράσπεδα
χρυσᾶ. μικρὸς δὲ ὢν τὸ ἦθος ἐπίει τι τοῖστον περὶ τὰς κω-
μῳδίας. ὅτε γὰρ μὴ νικῶν λαμβάνων ἔδωκεν εἰς τὸν λιθανω-
τὸν κατατεμεῖν, καὶ ἔμετεσκέυαζεν ὥσπερ οἱ πολλοί. Ubi
εἰς τὸν λιθανωτὸν est in *forum* five *vicum*, ubi thus et
odores vendebantur. *the spice-market.* Dicitur autem
ἔδωκεν εἰς τὸν λιθανωτὸν. *he gave it to the grocer.* ut
ἔδωκεν εἰς γναφεῖον. *he sent it to the fuller.* Ælian.
Var. Hist. v. 5. Ἐπαμινώνας ἕνα εἶχε τρίβωνα, καὶ αὐτὸν
ρυπῶντα· εἰ ποτε δὲ αὐτὸν ἔδωκεν εἰς γναφεῖον,
αὐτὸς ὑπέμενε οἴκοι δὲ ἀπορίαν ἑτέραν. Ad Eupolidem
autem respexit Chamæleon.

ΗΓΕΤΗΣ. ὁ ἡγεμὼν ὧ δισσαῖν ἀγέτα θηροσύαν.]
Agathias in Epigram. Anthol. lib. vi. p. 570.

Σοὶ μάκαρ Αἰγίναμε παράκλιον εἰς περιωπᾶν

Τὸν τράγον ἐκ δισσᾶς ἀγετο θηροσύνας.

Ex hoc loco flosculum suum decerpisse videtur
Suidas. Recte autem Pana δισσαῖν ἀγέτην θηροσύαν
vocat,

vocat, quippe qui utriusque ἀγρας, tum marinae, tum terrestris, praeses habebatur. Confer nos infra v. Ἰδρίας, ubi geminum quid nostri lexicographi notavimus.

ἮΔΗ τέρπη σύ.] Edit. Mediol. Ἦδη. τέρπη σύ. Quod verum et perspicuum. Confer virum doctissimum ad Euripidis *Hippolytum*, 1286.

Τί τάλας τοῖσδε συνήδη; Quod non erat sollicitandum. Vide *Animad. nost.* in Schol. Theocrit. xi. 10. Eurip. *Rhes.* 958.

ΗΑΙΟΥΣ τὰ τέκνα ὑποκοριζόμενοι φασὶν οἱ γονεῖς.] Scribe, τὰ ἀρσενικά τέκνα. Quomodo recte legitur apud Artemidor. ii. 36. unde hunc locum descripsit Suidas.

ἮΝΙΓΜΕΝΟΣ. μετὰ αἰνίγματος λεγόμενος. Αὐτόθεν φανερόν ἔχων τὸν νῦν, παρ' ὅσον οἱ χρησμοὶ λοξῶς ἐφέροντο, καὶ σοικίλως πως καὶ σαφῶς ἡνιγμένοι. οἷον ἄλλα μὲν λέγοντες, ἄλλα δὲ νοῦντες.] Scribendum, Οὐκ αὐτόθεν φανερόν ἔχων τὸν νῦν. Quomodo recte legitur apud Schol. ad Aristoph. *Equit.* 196. unde hunc locum decerpfit Suidas. Atque hinc vicissim emendandus Comicus apud quem male legitur,

Καὶ σοικίλως πως καὶ σαφῶς ἡνιγμένος.
Sed Suidæ lectio verissima atque elegantissima est. Huc facit Suidas v. Δείον. Καὶ τὸν Περικλέα, ἵνα μὴ γυμνῶς εἴπῃ, ἄτως ΑἸΝΙΖΑΣΘΑΙ. Quod verbum restituendum Theodoro Metochitæ *Hist. Rom.* p. 36. Edit. Meurf. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ Λυκάς ἐλθεῖν λέγων, ταῦτις ἡνιγκίναί τὴν τῶν ἀζύμων ἡμέραν, ταῦτα τῷ Ματθαίῳ ἡνοί-
1 ξατοῦ

ἔατο. Scribe, ταῦτά τῷ Ματθαίῳ ΗΝΙΕΑΤΟ. *Et sic Lucas, cum venisse id est, appropinquasse, dicit diem azymorum, eadem cum Matthæo, sed minus clare, tradit.*

ΗΝΟΡΕΗ. ἀνδρεία.

"Αγγελλ' ἡνορέην Κρητὸς Ἐχειρατίδα.]

Pentameter iste est pars Epigrammatis, quod extat in Anthol. Cephalæ, p. 10. Confer etiam Kusterum infra ad v. Κρανεία.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ. βασιλεὺς Ῥωμαίων.—Καὶ διὰ τὰς γιφύρας τὴν καλυμένην Βαρυδύσσαν ποταμὸν εἰς τὴν πόλιν εἰσέει.] Hunc fluvium Βάρυνσσαν vocat Nicephorus *Breviar.* p. 13. Ὅπερ δὲ οἱ Σκλάβοι Διασάμενοι, ἐκ τῆ πόλεως τὴν καλυμένην Βαρνύσσαν ἀφώρμην, Καὶ κατὰ τῆς πόλεως ἦσαν. Quæ sequuntur apud nostrum, Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἡράκλειος χρήματα πλεῖστα καὶ χρυσὸν καὶ ἄργυρον καὶ λίθους πολυτελεῖς πώμπει, ἅπερ βρύχια γέγονεν ἐπὶ Σιργίῳ πατριάρχῃ, leguntur mutatis nonnullis apud Niceph. p. 9. Confer etiam Suid. v. Βρύχιος. Quod vero legitur supra. Πυθόμενος δὲ ἀποθανεῖν, ἐν τοῖς εἰς τὰ ἡρία παλατίοις διέτριβε, egregie illustrat Kusterus in *Addendis*. Huc respexit Procopius in *Hist. Arcan.* p. 70. Ἐν προαερίοις δὲ τοῖς ἐπιθαλαττίοις τὸ πλεῖστον τῶ ἔτι, καὶ ἔχ ἥκιστα ἐν τῷ καλυμένῳ ΗΡΑΙΩι διατριβὴν εἶχε. Ita scribendus iste locus, ad quem consulendus doctissimus Alemannus.

ΗΡΑΣΣΟΝ. ἔκρυον.

Αὐτὰρ ὁ πεπταμένη μέγα τύμπανον ἔχετο χεῖρϊ.

"Ηραξεν. ναναχῇ δ' ἴαχεν ἄντρον ἅπαν.]

Hoc distichum est pars Epigrammatis, quod integrum dedit Kusterus. dedit et cl. Reiskius in Anthol. Cephalæ, p. 28. Recte autem Kusterus ἔχει χειρί. quod et agnoscit cl. *Musgravii* MS. Sed et scribendum, quod neuter vidit.

Αὐτὰρ δ' ἐπιλαμένη —————

Tympanum, quod manu tenebat, pulsavit.

ΗΡΙΑ. τὰ ἐν τῇ γῇ μύματα.

Ἦνικα δυσδάκρυτα κατὰ χθονὸς ἤρια τεύχω,
[Ὡς ἂν ἀποφθιμῖνε κείθι δέμας κτερίσω.]

Scribendum,

Ἦνικα σὺ δακρυτὰ κατὰ χθονὸς ἤρια τεύχων.

Quomodo recte legitur in Epigrammate apud Anthol. lib. iii. p. 342, unde hoc distichon decerpfit Suidas.

ΗΙΡΤΟ. ὑψῦτο. ἠγείρετο. Τὸ δὲ χῶμα ἐπὶ τοσούτον ἤρτο, ὥς ἐπὶ ἰσοπίδῃ ἐπὶ τὰς ὀφρύας τῆ ὄρας τὰ βλήματα ἐξικνεῖτο.] Scribe, ἀπὸ ἰσοπίδῃ. Locus ita vertendus est: *Agger verò in tantam altitudinem excitabatur, ut verticem montis coequaret, quo factum est, ut tela facile eo pervenirent.* Hic sensus loci est, quem minus intellexit Kusterus. Plutarchus in Numà. Καὶ κατακρύπτεται τὸ οἶκημα, γῆς πολλῆς ἀνωθεν ἐπιφορευμένης, ὥς ἐστι ἸΟΠΕΔΟΝ τῷ λοιπῷ χώματι γινέσθαι τὸν τόπον. *Agrianus Expedit.* Alex. iv. 30. Τῇ τετάρτῃ δὲ βιασάμενοι τῶν Μακεδόνων ἔ πολλοὶ, κατέχον ὀλίγον γήλοφον ἸΟΠΕΔΟΝ τῇ πύργῳ.

ΗΣΚΗΜΕΝΟΝ. κατεσκευασμένον, ἀσκήματα γὰρ τὰ σκευάσματα.] Scribe, τὰ κατασκευάσματα. Quo-
modo

modo recte legitur apud Schol. ad Sophocl. *Elect.* 1221. ex quo hunc locum descripsit Suidas.

ΗΣΟ. κείσο.

[Ἦσο κατ' ἡγάθεον τόδ' αἰνέτορον ἀσπί Φαιενά.]

Hexameter iste est ex pars Epigrammatis apud Reiskium in Anthol. Cephalæ, p. 11.

ΗΤΤΟΝ. Τῶν ἄλλων αἰπάντων ἧττον μοι μέλει. αὐτὶ τὰ ἑδαμῶς.] Aristoph. *Plut.* 1119.

Καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἧττον μέλει.

Ad hunc locum proculdubio respexit Suidas.

Z.

ΖΩΣΑΣ. ἐναργετέρας. ἢ ἀπολλυμένας. Σοφοκλῆς.

[Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς συμφορὰς

ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βλεπμάτων.]

Scribe, ΕΝΕΡΓΕΣΤΕΡΑΣ. quomodo recte legitur apud Schol. ad Sophocl. *Ædip. Tyr.* 43. unde hunc locum decerpfit Suidas. Idem mendum apud Synesium de *Calvit.* p. 67. Ἀνθρωπος δέ, ἐπεὶ μετεῖληφεν ἐναργετέρας ζωῆς, γυμνός ἐστι τῷ πλείῳ τῆς συμφορᾶς φορτίᾳ. Scribendum, ΕΝΕΡΓΕΣΤΕΡΑΣ ΖΩΗΣ. Corrigendus hac occasione M. Antoninus, ix. 24. Παιδίων ὄργανα, καὶ παίγνια, καὶ πνευμάτια νεκρὸς βασάζοντα, ὡς ἐνεργέτερον προσπείν τὸ τῆς νεκρίας. Scribe, ΕΝΑΡΓΕΣΤΕΡΟΝ προσπείν. Quomodo recte legitur, xi. 7. Πῶς ΕΝΑΡΓΕΣ ΠΡΟΣΠΗΠΤΕΙ τὸ μὴ εἶναι ἄλλην βίαν ὑπόθεσιν εἰς τὸ φιλοσοφεῖν ἕτως ἐπιτήδειον, ὡς ταύτην ἐν ᾗ οὖν ὦν τυγχάνεις. Sed hæc verba non raro permutantur. Locus autem Sophoclis, qui viros

eru-

eruditissimos admodum exercuit, ad mentem Triclinii ita rescribendus est:

Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι τῶν βαλευμάτων
Ζώσας ὁρῶ μάλιστα καὶ τὰς εὐμφοράς.

Θ.

ΘΕΟΣΤΑΗΣ. ὁ τὰ ἱερὰ συλῶν. Ὁ δὲ Θεοσυλῆς γενόμενος, καὶ τὰ ἱερὰ τῶν Θεῶν αὐτὰ ἐξ ἡθῶν ἀναστήσας, καὶ φόνους ἐργασάμενος ἐναγχεῖς.] Confer Suid. v. Ἀλώμενος. unde hoc fragmentum nonnihil ampliari poterit. Est autem proculdubio Æliani. quod et res et stilus indicat. Locum integrum, quomodo legendus est apponam. Ὁ δὲ Θεοσυλῆς γενόμενος, καὶ τὰ ἱερὰ τῶν Θεῶν αὐτὰ ἐξ ἡθῶν ἀναστήσας, καὶ φόνους ἐργασάμενος, ἐναγχεῖς, λιπὼν τὴν πατρίδα καὶ ἀλώμενος τὸ ζῆν ἐτέλει. Vulgo legitur, ἀλώμενος ἐτέλει. Non male Portus, διετέλει: quod et probat Kusterus. Sed vera lectio est, ἀλώμενος τὸ ζῆν ἐτέλει. *in exilio mortuus est.* Ælianus apud Suid. v. Ἀλῆται. Οἱ δὲ ὑπὸ Ρωμαίων ἐκτριβέντες διεξάβησαν, ἀλῆται δεῦρο καὶ ἐκείσε ΤΟ ΖΗΝ ΤΕΛΟΥΝΤΕΣ. Ceterum notanda locutio, τὰ ἱερὰ Θεῶν ἐξ ἡθῶν ἀναστήσαι. *Deorum signa ex sedibus suis excitare.* Ita vertendus iste locus. quem interpres non intellexit. Est autem ἐξ ἡθῶν ἀναστήσαι phrasis Herodotea. Ita enim locutus est Herodotus, i. 15. Κιμμέριοι ΕΞ ΗΘΕΩΝ ὑπὸ Σκυθίων τῶν Νομάδων ΕΞΑΝΑΣΤΑΝΤΕΣ ἀπικέατο εἰς τὴν Ἀσίην. Deinde τὰ ἱερὰ Θεῶν est *deorum simulachra*. Timæus in *Lex. Plat.* Ἔδος, τὸ ἅγαλμα. καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἱδρύται ad quem locum consulendus cl. Ruhnkenius. Plutarch. in Aristide. Οὕτω δὲ διαλλαγόντες ἐξῆλλον ὀγδοήκοντα τάλαντα τοῖς Πλαταιεῦσιν, ἀφ' ὧν τὸ τῆς Ἀθη-
νῶν

νᾶς ἀνφοδόμησαν ΙΕΡΟΝ, καὶ τὸ ΕΔΟΣ ἔησαν, καὶ γραφαῖς
τὸν ΝΕΩΝ διεκόσμησαν, αἱ μέχρι νῦν ἀκμάζουσιν διαμένον-
σι. Qui locus insignis est. Callimachus apud
Eusebium *Præpar.* iii. 8. de *Junonis Statua lignea*
apud Samios.

Οὕτω Σμίλιδος ἔργον εὔχουν, ἀλλ' ἐπὶ τεθμῷ

Δηναίῳ γλυφάτω ἄξιος ἦσθα σάνις.

᾿Ωδε γὰρ ἰδρύοντο θεὸς τότε. καὶ γὰρ Ἀθήνης

Ἐν Λίνῳ Δαναὸς λαὸν ἔθηκεν ἔδος.

Ita scribendus videtur iste locus, qui viros doctissimos exercuit. Recte Σμίλιδος ἔργον. *opus Smilidis.* SMILIS est nomen artificis. Pausanias in Achaïa-
cis. Ἐστὶ γὰρ δὴ τῷτο τὸ ἄγαλμα ἀνδρὸς ΙΠΤΟΝ Αἰγινήτη
ΣΜΙΛΙΔΟΣ τῇ Εὐκλείδῃ. Idem infra: Ἐς τῆς δὲ
ἀφίκετο Σμίλις, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐν Σάμῳ τῆς Ἥρας ὁ ποιή-
σας ἐστὶν ὅτος. Quocum facit Athenagoras *Legat.*
cap. 14. Ἡ δὲ ἐν Σάμῳ Ἥρα ΣΜΙΛΙΔΟΣ χεῖρες. *Junō*
in Samo Smilidis manibus facta est. Ceterum Cle-
mens in *Protreptico* Junonis Statuam non *Smilidis*
sed *Euclidæ* scalpro factam esse dicit. Τὸ δὲ ἐν
Σάμῳ τῆς Ἥρας ξόανον ΣΜΙΑΗ· τῇ Εὐκλείδῃ πεποιῆσθαι
Ὀλύμπιος ἐν Σαμιακοῖς ἰσχυρεῖ. Quare vide an versus
ita constitui possit.

Οὕτω σμιλίῃ ἔργον——

Idem σμίλῃ et σμιλίῳ. Suidas: Σμίλῃ. ἐργαλείον. ἐν
Ἐπιγράμματι·

Καὶ ΣΜΙΑΑΝ δονάκων ἀκροβελῶν ΓΑΤΤΙΑΔΑ,

Καὶ Σμιλίον. Sed de hoc judicabunt eruditi. Deni-
que recte scripsimus, λαὸν ἔθηκεν ἔδος. *Lapidem po-*
suit pro statua. Ut asserem pro Junone Samii, sic
lapidem pro Minerva coluerunt Lindii. Nihil
verius hac emendatione.

ΘΗΡΙΚΛΕΟΥΣ τέκνον. κύλιξ ἣν λέγεται πρῶτος κερ-
μεῦσαι Θηρικλῆς.] Theopompus, Comicus, apud
Athenæum, lib. xi. p. 470.

Χώρει σὺ δεῦρο Θηρικλῆς πρὸς τέκνον.

Ad hunc locum proculdubio respexit Suidas.

ΘΗΣΣΑΝ. μισθωτικὴν. ἢ εὐτελῆ. ἢ θυλικὴν τροφήν.]
Locus hic mutilus est atque ita scribendus : Θῆσ-
σαν. μισθωτικὴν. ἢ εὐτελῆ. ἢ θυλικήν. Θῆσσαν τράπεζαν,
θυλικὴν τροφήν. Respexit autem Suidas, ut recte
observavit cl. Villoisonus, ad Euripidis *Alceste*,
v. 2.

Ὡ δώματ' Ἀδμήτει, ἐν οἷς ἔτλην ἰγῶ

ΘΗΣΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ αἰνέσαι, θεὸς περ ὦν.

Ubi Schol. Θῆσσαν τράπεζαν, θητικὴν δίαιταν.

ΘΡΟΝΟΣ— καὶ Θρόνοι ἀνομίας, οἱ ἄδικοι κριταί.]
Psal. xciii. 20. Μὴ συμπροσέσαι σοι ΘΡΟΝΟΣ ΑΔΙ-
ΚΙΑΣ. Hunc locum ante oculos habuit Suidas.

ΘΡΥΝΗ ψιάθω. Καὶ διὰ τῆτο γυμνωθέντα αὐτὸν καὶ
θρυῖν περιβληθέντα ψιάθω.] Confer Suidam v. Βρῆνος,
et v. Φεβρυάριος. unde hic locus ampliari poterit.
Vide et quæ scripsit vir præstantissimus Petrus
Wesselingius *Probab.* cap. 29. ubi de hac fabula
agit.

ΘΥΡΟΚΟΠΕΙΤΑΙ. καὶ Θυροκόπος, ὁ τὴν θύραν κόπτων.]
Synesius de *Insomn.* p. 138. Ὅψις δὲ καὶ ἀκοὴ ἐκ εἰσὶν
αἰσθήσεις, ἀλλ' αἰσθήσεως ὄργανα τῆς κοινῆς καὶ ὑπηρετίδος,
εἶον πυλωροὶ τῷ ζῶν, διαγγέλλουσαι τῇ διαποίῃ τὰ θύραθεν
αἰσθητὰ, ὑφ' ὧν ΘΥΡΟΚΟΠΕΙΤΑΙ τὰ ἔξωθεν αἰσθητήρια.
Ad hunc locum respexisse videtur Suidas. Di-
citur

citur etiam Θυροκοπία, quam vocem usurpat Libanius in *Antiochico*. Καὶ προσιόντες ταῖς οἰκίαις, ΘΥΡΟΚΟΠΙΑΙ τε ἐχρῶντο, καὶ ἐρωτῶσι περὶ τῆς Ἰᾶς, quæ vox notanda. nam rarior est, et lexicographis ignota. Quod vero sequitur apud nostrum, Ἀριστομένης ὁ Ἀθηναῖος Θυροποιὸς ἐπεκλήθη, pertinet ad v. Θυροποιός. de quo Hesychius et noster Suidas v. Ἀριστομένης. Dicebatur autem Aristomenes Θυροποιός, ut Cleophon Τυροποιός. de quo Schol. ad Aristoph. *Ran.* 693. Fuit autem Aristomenes, Atheniensis, Comicus τῶν ἐπιδευτέρων, sive ex eorum numero, qui nec primi, nec secundi, sed paulo post floruerunt. Ejus dramata recenset Meursius in *Bibliotheca Attica*. Laudatur, ut alia taceam, ἐν Διονύσω et in Γέησι. Utriusque fabulæ meminit Athenæus, lib. xiv. p. 658. cujus verba apponam. Ἀλίπασαν δὲ κρεῶν μνημονεύει ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητῆς Ἀριστομένης ἐν Διονύσω. Ἀλίπασα ταῦτα παρατίθημί σοι. Καὶ ἐν Γέῃσιν. Ὁσρακον ἀλίπασον αἰεὶ τὸν θεράποντ' ἐπεσθιέν. Ubi recte Athenæus, ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητῆς, *Comædiarum scriptor*, ut distinguatur ab altero Aristomene, qui Περὶ τῶν πρὸς τὰς ἱεραγίας. de iis quæ ad sacrificia peragenda pertinent, scripsit, et Ἀττικοπέρδιξ ab Adriano dicebatur. de quo Athenæus lib. iii. p. 115. Prior autem locus Aristomenis ita scribendus est.

Ἀλίπασα ταῦτα παρατίθημί σοι κρέα.

Posterior etiam leviter corruptus est. Legebat non ita pridem vir doctissimus, Ὁσρεον ἀλίπασον, a *pickled oyster*. quibus scilicet servus nescio quis semper vescabatur. Sed fallitur vir bonus. Quin et in Trochaico concinnando imperitiam suam prodit homo ἀμυσέτατος. Nam dactylus in quinta
fede

fede
ita

Ide
είδος
p. 1
σι,
πασο
Ath

Ita
simpl
μένων
141.
ta, q
per se
conci
in fir
Xena

Ita sc
hil a
Anti

federstare non potest. Locus autem Aristomenis ita constituendus est.

Ὅσακόν

Ἀλίπασον αἰεὶ τὸν θεράποντ' ἐπεσθίειν.

Idem autem ὁσακὸς et ἀσακὸς. Hesych. Ὅσακὸς, εἶδος καράβου. οἱ δὲ ἀσακὸν λέγουσι. Athenæus, lib. iii. p. 105. Τὸν δὲ ἀσακὸν οἱ Ἀττικοὶ διὰ τῆς ὁ ὁσακὸν λέγουσι, καθάπερ καὶ ὁσαφίδας. Dicitur autem ὁσακὸς ἀλίπατος ut δελφάκιον ἀλίπατον, de quo Eubulus apud Athenæum, lib. ii. p. 63.

Ἄ δ' εἰς τ' ἐδωδὴν πρῶτα καὶ ῥώμης ἀκμὴν,
Καὶ πρὸς ὑγίειαν πάντα ταῦτ' ἐδαινύμεν.
Κρέας βόειον ἐφθόν, ἀσόλοικον, μέγα,
Ἀκροκάλιόν τε γεννικὸν ὅπλ' ἀ δελφάκι
Ἀλίπασα τρία

Ita scribendus iste locus. Κρέας ἀσόλοικον est *caro simplex, nullo artis lenocinio corrupta*. καὶ πεφαρμακυσμένον vocat Philemo comicus. Petronius cap. 141. *Accedet hic, quod aliqua inveniemus blandimenta, quibus saporem mutemus. Neque enim ulla caro per se placet, sed arte quadam corrumpitur, et stomacho conciliatur averso.* Notanda autem vox δελφάκι in fine versus. Sic solent nonnunquam Comici. Xenarchus apud Athenæum, lib. xiii. p. 569.

Ἀεὶ δὲ τετρεμαίνοντα καὶ φοβέμενον
Δεδιότα τ', ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχον-
τα. πῶς ποτ' ὧ δέσποινα ποντία Κύπρις
Βινεῖν δύνανται, τῶν Δρακοντείων νόμων
Ὅπόταν ἀναμνησθῶσι προσκινέμενοι.

Ita scribendi isti versiculi. de quibus nos nonnihil ad Theocritum. Atque hinc vindicandus Antiphanes apud Athenæum, lib. vi. p. 224.

K

Ἐγώ

Ἐγὼ τίως μὲν ὥμην τὰς Γοργόνας
 εἶναι τι λογοποίημα. πρὸς ἀγῶρὰν δ' ὅταν
 ἔλθω, πεπίσεικ' εὐθύς. ἐμβλέπων γὰρ αὐ-
 τοῖς ἰχθυοπώλαις, λίθινος εὐθὺ γίνομαι.

Ita scribendus iste locus, quem perperam sollici-
 tarunt homines male feriat. Ἐμβλέπων αὐτοῖς ἰχ-
 θυοπώλαις est *solos piscarios aspiciens*. *The sight of the*
fish-mongers only quite astonished me. Illud autem
 γὰρ omnino retinendum est. Sed pueruli isti ad
 crepundia sua remittendi sunt.

I.

ΙΑΤΕΙΝ. κοιμᾶσθαι. καὶ Ἐπιαύειν.

— Οὐδ' ἐπιαύει

Ἡϊόσιν μογερῶ γῆραϊ τειρόμενος.]

Hoc fragmentum est pars epigrammatis, quod
 legitur apud Reisk. in Anthol. Cephalæ, p. 20.
 Confer et cl. Kuster. ad v. Γαμφόν.

ΙΑΜΟΝΑ. ἔμπειρον. καὶ Ἐπιίδμονα.

Τὸν κύνα τὸν πάσης κρατερῆς ἐπιίδμονα θήρης.]

Hexameter iste est pars epigrammatis apud An-
 thol. lib. 6. p. 546. Huc respexit Suidas supra:
 Ἐπιίδμονα. ἔμπειρον.

ΙΑΡΙΑΣ. ἐμπείρους. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι, Ἰδρίτης·

Ἰδρίτα καὶ γαίης, ἰδρίτα καὶ πελάγευς.]

Alexander in Epigram. Anthol. lib. vi. p. 566.

Πίγρης ὀρνίθων ἀπο δίκτυα, Δᾶμις ὀρείων,

Κλείτωρ δ' ἐκ βυθίων, σοὶ τάδε Πὰν ἔθεσαν,

Ξυπὸν

Ξυνὸν ἀδελφεοὶ θήρης γέρας ἄλλος ἀπ' ἄλλης

ΙΔΡΥΤΑ κῆκ γαίης, ΙΔΡΥΤΑ κ' πελάγους.

Ad hunc locum manifeste respexit Suidas, sed ita ut aliam lectionem, eamque haud paulo meliorem, amplexus fuerit. Confer nos supra ad v. Ἡγέτης.

ΙΕΜΗΝ. ἐπορευόμεν.

Εὐθὺς γὰρ αὐτῶ κατόπιν ἐνθένδ' ἰέμεν.]

Hunc versiculum descripsit Suidas ex Aristoph. *Equit.* 621. ubi Schol. Κατόπιν δέ, ἀπίσθεν, ἢ μετ' αὐτῶ ἐπορευόμεν.

ΙΕΙΗ κατὰ λαιμόν.] Homer. *Il.* T. 209.

Πρὶν δ' ἔπως ἂν ἴμοι γε φίλον κατὰ λαιμόν ἰεῖη

Οὐ πόσις ἐδὲ βρῶσις—

Ad hunc locum respexit Suidas.

ΙΜΗΤΟΝ. τὸ ἀντλητὸν. Ἰμονία γὰρ τὸ τῷ ἀντλήματος χοινίον. Οἱ δὲ Ἀβάροι ἐχώρουν ἵνα ὁ Δάνυς ἔρρει ποταμός.

IMONIA. Τὸ δὲ Φρέαρ, ἅτε ὀρεινὸν ὄν, κοῖλον ἦν κ' βαθύ, ὥς τε δεινὴ ἰμονιᾶς μακράς.] Hæc male disjuncta sunt, et nonnihil interpolata, quæ ita una serie continuanda esse puto. Οἱ δὲ Ἀβάροι ἐχώρουν ἵνα ὁ Δάνυς ἔρρει ποταμός. τὸ γὰρ Φρέαρ, ἅτε ὀρεινὸν ὄν, κοῖλον ἦν κ' βαθύ, ὥς τε δεινὴ ἰμονιᾶς μακράς. *Abari autem ad Danubium aquatum iverunt, nam puteus, utpote in monte situs, cavus erat et profundus, unde longo fune ad aquam bauriendam opus erat.* Ita legendus et vertendus iste locus qui Menandro, ni fallor, adjudicandus est. Quod ex excerptis Hæschelii patet.

tet. Notandum autem illud, ἱμονίᾱς μακράς. Quo illustrandus Aristophanes in *Eccles.* 351.

Ἄλλὰ σὺ μὲν ἱμονιάν τιν' ἀποπατεῖς——

Ubi Schol. Ταῦτα δὲ λέγει ὡς αὐτὴ μακρὰ ἀποπατύντος καὶ χέζοντος. Confer etiam Suid. v. Ἱμονιάν ἀποπατεῖν. Sed hæc paulo spurciora sunt.

IOTHTI. βυλήσει. γνώμη.

Ἄρτεμι, σὴ δ' ἰότητι γάμος θ' ἄμα καὶ γένος εἴη
Τῇ Λυκομηδείῳ παιδὶ Φίλαςτραγάλη.]

Confer nos infra v. Λυκομήδειος. ubi nonnulla leguntur, quæ ex hoc loco emendanda sunt.

ΙΠΠΕΑΣ. εἰς πεδίον προκαλῆ. δηλονότι ἐνθα ἂν εὐήμερῃ τις. τὰ γὰρ ἵππικὰ ἐν πεδίῳ κρατεῖ.] Plato in *Theæte-*
to. Ἱππέας εἰς πεδίον προκαλῆ, Σωκράτη εἰς λόγους προκαλόμενος. Ad hunc locum respexit Suidas. Huc facit Synesius, *Epist.* 155. Ἐπ' αὐτὸ δὴ τῷ παρακαλῶ, ἵππον εἰς πεδίον, τῷ δὲ τὸ τῷ λόγῳ, προτρέπειν ἡγόμενος. Confer et Suid. v. Ἱππον.

ΙΣΧΕΤΩ, κατεχέτω. Ἰώμεν ἥδὲ μηδὲν ἡμᾶς ἰχέτω.]
“ Senarius hic iambicus cujus sit auctoris jam non memini. In prioribus edit. repugnante omnino metro versus, legitur ἥδη cujus loco ἥδη reponere non dubitavi.” *Kuster.* Inepte *Kusterus.* Versus enim satis sanus est. Illud autem ἥδὲ respuit musa Attica. Quid quod neutra vox hic locum habet. Respexit enim Suidas, quod nemo vidit, ad Aristoph. *Equit.* 720.

K. Ἰώμεν εἰς τὸν δῆμον. A. Οὐδὲν κωλύει.

Ἰδὲ βάδιζε. μηδὲν ἡμᾶς ἰχέτω.

Hinc Suidas emendandus est.

K.

K.

ΚΑΚΑ ΚΑΚΩΝ. Διοκλῆς Βάκχῃ Πλυνεῖ τε κακὰ τῶν κακῶν ὑμᾶς.] Scribendum videtur, Διοκλῆς Βάκχαις. Dibclis *Bacchas* laudat Suidas v. Διοκλῆς: laudat et Pollux, x. 78. Καλεῖται μὲν τοι ποδανιπλῆρ' ἔπαρ' Ἡροδότῳ μόνον ἀλλὰ καὶ ἐν Διοκλέους Βάκχαις.

Ἵδρία τις, ἥ χαλκῆς ποδανιπλῆρ, ἥ λέξης.

Ita scribendus iste versiculus. Deinde scribe,

Πλυνεῖ τε κακὰ κακῶν ὑμᾶς — —

Convitia multa in vos congeram.

Notanda locutio, κακὰ κακῶν. quomodo locutus est Sophocles *Ædip. Col.* 1234.

Γῆρας ἄφιλον ἵνα πρόπαντα

ΚΑΚΑ ΚΑΚΩΝ ξυνοικεῖ.

Item nescio quis apud Plutarch. *de Consol. ad Apollon.* p. 115.

Τοιάδῃ θνητοῖσι ΚΑΚΑ ΚΑΚΩΝ

Ἀμφί τε κῆρες εἰλεῦνται.

Confer etiam Sophocl. *Philoct.* 66. Idem autem κακὰ πλυνεῖ et πλυνῶ κακοῖς, quomodo locutus est Aristophanes ἐν Δαιταλεῦσιν apud Athenæum, lib. iii. p. 119.

Οὐκ αἰχμυῆμαι τὸν τάριχον τρυτὸν

Πλύνων ἅπασιν ὅσα σύννοιδ' αὐτῷ κακά.

Quem locum non intellexit interpres. Menander apud Artemid. ii. 4.

Ἦν γὰρ κακῶς με τὴν γυναῖχ' ἔτω λέγης,

Τὸν πατέρα καὶ σὲ τὲς τε σὰς ἐγὼ πλυνῶ.

Si uxori meæ sic maledixeris, patrem tuum, et te, tuosque probe lotos reddam. Confer cl. Kuster. ad Aristo-

Aristoph. *Acharn.* 380. ubi de hoc verbo agit. Atque hinc emendandus Apuleius in *Apolog.* p. 86. Ed. Pric. *Ceterum uxor jam propemodum vetula et effæta, totam domum contumeliis ABLUIT.* Quæ ex Menandro adumbrata videntur. Vulgo inepte legitur, *abnuvit.* Hinc ΠΛΥΝΩΝ ποιεῖν. Aristoph. *Plut.* 1062.

ΠΛΥΝΩΝ με ποιεῖν ἐν τοσάτοις ἀνδράσιν.

Quo respexit Pollux, vii. 38. καὶ τὸ λοιδορεῖν, πλύνειν. καὶ ΠΑΡΝΟΝ με ποιεῖς. Quod et recte observavit Jungermannus. Restituenda hæc vox Hesychio. Μονόξυλοις, πλάνοις. Scribe meo periculo, ΠΑΡΝΟΙΣ. Idem autem Μονόξυλος et Αὐτόξυλος. Sophocl. *Philoct.* 35.

Αὐτόξυλον γὰρ ἔκπωμα, Φαυλέργη τινὸς
Τέχνημα τὰνδρός——

Ubi Schol. Αὐτόξυλον ἔκπωμα, ποτῆριον μονόξυλον. Recte autem scripsimus, τέχνημα τὰνδρός. i. e. τῆ Φαυλέργη τινὸς ἀνδρός. Nihil verius hac emendatione.

ΚΑΛΟΥΜΕΘΑ αὐτὰς. ἀντὶ τῆς, εἰς δικαστήριον ἄξομεν.] Scribe, Καλεμέθ' αὐτάς. Quomodo recte legitur apud Aristoph. *Eccles.* 859. unde hæc verba decerpfit Suidas. Quæ sequuntur sunt verba Scholiastæ, sed quæ hodie cum multis aliis desiderantur.

ΚΑΘΙΚΟΜΕΝΟΙ. Καθισάμενοι, Πολύβιος. Πάντες μὲν γὰρ οἱ βασιλεῖς καὶ φίλος προσαγορεύεσσι καὶ συμμάχους κοινω-
νήσαντας τῶν αὐτῶν ἐλπίδων. καθικόμενοι δὲ πῶν πρᾶξεων
παραπόδας ἢ συμμαχικῶς ἀλλὰ δεσποτικῶς χρεῶνται τοῖς
πιστεύ-

πιστύσασι.] Scribe, Καθικόμενοι, καθαψάμενοι. Quo-
modo recte exhibet editio Mediolanensis. Noster
supra: Καθήκετο, καθήψατο. Deinde scribendum,
τὲς κοινωνήσαντας τῶν αὐτῶν ἐλπίδων. Denique recte,
καθικόμενοι δὲ τῶν πράξεων. Quemadmodum legitur
apud Polyb. lib. v. p. 623. Ἦν Φίλιππος εἰ μὴ πλοπ-
θεὶς ἀλόγως ἔφυγε, τῶν περὶ τὴν Ἰλλυρίδα ΠΡΑΞΕΩΝ
μάλιστα ἂν τότε ΚΑΘΙΚΕΤΟ.

KAPPOΘEN. ἀπὸ κρείττους.] Damascius in *Vita*
Isidori apud Suid. v. Κάρρων. Ὡμην αὐτὸν κεκραγῆναι
καταβάντα εἰς γένεσιν, ἐγὼ δὲ KAPPOΘEN ἐνθάδε ἀφικόμην.
Ad hunc locum respexit Suidas.

KATABAΛΕΙΣ. πολλῶν βελῶν βολὰς δεξάμενος.] Ad
hunc locum ne verbum quidam Interpretes. Sed
vox primaria corrupta est. Scribendum sine du-
bio: Καταβελής. Verbum, quod rarius est, usurpat
Dionysius Halicarn. *Antiq. Rom.* ii. 42. Ἐξαιμος δὲ
ὦν ἤδη καὶ ΚΑΤΑΒΕΛΗΣ ὁ Κέρτιος ὑπῆει κατ' ὀλίγον. At
Curtius jam exsanguis et telis confossus pedetentim re-
cedebat. Idem v. 24. Ἦδη δὲ ΚΑΤΑΒΕΛΗΣ ὦν, καὶ
τραυμάτων πλῆθος ἐν πολλοῖς μέρεσι τῆ σώματος ἔχων.
Atque ad hunc vel illum locum respexisse vide-
tur Suidas.

KATAΓΝΩΝΑΙ. καὶ γινῶναι ταύτη διεννοχῆναι φασίν,
ὅτι τὸ μὲν καταγινῶναι ἰδίως ἐπὶ διαβολῇ καὶ πονηρίᾳ λίγισιν
Ἀθηναῖοι. γινῶναι δὲ χωρὶς τῆς κατὰ προθέσεως, τὸ μαθεῖν.
Καταγνῶς ἔν, οἷον εἰ καταμαθὼν καὶ αἰσθόμενος.] Scribe,
λέγισιν οἱ παλαιοί. Quomodo recte legitur apud
Schol. ad Aristoph. *Equit.* 46. unde hæc verba
descripsit Suidas.

KATA-

ΚΑΤΑΓΡΑΦΩΝ. προμηθύμενος. προξενῶν. Αἰλιανός. Ὁ τοίνυν Διονύσιος καταγράφων ἑαυτῷ λύτρα πλεῖστα ὑπὲρ τῆς κόρης, ἢ χρυσίου πάμπολυ, ἣν ἀπόδοιτο αὐτή.] *Æliani locus corruptus est, atque ita rescribendus : ἢ χρυσίου πάμπολυ, ἣν ΑΠΟΔΟΙΤΟ ΑΥΤΗΝ. Dionysius igitur ingens pretium pro redimenda puella sibi pollicitus, aut magnam auri vim, si eam vendidisset. Ἀποδόσθαι est vendere, venum dare. Suidas : Ἀποδόσθαι. πωλῆσαι. Ælianus apud Suid. v. Προσέσθαι. Ἐαυτὴν παραβάλλειν ἀνδρὶ ἀγνώτῳ, καὶ ὥσπερ ὄνιον τὸ κάλλος ΑΠΟΔΟΣΘΑΙ. Huc eximie facit Xenophon. Hellen. vi. p. 589. Τῶν δὲ ἀνδρῶν συνέβη ἐκάστῳ τακτοῦ ἀργυρίου ἀποτίσαι, πλὴν Ἀνίππῃ τῷ ἄρχοντος. τῶτον δὲ ἐφύλαττειν, ὡς ἢ πρᾶξόμενος πάμπολλα χρήματα, ἢ ὡς ΠΩΛΗΣΩΝ. Ceterum hoc fragmentum nonnihil ampliari poterit ex Suida v. Κῆφῃ. Locum integrum apponam, idque eo libentius, quod nostra emendatio exinde nonnihil lucis atque auctoritatis acquireret. Διονύσιος τένομα, ἔμπορος τὸ ἐπιτήδευμα, δολιχεύσας πολλὰς πολλὰς πλεῖς, περιβάλλεται πλεῖτον εὖ μάλα ἀδρόν. καὶ πορρωτέρω τῆς Μαιωτίδος ἐκκεφίσας, τῷ κέρδεσιν ὑποθήγοντος, ὠνεῖται κόρην Κολχίδα, ἣν ἐλήϊσαντο Μάχλυνες, ἔθνος τῶν ἐκεῖ βαρβάρων. Ὁ τοίνυν Διονύσιος καταγράφων ἑαυτῷ λύτρα πλεῖστα ὑπὲρ τῆς κόρης, ἢ χρυσίου πάμπολυ, ἣν ἀπόδοιτο αὐτήν. Ita concinnandus iste locus. Reliqua desiderantur. Huc facit Apuleius *Metamorph.* lib. vii. p. 191. *Quin ego censeo deducendam eam ad quampiam civitatem ibique venundandam. nec enim levi pretio distrabi poterit talis ætatula. Nam et ipse quosdam lenones cognitos habeo, quorum poterit unus magnis talentis, ut arbitror, puellam istam præstinare.**

ΚΑΤΑ-

ΚΑΤΑΚΑΣΑ. Κατωφερής.] Callimachus apud Etymol. v. Ψίθυρ.

Σκύλλα γυνή ΚΑΤΑΚΑΣΑ καὶ ἐ ψύθος ἔνομ' ἔχασα. Ad hunc locum respexit Suidas. Confer nos infra v. Κρέκα.

ΚΑΤΑΛΑΛΩ. γενική. Κατελάλησαν τῷ Θεῷ, καὶ εἶπον.] Hæc sunt verba Psalmographi lxxvii. 19.

ΚΑΤΑΠΕΣΩΝ. ἀντὶ τῷ φοβέμενῳ.] Aristoph. Av. 89.

— Π. ὦ δειλότατον σὺ Θηρίου
ΔΕΙΣΑΣ ἀφῆκας τὸν κολοῖον; Ε. Εἰπέ μοι,
Σὺ δὲ τὴν κορώνην ἐκ ἀφῆκας ΚΑΤΑΠΕΣΩΝ;
Ad hunc locum manifesto spectavit Suidas, atque hinc unice illustrandus est.

ΚΑΤΑΡΤΥΣΩΝ. παρασκευάζων, εὐτρεπίζων. Σοφοκλῆς.

Ὡς πρὸς τι λέξων ἢ καταρτύσων μόλοι;] Hic versiculus legitur in Sophocl. *Ædip. Col.* 72. ad quem locum consulendus Scholiastes.

ΚΑΤΑΤΕΙΝΟΜΕΝΟΣ, Καὶ κατατεινομένη ταῖς σφέλαις ὑπὲρ τῷ κατεπιεῖν τῆς συνεγνωκάτας. οἱ δὲ ἐμπρίσαντες τῆς ὀδόντας, τῷ εἶχει τῷ τυράννῳ γεγόνاسι κρείττους.] Edit. Mediol. κατατεινομένη ταῖς σφέλαις. Recte. Nam de uno atque altero hic agi videtur. Numerus autem *dualis* sæpius fraudi fuit viris eruditis de quo nos ad Suid. I. p. 135. Succurrit jam locus Libanii *Epist.* 717. ad Modestum. ubi veram lectionem partim vidit, partim non vidit cl.

Dorvillius. Ἄγε ἔν, ποίει τὸ δικῶν ἐπισήμει. Ubi MSS. *Voss. et Reg.* δικῶν ἐπισήμονε. Recte. Sed et legendum, ποίει τάτω δικῶν ἐπισήμονε. *Age vero, istos causarum forensium peritos reddas.* Nam de duobus adolescentibus hic agitur, quos Modesto commendat Libanius. Ceterum vocem Κατατεινόμενος usurpat Demosthenes in *Olympiod.* p. 692. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ΚΑΤΑΤΕΙΝΟΜΕΝΟΣ ὑπὸ τῆς βασάνου προσωμολόγησε καὶ τὰς ἐβδομήκοντα μνᾶς εἰληφέναι, Κόνωνος ἐφελόμενος.

ΚΑΤΗΔΟΛΕΣΧΗΣΑ ΣΟΤ. ἀντὶ τῷ, κατὰ σὲ ἱμαρολόγησα. ἐφλυάρησα.] Julianus in *Epist.* ad Basilium p. 381. Ταῦτα ἴσως ΚΑΤΗΔΟΛΕΣΧΗΣΑ ΣΟΤ καὶ κατελήρησα, παθὼν τι βλακῶδες. Ad hunc locum respexit Suidas.

ΚΑΤΗΣΧΥΜΜΕΝΟΣ.] Psalm. lxxiii. 21. Μὴ ἀπογραφῇτω τεταπεινωμένος καὶ κατηχυμένος. Huc spectasse videtur Suidas. Confer nostrum v. Ἑλληλεγμένον.

ΚΑΤΟΠΤΗΣ. ἐπιτηρήτης. Ἀλλὰ τις ἴτω κατόπτης ἀπαγγελίαν ἡμῖν σαφῇ τῶν ἐνεσηκόντων ποιησόμενος.] Hæc sunt verba Josephi *Antiq. Jud.* lib. xviii. p. 907. ubi legitur, Ἀλλὰ τις προσίτω κατόπτης.

ΚΑΤΤΥΕΙ. εὐτρεπίζει. συρράπτει. Τὸν δὲ Βαρὰμ τεσσαράκοντα χιλιάσι κατΐκειν τὸν πόλεμον ἔλεγον.] Hæc sunt verba Theophylacti Simocattæ V. 9.

ΚΑΧΛΗΚΕΣ. λίθακες ἐν τοῖς ὕδασι. Ἡρεῖτο δὲ ὁπότε καὶ χάληκε τὸ ἐμφερόμενον τοῖς ἐδάφεσιν.] Hæc legitur

tur etiam supra v. Ἡρεῖτο. Interpres autem non intellexit. Ita enim reddit, *Cepit autem tantum glarea, quantum sufficeret sternendo pavimento.* Κά-
 χληξ ἰμφορόμεν^Θ τοῖς ἰδάφισι est glarea sive calculi,
 qui in fundo fluvii circumferuntur. Sunt autem
 verba, ut videtur, alicujus commentatoris ad
 I. Samuel. xvii. 40. *And he chose him five smooth
 stones out of the brook.* Sed hoc hariolari est. Nos-
 tram autem interpretationem unice firmat Jose-
 phus *Antiq. Jud.* v. 1. cujus verba adscribam.
 Πορευτὸς ἰδοξεν ὁ ποταμὸς, τῷ μὲν βάθους ἐπιγεημένῃ, τῷ
 δὲ ΚΑΧΛΗΚΟΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΔΑΦΟΥΣ ΚΕΙΜΕΝΟΥ.
 Qui locus insignis est.

ΚΕΚΡΑΙΠΑΛΗΚΩΣ. ἡυφραμμέν^Θ.] Psalm. lxxvii.
 65. Καὶ ἐξηγέρθη ὡς ὁ ὑπνῶν Κύρι^Θ, ὡς δυνατὸς καὶ
 ΚΕΚΡΑΙΠΑΛΗΚΩΣ ἐξ οἴνου. Ad hunc locum re-
 spexit Suidas.

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ——Ἀνάχαρσις Σκύθης, ὁ φιλόσοφος,
 εὔρεν ἄγκυραν τε καὶ τὸν κεραμεικὸν τροχόν.] Scribe, τὸν
 κεραμικὸν τροχόν. *rotam figulinam.* Quomodo recte
 legitur apud Laertium in *Anacharsi.* unde hunc
 locum deprompsit Suidas.

ΚΙΚΙΝΝΟΣ.

Ναὶ μὰ τὸν εὐέρωτα Τιμῆς φιλέρωτα κίκιννον.]
 Kusterus metri gratia scribendum putabat εὐέρα-
 τον. Sed perperam. nam vera lectio est εὐπλόκα-
 μον. Quomodo recte legitur in Epigrammate
 I. 2 Meleagri

Meleagri apud Anthol. lib. vii. p. 586. unde hunc hexametrum decerpfit Suidas.

ΚΛΕΙΤΑΓΟΡΑ, ποιήτρια Λακωνική. μέμνηται δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Δαναΐσι.] Hæc sunt verba Scholiastæ ad Aristoph. *Lysist.* 1239.

ΚΝΩΣΣΟΥΣΑΝ, καινωμένην. ἐν Ἐπιγράμματι.

Τὴν φύλακα κνώσσεσαν ὑπέκφυγον——]

Hoc fragmentum est pars Epigrammatis, quod exstat in Anthol. Ceph. *Miscell. Lips.* Vol. ix. p. 693.

ΚΟΛΑΒΡΙΣΘΕΙΗ. χλευασθεῖη. ἀτιμασθεῖη. Κόλαβρος γὰρ ἢ Κάλαβρος ὁ μικρὸς χοῖρος. ἀντὶ τῆς ὑδενὸς λόγῳ ἄξιος νομισθεῖη.] Dicitur κολαβερίζειν, κωλαβερίζειν et καλαβερίζειν. quod postremum restituendum Athenæo, lib. viii. p. 364. Οἱ δὲ νῦν προσποιούμενοι Θεοῖς θύειν, ἢ συγκαλεῖντες ἐπὶ τὴν θυσίαν τὰς φίλους ἢ τὰς οικειοτάτας, καταρῶνται μὲν τοῖς τέκνοις, λοιδορεῦνται δὲ ταῖς γυναῖξιν, ΚΑΛΑΒΡΙΖΟΥΣΙ τὰς οἰκέτας, ἀπειλῶσι τοῖς πολλοῖς. Ita scribendus iste locus, qui insignis est. Vulgo legitur, καλαμυρίζουσι. quod magnum Casaubonum torfit.

ΚΟΜΠΩΙ. ἐπάσσει, κενοδοξία. Ἐστὶ τεκμηριῶσαι ὡς ὑπαινιτίζόμενοι γῆν ἔχειν σιδηροφόρον, τῷ τοιούτῳ κόμπῳ ἐχρήσαντο.] Hæc sunt verba Menandri in Excerptis Hæschelii, p. 127. Confer etiam Suid. v. Ὑπαινιτίζόμενοι. ubi idem fragmentum legitur.

KOM.

ΚΟΜΨΟΝ. περίτρανον. περίγαλον. πανῆργον. ἀπατη-
 τικόν. πιθανόν. τεχνικόν. ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀγαθόν καὶ σπυδαῖον.
 Ὁ δὲ τὸ τῶν εὐτυχημάτων ἐ φέρων κομψόν, αἰχρίσαις ὕβρεισι
 τὸν βαρράμ ἐξεθένησε γυναικείᾳ ἐσθῇτι.] Edit. Mediol.
 τὸ τῶν ἀτυχημάτων. Recte. Τὸ τῶν ἀτυχημάτων κομ-
 ψόν est *fortune ludum*. Interpretes non intellex-
 erunt. Est autem depromptus hic locus ex Si-
 mocat. lib: iii. cap. 8. cujus verba apponam.
 Ταῦτα διαγνὼς ὁ Ὀρμισδάς, καὶ τὸ τῶν ἀτυχημάτων ἐ φέ-
 ρων κομψόν, αἰχρίσαις ὕβρεισι τὸν Βαράμ ἐξεθένησι, γυναικείας
 ἐσθῆτας ἐπαθλα τῆς ἀδοξίας κληροδόησας αὐτῷ. Hinc
 illustrandus atque supplendus noster Suidas.

ΚΟΣΜΟΣ. Αἰλιανός· Ἡ δὲ Κλεοπάτρα καὶ ἄλλα εἰργά-
 σατο ἀσθεῖας ἐχόμενα, ἃ μοι σιγῶντι κόσμον φέρει. τε-
 τίειν εὐπρέπειαν.] Respexit Ælianus ad Sophocl.
Ajac. 295.

Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγὴ φέρει.

Huc facit Libanius in *Moroso*, p. 310. Σὺ δέ, εἴ-
 πον, εἰ μὴ ἐμέ, ἀλλὰ καὶ τὸν σοφώτατον ποιητὴν αἰχρύν-
 θητι λέγοντα,

Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγὴ φέρει,

Atque huc referendus Plautus in *Rudente*, iv. 4.
Eo tacent, quia tacita bona est mulier semper, quam loquens.
 Huc spectat Menander apud Apostol. xxi. 16. qui ita emendandus est.

Ὡ παῖ σιώπα, πολλὰ ἔχει σιγὴ καλὰ,

ΚΟΣΥΜΒΟΣ. χιτῶν κροσσωτός.] Interpres Græcus
 Exod. xxviii. 4. χιτῶνα κοσυμβωτὸν vocat. quod
 perinde

perinde est. Callimachus in *Dian.* 12. Λεγνὸν τὸν χιτῶνα. quem locum laudat Erotianus in v. Τὰ λεγνὰ. atque hinc emendandus Phalæcus in Epigrammate apud Athenæum, lib. x. p. 440.

Κροσσῶτον κροκόεντα περιζώσασα χιτῶνα
 Τόνδε, Διωνύσῳ δῶρον ἔδωκε Κλειῶ,
 Οὐνεκα συμποσίοισι μετίπρεπεν· ἴσα δὲ πίνειν
 Οὔτις οἱ ἀνθρώπων ἤρισεν ἑδαμά πω.

Ita scribendum istud Epigramma. Vulgo legitur, χρυσῶτον χιτῶνα. Sed nostra lectio verior et elegantior. Deinde recte scripsimus ἑδαμά πω. Vulgo legunt, ἑδ' ἅμα πω. quod et magno Casaubono fraudi fuit. Nobiscum facit Theocritus in Epigrammate.

Χειμεριῆς μεθύων ΜΗΔΑΜΑ νυκτὸς ἰοίς.

et Anacreon apud Hephæst. περὶ μέτρων. p. 40.

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ'· ἔ γὰρ ἂν ἄλλη
 Λύσις ἐκ πόνων γένοιτ' ΟΥΔΑΜΑ τῶνδε.

Ita scribendus iste locus. Ceterum notatur et CLEO ut ὀψοφάγος, sive *obsonii vorax*. de qua Hedylus in Epigrammate apud Athenæum, lib. viii. p. 345. quod hic integrum et emendatum subjiciam, nam quod vulgo legitur inquinatissimum est.

Η Δ Τ Λ Ο Υ.

9? Ὀψοφαγεῖς Κλειῶ, καταμύομεν. ἦν δὲ θελήσης
 Ἐσθέμεναι, δραχμῆς ἐστὶν ὁ γόγρ' ἅπας.
 Θὲς μόνον ἢ ζώνην, ἢ ἐνώτιον, ἢ τι τοιᾶτον
 Σύσσημον, τὸ δ' ὄρεᾶν μὴ μόνον ἔ μένομεν.

Ἡμετέρη

Ἡμετέρη σὺ Μίδυσσά· λιθέμεθ' ἅπαντα πάλαι πε,
Οὐ γοργῆς, γόργης δ' οἱ μέλει λοπάδι.

ΚΟΥΡΙΖΩΝ. νέϙ ὑπάρχων. Ὁ δὲ τὰ ὄπλα ἀνάλα-
βών, ἃ κηρίζων φορέσκε, τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο περικαλύπτει
σῶμα.] Ex quo auctore hæc descripsit Suidas,
mihi incompertum est. Respexit autem, quis-
quis fuerit, ad Homer. *Odys.* x. 185.

Τῇ ἐτέρῃ μὲν χειρὶ φέρων καλὴν τρυφάλεσσαν,
Τῇ δ' ἐτέρῃ σάκϙ εὐρύ, γέρον πεπαλαγμένου ἄζη
Λαίρτεω ἤρωϙ, Ο ΚΟΥΡΙΖΩΝ ΦΟΡΕΕΣΚΕ.

Hinc eleganter nescio quis in Epigrammate in
Constantinum Anthol. lib. v. p. 542.

Ἄλλ' ἔτι ΚΟΥΡΙΖΩΝ τε καὶ ἄχνοος ἄνδρας ἐνίκας,
Ἠλικας ἡδίστας, γηραλὶϙ δὲ νέες.

ΚΩΜΑΣΟΜΑΙ. ἀσελγῶς διατεθήσομαι. ἐν Επιγράμ-
ματι.

Ἦν γάρ με κτείνης, τότε παύσομαι. ἦν δὲ μ' ἀφῆς ζῆν,
Καὶ διαθῆς τέτων χείρονα, κωμάσομαι.]

Hoc distichon est pars epigrammatis, quod ex
Musa Stratonis ita instaurandum esse puto :

Κωμάσομαι, μεθύω γὰρ ὅλϙ μέγα. παῖ, λάβε τέτου
Τὸν εἴφανον, τὸν ἐμοῖς δάκρυσι λεόμενον.

Ἦν γάρ με κτείνης, τότε παύσομαι. ἦν δὲ μ' ἀφῆς ζῆν,
Καὶ διαθῆς τέτων χείρονα, κωμάσομαι.

Ita scribendum. Confer cl. Dorvil. ad Charit.
p. 89. ubi de hoc carmine agit. Recte autem
scripsimus. ὅλϙ μέγα. Vulgo legitur ὅλως.

ΚΟΙΑΙΣΤΩΡ. τὴν τῷ Κοιάσῳ διέπων ἀρχὴν. τὴν οἰμαι ἀπὸ τῷ ἀναζητεῖν ὥδε λελέχθαι παρὰ Ῥωμαίοις.] Hæc sunt verba Menandri in Excérptis Hæschelii, p. 132.

ΚΩΘΩΝΙΣΑΙ. μεθύσαι. Ἐρῶν δὲ καὶ κωθωνίζομεν εἰς ἡμέρας.] Scribe cum Edit. Mediol. ἀφ' ἡμέρας. Quomodo recte legitur apud Polybium in Excérptis Valefii, p. 117. et apud Scholiast. ad Aristoph. Pac. 1094. ex quo hunc locum descripsit Suidas. Huc accedit Plutarchus in *Dione*. Ὁ γὰρ Νύψι ὁρῶν ἐδὲν ὑγιαῖνον ἐν τῇ πόλει μέρ, ἀλλὰ τὸν μὲν ὄχλον αὐλήμασι καὶ μέθαις Εἰς ΝΥΚΤΑ ΒΑΘΕΙΑΝ ΑΦ' ΗΜΕΡΑΣ κατεχόμενον, τὰς δὲ στρατηγὰς ἐπιτερομένους τε τῷ πανηγυρισμῷ, καὶ προσάγειν ἀνάγκην μιδύουσιν ἀνθρώποις ὀκνεύτας, ἀριστὰ τῷ καιρῷ χρησάμεν, ἐπεχείρησε τῷ τειχίσματι. Quæ locutionem istam egregie illustrant. Confer nos ad Suid. iii. p. 221.

ΚΡΑΝΤΟΡΕΣ. ἡγεμόνες. Βαχίλῃς κράντορες Ἀρχαδίας.] Hoc fragmentum est pars Epigrammatis, quod exstat in Anthol. Cephalæ, p. 9. Quod et recte observavit cl. Kusterus. Ita quoque locutus est nescio quis in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 288. quod quia insigniter corruptum est, et doctissimum Huetium pénitus elusit, hic integrum et emendatum ex Pausania in Arcadicis exhibebo. Est autem in Philopæmenem, quem Statua honorarunt Tegeatæ.

Τῷδ' ἀριστὰ καὶ δόξα καθ' Ἑλλάδα, πολλὰ μὲν ἀλκαῖς,
Πολλὰ δὲ καὶ βυλαῖς ἔρξα πονησαμένῃ,

Ἀρχαδῶ

Ἀρκάδ' αἰχμητᾶ Φιλοποιμένος. ὃ μεγα κῦδ'.

Ἔσπετ' ἐνὶ πολέμῳ δέρατ' ἀγριμόνι.

Μανύει δὲ τρώπαια τετυγμένα δισσὰ τυράννων

Σπάρτας· αὐξομέναν δ' ἄρατο δελοσύναν.

Ὦν ἔνεκιν Τεγέα μεγαλόφρονα Κραύγιδος υἱόν

Στάσειν ἀμωμήτη ΚΡΑΝΤΟΡ' ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

ΚΡΕΚΑ. τὴν τρίχα. Πορφυρέην ἤμησε κρέκα. ἀντὶ τῆς
[ἐκοψε.] Intelligendum hoc hemistichium de
SCYLLA, quæ patri Niso *purpureum crinem* defecuit.
de quo Pausanias in *Atticis*, et Apollodorus
Biblioth. iii. 14. cujus verba apponam: Ἀπέθανε
δὲ καὶ Νίσος διὰ θυγατρὸς προδοσίαν. ἔχοντι γὰρ αὐτῷ ΠΟΡ-
ΦΥΡΕΑΝ ἐν μίση τῇ κεφαλῇ ΤΡΙΧΑ, ταύτης ἀφαιρεθείσης
τελευτᾶ, ἢ δὲ θυγατρὸς αὐτῆς ΣΚΥΛΛΑ ἐρασθείσα Μίνω
ἔξεϊλε τὴν τρίχα. Est autem hoc fragmentum ex
Callimachi *Hecale* defumptum, quod et res et
stilus indicat. Confer Etymol. v. Ψίδυρ. Cete-
rum notanda vox ΚΡΕΚΑ, quam haud temere ali-
bi reperias.

ΚΡΕΜΟΩ. Κρεμάσω. Κρεμάσω τὴν ἀσπίδα. ἀντὶ τῆς
εἰρηνεῦσαι. ἐν γὰρ εἰρήνῃ κρέμανται αἱ ἀσπίδες.] Recte,
Κρεμόω, κρεμάσω. Confer Schol. ad Homer. *Il.* H.
83. Quæ sequuntur sunt verba Scholiastæ ad
Aristoph. *Acharn.* 58.

ὦ ἄνδρες Πρυτάνεις, ἀδικεῖτε τὴν ἐκκλησίαν,

Τὸν ἄνδρ' ἀπάγοντες, ὅστις ἡμῖν ἤθελε

Σπονδὰς ποιῆσαι, καὶ ΚΡΕΜΑΣΑΙ ΤΑΣ ΑΣΠΙΔΑΣ.

Quemadmodum et apud Suidam scribendum est.

ΚΡΟΝΙΠΠΟΣ. ὁ μέγας λῆρⓈ. κατ' ἐπίτασιν λαμβανομένη τῷ ἵππῳ. Σὺ δ' εἶ κρόνιππος.] Hæc sunt verba Scholiastæ ad Aristoph. *Nub.* 1065.

Γυνὴ δὲ σιναμωρμένη χαίρει. σὺ δ' εἶ κρόνιππⓈ.

ΚΟΙΝΟΛΕΧΗΣ. ὁ κοινὸν λέχος ἐπὶ μοιχείᾳ ποιούμενος.] Sophocl. *Elect.* 96.

Μήτηρ δ' ἡ μή, χωὶ ΚΟΙΝΟΛΕΧΗΣ

Αἰγισθος, ὅπως δρῶν υἱοτόμοι,

Σχίζεσι κάρα Φονίῳ πελέκει.

Ad hunc locum respexit Suidas.

ΚΤΑΜΟΥΣ τρώγων. δικάζων. ἢ ἵνα μὴ κοιμηθῇς. γέρων γὰρ εἶ.] Scribe, γέρων γὰρ ἦν. quomodo recte legitur apud Schol. ad Aristoph. *Lyfist.* 537. ex quo hæc verba descripsit Suidas. Locum integrum Comiti, qui longe facetissimus est, hic in gratiam lectoris eruditi emendatum apponam.

Α. Σίγ' ὧ κατάρχετε. Π. Σιωπῶ γῶ, καὶ ταῦτα κάλυμμα φορέσῃ

Περὶ τὴν κεφαλὴν; μὴ νῦν ζώῃν. Α. Ἄλλ' εἰ τέτ' ἐμπόδιόν σοι,

Παρ' ἐμῷ τετὶ τὸ κάλυμμα λαβὼν,

Ἐχε καὶ περὶθε περὶ τὴν κεφαλὴν,

Κᾶτα σιάπα·

Καὶ τέτον τὸν καλαθίσκον·

Κᾶτα ξαίνειν συζωσάμενⓈ

ΚΤΑΜΟΥΣ ΤΡΩΓΩΝ·

Πόλεμος δὲ γυναιξὶ μελήσει.

L. Hold your tongue, Sirrah. P. Must I hold my tongue for a woman, and one that wears a veil on her head? Let me die if I do.

Ita

Ita legendus et distinguendus est iste locus, ut jampridem me per literas monuit doctissimus et amicissimus Taylorus. Confer. etiam cl. Dawes. in *Miscell. Crit.* p. 76. ubi de hoc loco agit, sed ita agit, ut veram lectionem viderit, mentem loci non viderit.

ΚΥΒΕΛΕΙΟΙΣ. τοῖς τῆς Πέας. Κυβέλη γὰρ ἡ Πέα.]
Synesius in *Calvit. Encam.* p. 86. Πολλὴν οἶμαι τὰς
ΕΝ ΤΟΙΣ ΚΥΒΕΛΕΙΟΙΣ αὐτῷ τὰς καταγόμεναις ὑπὲρ τῆς
λόγου χάριν εἶδεναι. Ad hunc locum proculdubio
respexit Suidas.

ΚΥΚΝΟΣ. ὄρνειον Φιλοδόου.

— Κύνειον τὸν Μισῶν ἄξια μελίσσμενοι.]

Hæc partem faciunt Epigrammatis in Alcma-
na apud Anthol. lib. iii. p. 398.

ΚΥΦΑΛΕΑ.

— Ἐπὶ τάχ' αὖ ἡ πολυκαμπῆς

Ἰζὺς κ' εἰς αἶδαν ὤχετο κυφαλία.]

Scribe, αὖ πολυκαμπῆς. quomodo recte legitur in
Epigrammate Phaniæ apud Reisk. Anthol. Ce-
phalæ, p. 58. ex quo hoc fragmentum decerp-
sit Suidas. Carmen integrum, quod eruditæ
elegantia est, hic emendatum apponam.

ΦΑΝΙΟΤ.

Ἀλκιμος ἀγχιῖφταν κενοδοκτίδα, καὶ φιλοδόπν

Φάρσος ἄμας, γελεῦ χηρὸν ἐλαϊνέον,

Ἀρθροπίδαν κρατεράν τε καὶ ὠλετῖβωλον ἀρέρης

Σφῦραν, καὶ δαπέδων μενορύχαν ὄρυγα,

M 2

Kai

Καὶ κτέρας ἑλκευήρας ἀνὰ προπύλαιον Ἀθάναις

Θῆκατο, καὶ ραπίλας γειοφόρους σκαφίδας.

Θησαυρῶν δ' ἔκυσεν, ἐπὶ τὰχ' ἂν ἂ πολυκαμπῆς

Ἰζὺς κ' εἰς αἶσαν ὤχετο κυφαλία.

Ita legendum videtur istud Epigramma. Est autem scriptum in hominem rusticanum sive *fossorem*, qui thesauro reperto libertatem sibi comparavit, et laboris sui instrumenta Minervæ dedicavit. Primum scribendum, Φιλοδόπῃ Φάρσος ἄμας. Ἄμα est *rusticum instrumentum*. τὸ γεωργικὸν ἐργαλεῖον vocat Etymologus. Confer Schol. ad Aristoph. *Pac.* 298. et Salmas. ad Trebell. p. 392. Dicitur autem Φάρσος ἄμας, ut Φάρσος βότρυος, Φάρσος πετάσας, et si quæ alia. de quibus nos ad Suid. Emend. iii. p. 275. Deinde legendum, Ἀρθεροπιδαν κρατεράν τε. Scribebatur Ἀρθεροπιδαν πτεράν τε. hinc error librarii. Κρατερόν δασμόν vocat Homerus. Est autem Ἀρθεροπιδαν *compes* sive *vinculum*, quo servorum et fossorum pedes constringebantur. Notum illud Juvenalis xi. 80.

Ipse focus brevibus ponebat oluscula, quæ nunc

Squalidus in magna fastidit compede fossor.

De *fossore* autem sive μεταλλευτῇ hic agit Epigrammatista, quod ex sequentibus patet. Achilles Tatius in *Amor.* p. 319. Γυνὴ χοίνιξ, παχύαις δειδμένη, ΔΙΚΕΛΛΑΝ κρατῶσα. Ad quem locum consulendus Salmasius. Denique libri veteres, μυρορύχαν ὄρυγα. Quod omnino retinendum. Ὀρυχὴ est *rostrum suis*, quo terram fodit et subvertit. Plutarch. in *Symposiac.* iv. 5. Πρώτη γὰρ ὅς ῥίσαα τῷ πρέχοντι ΤΗΣ ΟΡΥΧΗΣ τὴν γῆν, ἵχνος ἀρέσας εἴηκε, καὶ τὸ τῆς ὕψους ὑψηλίστατο ἔργον. Hinc eleganter

ter poeta, *μυροῦχαυ ὄρυγα*. *Unum rostrum live
aciem habentem crygem*. Ὄρυξ est *instrumentum fossa-
rium*. Hesych. Ὄρυξ, λαοξαικὸν σκεῦος. Confer
Salmas. ad Solin. p. 157. ubi de hac voce agit.
Poteris etiam scribere, *μυροῦνυχ' ὄρυγα*. quod per-
inde est. Sed illud agnoscunt libri. Ceterum
dicitur Κυφός, Κυφαλῖος et Κυφώνωτος. quæ vox
restituenda Antiphani apud Athenæum, lib. xiv.
p. 623.

ἦτε αὖνομα

Τῆς ΚΥΦΟΝΩΤΟΥ σῶμ' ἔχουσα σπητίας,

Ξιφηφόροιαι χερσὶν ἔξωπλισμένη

Τευθίς

Ita scribendus iste locus. Vulgo inepte legitur,

Τῆς κυφονώτης.

Α.

ΛΑΓΑΡΟΝ. ὑπάκωνον.

[Καὶ λαγαρόν δαιρῆν δέρμα περιερίμαται.]

Pentameter iste est pars Epigrammatis apud An-
thol. Cephalæ in Miscell. Lips. vol. ix. p. 678.

ΛΑΓΩΣ καθεύδων. ἐπὶ τῶν προσποιουμένων καθεύδων. ἐν
Ἐπιγράμματι.

Τὸν ταχύπικν' ἔτι παῖδα συναρπασθέντα τιμῆσιν

[Ἄρτι μ' αἰπὸν γένων ἑατόεντα λαγών.]

Distichon hoc est pars Epigrammatis, quod inte-
grum exstat Anthol. lib. iii. p. 385.

ΛΑΓΥΝΟΣ.

Κύπριδι κείσο, λάγυνε μεθυσφαλῆς, αὐτίκα δῶρον

Κεῖσο, κασιγνήτη νεκταρέης κύλικος

Βακχίᾳς ὑγρόφθογλι

Scriben-

Scribendum, Βαυχίας. quomodo recte legitur apud Reiskium in Anthol. Cephalæ, p. 39. Epigramma integrum et emendatum subijciam. Nam quod vulgo legitur corruptum et male curatum est.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Κύπριδι κείσο, λάγυνε μεθυσφαλές, αὐτίκα δῶρον,

Κεῖσο, κασιγῆτη νεκταρέης κύλικος.

Βαυχίας, ὑγρόφθογγε, σφέτιος δαιτός εἴσης,

Στειναύχην ψήφῃ συμβολικῆς δύγατερ.

Θνητοῖς αὐτοδίδακτε διηκόνε, μύστι φιλέντων

Ἡδίστη, δειπνῶν ὅπλου ἱτοιμότατον.

Εἴης ἐκ Μάρκου γέρας ἄγλαον, ὅς σε, φίλοινε,

Ἡύνασεν ἀρχαίην σύμπλανον ἀνθέμενος.

Est Epigramma in *lagenam*, quam Veneri dedicavit Marcus, sed inanem et sine vino. qua de causa μεθυσφαλές sive *vino carentem* vocat. Interpretes in hac voce exponenda graviter hallucinati sunt. Deinde quod legitur, ψήφῃ συμβολικῆς δύγατερ intelligendum de *expensa* sive *pecunia collatitia*. Συμβολικὴν τρόποσιν vocat Posidippus in Epigrammate. Atque hoc sensu intelligendus Ephippus, comicus, apud Athenæum, lib. viii. p. 347.

Τοιαῦθ' ἔθλων δειπνεῖ καὶ ζῇ

Θαυμαζόμενος μετὰ μετράκιων

Οὐ γινώσκων ΨΗΦΩΝ ἀριθμὸς

Σεμνὸς σεμνῶς χλανίδ' ἔλκων.

Denique in pentametro postremo MSS. Ἡύνασαν. cl. Reiskius, Ἡνεσεν. neutrum rectum. Nos ve-

ram

ram
voce
escere
quis
mate
gatur

T

'A

M

E

Ceter
mur,
gram
num
exhib
lam f

'A

'A

Al

Ita fo
tem m
terpro

ram lectionem sine dubio dedimus. Quod ex voce σύμπλανον manifestum est. Ἡύνασεν est *requiescere fecit. Sede collocavit.* Verbum usurpat nescio quis apud cl. Pocockium in eleganti Epigrammate, quod hic apponam, ut emendatius legatur. *V. ipsum marmor in Museo Britannico.*

Τον πινυτὸν κατὰ πάντα καὶ ἔξοχον ἐν πολυήταις

Ἀνερα γηραλὲν τέρματ' ἔχοντα βίη,

Ἀιδεω μυχίοιο μέλας ὑπεδέξατο κόλπῳ,

Εὐσεβέων θ' ὁσίην ΕΥΝΑΣΕΝ ἐς κλισίην.

Μῆμα δ' ἀποφθιμένοιο παρὰ τρηχεῖαν ἀταρπὸν

Τῷτο παῖς κεδνὴ τεύξει σὺν εὐνέτιδι.

Ζεῖνε, σὺ δ' εἰάσας Δημοκλέῳ υἱέα χαίρειν,

Δημοκλῆος, γείχοις ἄβλαβες ἵχνος ἔχων.

υυχ. m.

αειδω. m.

Δημοκλῆα. m.

Ceterum, ut ad nostrum Argentarium revertamur, exstat apud Anthol. lib. ii. p. 260. Epigramma ejusdem plane auctoris, atque id geminum quidem germanum; quod hic integrum exhibebo. Nam alterum alteri lucem nonnullam foenerabit.

ARGENTARIO.

Ἀρχαίη σύνδειπνε, καπήλικα μέτρα φιλεῦσα,

Εὐλαλε, πρηγέλως, εὖσομε, μακροφάρυγξ,

Ἄϊεν ἐμῆς πωνίης βραχυσύμβολε μῦσι λάγυνε,

Ἦλθες ὅμως ὑπ' ἐμὴν χειρὰ ποτε χράνῃ.

Αἴθ' ὄφελος καὶ ἄμικτος ἀνύμφευτός τε παρεῖναι,

Ἀφθορος ὡς κέρη πρὸς πόσιν ἐρχομένη.

Ita scribendum istud Epigramma. Dicitur autem μῦσι ἐμῆς πωνίης, ut supra μῦσι φιλήντων. Interpretes non recte acceperunt. Deinde notanda

VOX

vox *πότην*. quæ ἀμφίβολος est, et in qua acumen Epigrammatis consistit. Huc facit Rhianus in Epigrammate apud Athenæum, lib. xi. p. 499.

Ἡμῖσι μὲν πίσεως κωπίτιδος, ἡμῖσι δ' οἶνον

Ἄρχιν' ἀτρεχέως ἥδε λάγυνον ἔχει.

Λεπιότερης δ' ἂν οἶδ' ἐρίφου κρέας· πλὴν ὄγε τίμαψας

Αἰνεῖσθαι πάντως ἄξιός Ἰπποκράτης.

Ubi inepte Interpretes, πίσεως κωπίτιδος. *Picis navalis*. Sed fecit quod potuit vir doctissimus. Equidem locum corruptum esse video, atque ita legendum,

Ἡμῖσι μὲν πίσεως ΚΩΝΙΤΙΔΟΣ———

Πίσσα κωνίτις est *pix ex cono* sive *fructu pini expressa*. Hinc κωνίας οἶνον, *vinum picatum*. Galen. in Lex. Hippocrat. Κωνίαν οἶνον, τοῦ πωσσίτην. Confer etiam Dioscorid. v. 48. ubi de *vinò picato* agit.

ΛΑΚΩΝΙΚΑΙ. ἀνδρεῖα ὑποδήματα.

Πᾶ τὸ πῶς; πᾶ χλαῖνα; πᾶ Λακωνικαί;]

Hæc deprompsit Suidas ex Schol. ad Aristoph. *Vesp.* 1153. Senarius autem iste exstat apud Aristoph. *Theſmoph.* 149. ubi recte legitur,

Καὶ πᾶ πῶς;———

Poteris etiam scribere, Πᾶ δὲ τὸ πῶς. quomodo legitur apud Suid. v. Πῶς. Ceterum vocem Λακωνικαί usurpat Comicus in *Ecclef.* 538.

———αὶ δὲ δὴ Λακωνικαί

Ὡχοντο μετὰ σὺ κατὰ τί, χὴ βακτηρία;

Ita scribendus iste locus. *But why did you take your husband's staff and shoes along with you?* Aristoph. *Nub.* 238.

Ἦλθες δὲ κατὰ τί; —————

But what brought you here? Idem in Pac. 191.

Ἦκεις δὲ κατὰ τί; —————

Idem in Ecclef. 554.

A. Νὴ τὴν Ἀφροδίτην, μακάριά γὰρ ἡ πόλις

Ἔσαι τὸ λοιπόν. B. Κατὰ τί; A. πολλῶν ἕνεκα.

ΛΑΤΑΞ. ἡ μεγάλη σαγῶν. ἐν Ἐπιγράμματι

————— τὰς δὲ μεθύσας

Καλλεῖψω λατάγων πλήγμασι τερπομένους.

Hoc fragmentum est pars Epigrammatis in Anthol. Cephalæ, quod integrum exhibuimus in Animadversf. nostris in Schol. Theocrit. vol. i. p. 211.

ΛΑΤΡΕΥΩ. τὸ τιμῶ. αἰτιατικῇ. ὡς τὸ, Οὐκ ἐλάτρευ-
σαν τὴν κλίσιν οἱ θεόφρονες παρὰ τὸν κλίσαντα. δοτικῇ δέ,
ἐπὶ τῷ θύω. ὡς τὸ, Λατρεύειν ζῶντι θεῷ.] Uterque lo-
cus ad Scripturam sacram referendus est. Hic
ad Epist. ad Hebræos ix. 14. Ille ad Pauli E-
pist. ad Roman. i. 25. ubi tamen legitur, Ἐλά-
τρευσαν τῇ κλίσει. Quod lector eruditus notabit.

ΛΕΙΜΑΞ. ὁ σύμφυτος τόπος. καὶ Λειμακέεροι, οἱ
σύμφυτοι καὶ σύνδενδροι τόποι.] Vocem Λειμακέεροι in-
eptam esse putat Kusterus, et legendum, καὶ Λεί-
μακες. Sed falliter vir doctissimus. Erotian.
Λειμακέεροι καὶ Λειμακώδεις λέγονται οἱ λιμνώδεις καὶ κατὰ-
φυτοι καὶ ὁμαλοὶ τόποι. Ita scribendus iste locus.
Hippocrates de Aere p. 289. Εἰπὶ γὰρ φύσεις, αἱ

N

μὲν

μὲν ὄρεσιν ἐδικυῖται, δένδρῳδεσί τε καὶ ἀφύδροισι· αἱ δὲ λεπ-
τοῖσι τε καὶ ἐνύδροις· αἱ δὲ ΛΕΙΜΑΚΕΣΤΕΡΟΙΣ τε καὶ
ἐλώδεσι.

ΛΕΙΠΑΝΔΡΕΙΝ. Βυλνθέντας Ἀθηναίους διὰ τὸ λει-
πανδρεῖν αὐξῆσαι τὸ πλῆθος, ψηφίσασθαι γαμεῖν μὲν ἀσὴν
μίαν, παιδοποιεῖσθαι δὲ καὶ ἐξ ἐτέρας.] Hic locus de-
promptus est ex Laertio in Socrate. Quod et
doctissimus Pearsonus observaverat. Sed Græca,
quod nemo vidit, corrupta sunt. Rescriben-
dum omnino: ψηφίσασθαι γαμεῖν μὲν ΕΚΑΣΤΟΝ ἀσὴν
μίαν. Recte Interpres, *Athenienses cum ob virorum
penuriam populi multitudinem augere vellent, decrevisse
ut singuli quidem unam uxorem civem ducerent, sed ex
alia etiam liberos procrearent.* Ita locutus est He-
rodotus ii. 92. Οἱ δὲ δὴ ἐν τοῖσι ἔλεσι κατοικήμενοι
τοῖσι μὲν αὐτοῖσι νόμοιςι χρέωνται τοῖσι καὶ οἱ ἄλλοι Αἰγύπ-
τιοι· καὶ τὰλλα καὶ ΓΥΝΑΙΚΙ ΜΙῆ, ΕΚΑΣΤΟΣ αὐτέων
συνοικίῃς κατὰ πῆρ Ἕλληνες. Atque hinc obiter ex-
plicandus vexatissimus locus Pauli ad Roma-
nos ix. 10. Καὶ Ρεβέκκα ἐξ ἐνὸς κοιτὴν ἔχουσα Ἰσαὰκ
τὴν πατέρα ἡμῶν. *Una cum uno scilicet.* Quare non
erat quod filiorum alter alteri anteferreretur. sed
deo aliter visum. Hic sensus Pauli est. Confer
quæ scripsimus *Emend.* in Suid. ii. p. 89.

ΛΕΙΠΟΜΕΘΑ. ἡττήμεθα. Ἀρα τῷ τὸν στρατηγὸν εἰπεῖν
τοῖς ὅχλοις, ὅτι λειπόμεθα μάχῃ μεγάλῃ, τηλικαύτην
συνέβη γενέσθαι διατροπὴν.] Hæc sunt verba Polybii
iii. 85. Quod et recte monuit Kusterus. No-
tanda autem locutio, Λειπόμεθα μάχῃ μεγάλῃ, quo-
modo locutus est Polybius v. 101. Παρὴν ἐκ Μα-
κεδονίας

κεδονίας γραμματοφόρος, διασαφῶν ὅτι λείπονται Ῥωμαῖοι
 MAXH, ΜΕΤΑΛΗ. Atque ita restituendus Plu-
 tarchus *de Sera Numinis Vindic.* p. 22. Ed. Wyt-
 tenb. Γέλων δὲ καὶ προσπολεμήσας ἄριστα καὶ κρατήσας
 MAXH, ΜΕΓΑΛΗ, Καρχηδονίων, ὃ πρότερον εἰρήνην ἐ-
 ποιήσατο πρὸς αὐτὰς θεομένους, ἢ καὶ τῆτο ταῖς συνθήκαις
 περιλαβεῖν, ὅτι παύσονται τὰ τέκνα τῷ Κρόνῳ καταθύου-
 ντες. Ita scribendus iste locus ex MS. Harleiano.
 Ceterum quod hic Geloni tribuit Plutarchus,
 Iphicrati, nescio cui assignat Porphyrius *de Ab-
 sin.* ii. 56. Καὶ μὴν καὶ οἱ ἐν Λιβύῃ Καρχηδόνιοι ἐποίουν
 τὴν Θυσίαν, ἣν Ἰφικράτης ἐπαυσεν. Sed locus mutilus
 et corruptus est atque ita rescribendus, τὴν Θυ-
 σίαν ἀνθρωπίνην, ἣν Γέλων ἸΦΙ ΚΡΑΤΗΣΑΣ ἐπαυσεν.
 Idem ἸΦΙ κρατήσας et κρατήσας μάχῃ μεγάλη. At-
 que hæc hæctenus.

ΛΕΙΡΙΑ. τὰ αὐθι ἢ κρίνα.

[Ἡ μὲν Χαρίτων λείρια δρεψαμένη.]

Pentameter iste est pars Epigrammatis in Laidem,
 quod legitur in Anthol. lib. iii. p. 328.

ΛΗΜΝΙΟΝ κακὸν βλέπων. πυρῶδες. καὶ παροιμία.
 Λήμνιον κακόν.] Scribendum, Λήμνιον βλέπων, πυρῶδες
 βλέπων. Hesych. Λήμνιον βλέπει, πυρῶδες βλέπει.
 ἐπειδὴ τὸ πῦρ Λήμνιον. Ita scribendus videtur iste
 locus. Sophocles *Philoc.* 795.

Τῷ ΛΗΜΝΙΩ, τῷδ' ἀνακυκλεμένῳ ΠΥΡΙ

Ἐμπρησον ὦ γυναιε

Ita legendus iste versiculus. Vulgo inepte legi-
 tur ἀνακαλεμένῳ πυρί. quod viros doctissimos mire-

exercuit. Sed nostra emendatio verissima est. *Flamas rotantes* vocat Horatius. quod perinde est. atque hac occasione corrigendus Libanius *Epist.* 1311. ad Letoium. Ποταμός, καὶ λίμνη, καὶ κύρῳ, καὶ τράπεζα Συβαριτική, καὶ θήρα παντοδαπή, πολλάκις ἴσως σε πρὸς τὰς συνόντας ἐπίσειν ἄδειν, ὡς ταυτὶ μὲν Σαλαμινίων ἄνθη, ἀφ' ὧν δὲ ἤκοιμεν, ΛΗΜΝΙΑ ΚΑΚΑ. De *Salaminiorum floribus* alibi legisse non meminit cl. Editor. nec mirum. Rescribendum omnino ΣΑΜΙΩΝ ἄνθη. *Samiorum flores.* de quibus Libanius *Epist.* 290. ad Maximum. Τέτο δὲ εἰ καὶ μὴ πρότερον ἐποίει, πάντως ἂν νῦν ἐφάνη ποιῶν, σὲ τὰς πόλεις ΣΑΜΙΩΝ ΑΝΘΗ ΦΑΣΙ, καὶ λαῦραν ἀποφάναντ' Σαμιακὴν. ad quem locum consulendus Interpres. Huc facit Clearchus apud Athenæum, lib. xii. p. 540. cujus verba hic apponam, ut emendatiora legantur, Κλέαρχος δὲ φησὶν, ὡς Πολυκράτης ὁ τῆς ἄβρας Σάμια τύραννός, διὰ τὴν περὶ τὸν βίον ἀκολασίαν ἀπώλετο, ζηλώσας τὰ Λυδῶν μαλακά. ὅθεν τῷ μὲν Σάρδεων ἀγκῶνι γλυκεῖ προσαναγερευμένῳ τὴν παρὰ τοῖς Σαμίοις λαύραν ἀντικατεσκεύασεν ἐν τῇ πόλει, καὶ τῶν Λυδῶν ἄνθεσι πάντα ἐπλησε τὰ διαγελθέντα Σαμίων ἄνθεα. τέτων δὲ ἡ μὲν Σαμίων λαῦρα γεωργία τις ἦν μετὰ γυναικῶν δημιουργῶν, καὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ ἀκρασίαν πάντων βρωμάτων, ὧν ἔτι ἐνέπλησε τὴν Ἑλλάδα. τὰ δὲ ΣΑΜΙΩΝ ΑΝΘΗ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν κάλλη διάφορα. Qui locus insignis est.

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. ἱματίων κλέπτης. ἢ Λωποδυτής. ὁ νεκρὸς ἐκδύων. καὶ Λωποδυτεῖν, τὸ ἱμάτια κλέπειν. Οἱ δὲ τῶν Περσῶν τεθνῶτες ΛΩΠΟΔΥΤΟΥΜΕΝΟΙ, καὶ ταφῆς ἀμοιρῶντες, τοῖς θεοῖς ἐξίασις ἦν αὐτοχέδιος.] Hoc frag-

fragmentum desumptum est ex Simocatt. iii. 7.
ubi legitur, τοῖς ἐντυγχάνουσι θηρίοις.

ΛΥΓΓΑΙΝΑ.

Κῆν γέροντις ἔτι κεῖνα τὰ λύγδινα κώνια μασῶν

Ἐσηκε μήτρης γυμνὰ περιτρομάδῳ.]

Hoc distichon est pars Epigrammatis Philodemi quod ex Cod. Palatino hic integrum et emendatum exhibebimus. Nam quod vulgo legitur apud Antholog. lib. vii. p. 609. mutilum et mendosum est,

ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἐξήκοντα τελεῖ Χαρικλῶ λυκάσαντ' ἐς ὥρας,

Ἄλλ' ἔτι κυανέων σύρμα μένει πλοκάμω.

Κῆν γέροντις ἔτι κεῖνα τὰ λύγδινα κώνια μασῶν

Ἐσηκεν, μήτρης γυμνὰ περιδρομάδος.

Καὶ χρωὶς ἀρρυτιδωτὸς ἔτ' ἀμβροσίην, ἔτι πειθῶ,

Πᾶσιν ἔτι σάζει μυριάδας χαρίτων.

Ita scribendum istud Epigramma, cujus partem laudat etiam Suidas v. Κωνοειδές. Interpretes autem minus intellexerunt. Recte illud ἔσηκε de papillis Sororiantibus et Succis plenis. de quibus nos ad Suid. v. Ὁρθοσίτη. Lucilius apud Nonium v. STARE.

Hic corpus solidum invenies, hic stare papillas

Pectore marmoreo—————

Deinde quod legitur, Πᾶσιν ἔτι σάζει, minime sollicitandum est. Illud ἔτι toties repetitum tum venustum, tum necessarium est. ἔτ' ἀμβροσίην, ἔτι πειθῶ,

πειθῶ, ἴτι μυριάδας χαρίτων. Quod in muliere sexagenaria sane mirificum. Idem autem πᾶσι γάζει et πᾶσιν ἐπιστάζει. Homer. *Il. T.* 38.

Πατρόκλη δ' αὐτ' AMBΡΟΣΙΗΝ καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν
ΣΤΑΞΕ κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ ΧΡΩΕ ἔμπεδον εἴη.

Ad quem locum manifesto respexit Philodemus. Huc spectat Lucianus, siue nescio quis, in *Amorib.* p. 418. Ἀπαντι μὲν γὰρ ἔργῳ, καὶ βραχὺ τῆς ἰδίας ΠΕΙΘΟΥΣ ΕΠΙΣΤΑΞΗΣ, τελειότατόν ἐστιν.

ΛΥΚΟΜΗΔΕΙΟΣ. τῇ τῷ Λυκομήδης παιδί Φίλαστρα-γάλη.] Emendavimus hunc locum in *Addendis* ad Theocritum xiv. 22. Confer etiam Suid. v. Ἰότητι. ubi integrum distichon legitur.

M.

ΜΑΘΩΝ. ἰδῶν. καὶ Ἀριστοφάνης.

Μάθοι γὰρ ἂν τις καὶ τῶν ἐχθρῶν σοφόν.]

Hic versus legitur apud Aristoph. *Av.* 381.

ΜΑΚΡΟΣ.

————— Σὺ δ' ἐγὼ

Λόγους λέγοντ' ἐκ ἀκέσομαι μακρές.]

Hæc sunt verba Aristophanis in *Acharn.* 302. Est autem Trochaicus, et proinde ita rescribendus,

Σὺ δ' ἐγὼ λόγους λέγοντ' ἐκ ἀκέσομαι μακρές.

ΜΑΛΕΡΟΝ. λαμπρόν, σποδόεν, ἰχυρόν, ὀξύ.

Ῥιπίδα τῶν μαλερὸν θάλλει ἀμυνομένην.]

Penta-

Pentameter iste est pars Epigrammatis in Anthol. Cephalæ apud Reisk. p. 25. Confer etiam nos in *Epist. Crit.* p. 120.

ΜΑΡΤΩΞΑΝ χεῖρα. μαινομένην.] Eurip. *Hecub.* 1128.

Μίδες μ' ἰφειῖναι τῇδε μαργώσαν χεῖρα.

Ubi Schol. Τὴν μαινομένην χεῖρα. Ad hunc locum respexit Suidas.

ΜΑΡΜΑΡΕΗΝ. λαμπράν. καὶ Μαρμαρίαισιν αὐγαῖς. λαμπραῖς. Μαρμαρίζειν γὰρ τὸ λάμπειν.] Aristoph. *Nub.* 286.

Ὅμμα γὰρ αἰθέρῳ
ἀκάματον σελαγιῖται

ΜΑΡΜΑΡΕΑΙΣΙΝ ΕΝ ΑΥΓΑΙΣ.

Ad hunc locum respexit Suidas. Verbum autem μαρμαρίζειν usurpat Agathias in Epigrammate, quod hic ob singularem elegantiam integrum abscribam.

Α Γ Α Θ Ι Ο Υ.

Ἡ ῥαδινὴ Μελίτη ταναῶ ἐπὶ γήραϊ ἰδῶ

Τὴν ἀπὸ τῆς ἡβης ἐκ ἀπέθηκε χάριν.

Ἀλλ' ἔτι μαρμαρίζουσι παρηίδες, ὅμμα δὲ θείλοισι

Οὐ λάθε' τῶν δ' ἐτέων ἡ δέικας ἐκ ὀλίγη.

Μίμνει καὶ τὸ φρύαγμα τὸ παιδικόν. ἐνθάδε δ' ἔγνω

Ὅτι φύσιν νικᾷν ὁ χρόνος ἔδύναται.

Ubi notanda illa, μαρμαρίζουσι παρηίδες——φρύαγμα τὸ παιδικόν. Quæ exquisitæ elegantiae sunt. Deinde

inde illud vide, Ὅμμα δὲ θέλον ἐ λάθει. quod ab Æschylo desumpsit noster Epigrammatista. Æschyli locum conservavit Antigonus Carystius. *Hist. Mirab.* p. 94. cuius verba apponam. Φαίνεται δὲ καὶ Αἰσχύλῳ ἱστορικῶς τὸ ταῦτον ἔως πῶς εἰρηκεῖναι πρὸς τὰς παρθένους ἐν ταῖς Τοξότισι.

Κάτω γὰρ ἀγραῖς παρθένοις, γαμηλίων
Λέκτρων ἀγέυσοις, βλεμμαίων ῥέπει βολή.

Καὶ διαλιπὼν προσέθηκεν·

Νέας γυναικὸς ἔ με μὴ λαθῇ φλέγων
Ὀφθαλμοῖς, ἥτις ἀνδρὸς ἢ γεγευμένη.
Ἐχω δὲ τέτων θυμὸν ἱππογνώμοναι.

Ita scribendus iste locus, quem imperitissime tractarunt medici primarii, et in primis vir doctissimus ad Euripidis *Phoenissas*. Recte autem emendavimus, Κάτω γὰρ ῥέπει. *deorsum vergit*. Quod virginalis verecundiæ est. Κάτω ὁρᾷ vocat Ælianus *Var. Hist.* xii. 1. quod perinde est Confer nos in *Epist. Crit.* p. 73. Quid quod ita locutus est Synesius de *Insomn.* p. 142. ΠΕΨΑΣΗΣ μὲν ΚΑΤΩ ψυχῆς ἔλεγεν ὁ λόγος ὅτι ἐβαρύνθη τε καὶ ἔδω μέχρις ἐγκύρση τῷ μελαναυγεί καὶ ἀμφικνεφεῖ χώρῳ. Deinde tertium versiculum nos optime supplevimus ex Plutarcho in *Amator.* p. 767. Quod et sensus loci desiderabat.

ΜΑΣΤΙΓΙΑΣ ἐκ Μελίτης. δὲλ. ὁ Ἡρακλῆς, ἀπὸ Μελίτης νύμφης.] Respexit Suidas ad Aristoph. *Ran.*

504.

Μὰ Δι' ἀλλ' ἀληθῶς οὐκ Μελίτης μαστιγίας.

Ad quem locum consulendus Scholiastes.

ΜΕΓΑ.

ΜΕΤΑΛΩΣΤΗ. πάν. Ἀρριανός· Τὴν πίσιν καὶ τῇ γυναικί τε μεγαλωστέον τῷ Ἀλεξάνδρῳ, τὰ τε ἄλλα καὶ τὰ αὐτῷ ἐν πρώτοις ἐς βεβαίωσιν τῷ λόγῳ προφέρων.] Scribe, τὴν πίσιν τε καὶ δικαιοσύνην. Quomodo recte legitur apud Arrian. *Exped.* iv. 21. unde hunc locum deprompsit Suidas.

ΜΕΜΒΛΩΚΟΣ. παραγενόμενον καὶ μετ' ἐπιμελείας κατακτευσθέν.] Callimachus apud Schol. ad Sophocl. *Ædip. Col.* 305.

— Ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέον Αἰμονίηθεν

ΜΕΜΒΛΩΚΟΣ πύλημα περὶ τροχὸν ἄλκαρ ἔκειτο

Εἰδώς —————

Ad hunc locum respexisse videtur Suidas. Confer nos *Emend.* in Suid. iii. p. 57.

ΜΙΚΡΟΥ τῷ ὀβολῷ τίμιον. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν πονηρῶν. Εὐπολις Μαρυκᾶ· Τῶν γὰρ πονηρῶν μικρὸν ἐπὶ τῷ ὀβολῷ.] Hæc pessime administrata sunt. Primum scribendum, Μικρὸν. τῷ ὀβολῷ τίμιον. Quomodo recte legitur apud Photium in Lexico inedito. Deinde scribe, Εὐπολις Μαρυκᾶ·

Τῶν γὰρ πονηρῶν μικρὸν —————

Quæ sequuntur, ἐπὶ τῷ ὀβολῷ, sunt verba Suidæ, et non nisi interpretamentum verbi præcedentis. Sic solet Noster. Quod et alibi notavimus. Confer Suid. v. Ψανάζει. et Hesych. v. Σμικρόν.

ΜΟΛΠΗ.

Μολπῆς δ' ἔστι λῆγεν μελιτεργείας —————]

Ο

Нос

Hoc fragmentum est pars Epigrammatis, quod integrum exstat in Anthol. lib. iii. p. 399. ubi tamen legitur,

Μολπῆς δ' ἔλθῃ μελιτεπέε

MOTSAI.

Αἱ Μῦσαι δὲ πῆρ' ὤ Σειρήνων ἐξεφάνντο.]

Huc egregie facit Schol. ad Lycoph. 653. Ἀγ-
πυιογόνους δὲ λέγει τὰς Σειρήνας, οἷον ὀρνιθογόνους. πῆρωται
γὰρ ἦσαν, τὰ κάτω μέρη ὀρνίθων ἔχουσαι, τὰ δὲ ἄνω ἀνθρώ-
πων ἃς αἱ Μῦσαι νικήσασαι μελωδία, ΤΟΙΣ ΠΤΕΡΟΙΣ
ΑΥΤΩΝ ΕΥΣΤΕΦΑΝΩΘΗΣΑΝ. ὅθεν ζωγραφῶνται αἱ
Μῦσαι ἐν ταῖς κεφαλαῖς ἔχουσαι πτέρω, πλὴν Τερψιχόρης,
ὅτι μήτηρ ἦν Σειρήνων. Περὶ δὲ Κρήτην ταῦτα γεγονόσιν,
ὅθεν καὶ πόλις Ἀπῆρα τῆς Κρήτης, παρὰ τὸ ἐκεῖ τὰ πτέρω
νικηθείσας ἀποβαλεῖν τὰς Σειρήνας. Confer Step-
hanum Byzantinum, et qui eum exscripsit, Sui-
dam v. Ἀπῆρα. Huc respexit etiam Julian. E-
pist. xli. Τί γὰρ δι' τὰς Σειρήνας λέγειν, ὧν ἔτι τὸ
πῆρον ἐπὶ τῇ μετώπῃ φέρουσιν αἱ νικήσασαι; *Quid enim Si-
renas memorem, quarum quæ cantu vicerunt Musæ,
alam in fronte adhuc gestant?*

ΜΩΜΑΙ. ψέγεις, ἀνιχνεύεις.] Hæc nota referenda
est ad Aristoph. *Aves*. 171.

Νῆ τὸν Διόνυσον, εὖ γε μωμᾷ ταυταγί.

Ubi Schol. μωμᾷ, ψέγεις.

ΜΩΝ. Μῶν ὑπερόπας βοηθῶ; Μὴ εἰς τὸ ὑπερον τῇ καιρῷ
ἦλθον εἰς τὸ βοηθῆσαι;] Hæc descripsit Suidas ex

Schol. ad Aristoph. *Lyfist.* 326. ubi legitur, μὴ ὕστερ' ἢ τῆ καιρῶ. Quomodo et apud Suidam scribendum est.

N.

NEITAL ἀφίξεται. ἐλεύσεται.

——— Οὐδ' ἔτι νεῖται

[Ἰζὼν ἐπ' ἀγρευταῖς χευάμεν καλάμοις.]

Hæc est pars Epigrammatis, quod exstat Anthol. lib. iii. p. 349. Ita quoque locutus est Antipater in Epigram. apud Stratonem, quod quia hactenus minus intellectum est, et pœne conclamatum, hic saluum tandem et emendatum præstabo.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εὐπάλαμ' ἄνθ' ἂν μὲν ἐρέθεται ἴσον Ἑρωτι

Μέσφ' ἐπὶ τῶν Κρητῶν ποίμενα Μηριόνην.

Ἐκ δὲ νῦ Μηριόνειο Ποδαλείρι' ἐκέτ' ἐς ἧν

Νεῖται. ἰδ' ὡς φθονερὴ παγγενέτειρα φύσις!

Εἰ γὰρ τῷ τὰ τ' ἐνεσθε, τὰ θ' ὑπόθι ἴσα πέλοιτο,

Ἦν ἂν Ἀχιλλῇ φέρτερον Αἰακίδειο.

Ita scribendum istud carmen. Eupalamus est nomen pueri, qui cetera formosus et viribus integris fuit, pedibus autem minus valebat. hinc Podalirius dictus. Confer Hesych. v. Λιρός. Dicitur autem Νεῖσθαι ἐς ἧν, ut Theocrito xviii.

55.

Νεύμεθα καῖμμες ἐς ὄρθρον ———

O 2

Ad

Ad quem locum respexisse videtur Antipater. Est autem Meriones nomen nequam, et Epigrammatographis celeberrimum. Atque hinc corrigendus nescio quis in Epigrammate apud Stratonem, quod viros doctissimos penitus elusit.

Οἷον ἐπὶ Τροίην ποτ' ἀπὸ Κρήτης, Θιόδαρε,
 Ἰδομενεὺς θεραπόντ' ἤγαγε Μηριόνην,
 Τοῖον ἔχω σε φίλον περιδέξιον· ἦ γὰρ ἐκείνῳ
 Ἄλλα μὲν ἦν θεράπων, ἄλλα δ' ἱταιρόσυνον.
 Καὶ σὺ τὰ μὲν βιότοιο πανήμερον ἔργα τελεῖς μοι,
 Νῦν δ' ἄγε πίνωμεν, καὶ διαμηρίσομεν.

Ita omnino scribendum istud Epigramma. Vulgò inepte legitur, καὶ διὰ Μηριόνην. Verbum Διαμηρίζειν in obscaenis est. de quo Suidas, Hesychius, Aristophanes, alii. Rem egregie expressit Catullus,

Bibamus, mea Lesbia, atque amemus.

NEOIH. θράσος νεότητος. προπέτεια. Νέοις μὲν ἔργα, βυλαὶ δὲ γεραιτέροις.] Vox Neoín referenda est ad Homer. II. Ψ. 604.

——— νόον νίκησε νεοίη.

Ubi Schol. Neoín, νεότης. Quæ sequuntur, παρρησιακά sunt. Euripides in *Menalippa* apud Stobæum Grotii, p. 475.

Παλαιὸς αἶνος· ἔργα μὲν νεωτέρων,

Βυλαὶ δ' ἔχουσιν τῶν γεραιτέρων κράτος.

Atque hunc locum respexisse videtur Suidas.

NIN. αὐτὸν. αὐτάς. Σοφοκλῆς.

Σὺ τοι λέγεις νῦν, ἐκ' ἐγὼ. σὺ γὰρ ποιεῖς

Τέγγον. τὰ δ' ἔργα τὰς λόγους εὐρίσκειται.]

Hæc sunt verba Sophoclis in *Elect.* 624.

ΝΥΚΤΙΑΟΧΟΙ. λησαί. καὶ νυκτὶ περιπλανῆς, παρὰ
Ἀριστοφάνει.] Vox excidit. Scribendum sine du-
bio, Καὶ Νυκτοπεριπλάνητο, νυκτὶ περιπλανῆς. Locus
Aristophanis, ad quem respexit Suidas, exstat in
Acharn. 263.

Φάλης ἑταῖρε Βακχεῖα,

Σύγκωμι, ΝΥΚΤΟΠΕΡΙΠΛΑΝΗ-

ΤΕ, μοιχὲ, παιδεραστὰ.

ΝΥΝ πᾶς κίνδυνος ἐνθάδ' ἀνέιται σοφίας, ἥς περὶ τοῖς
ἡμοῖς φίλοις ἐστὶν ἀγὼν μέγας.] Hæc sunt verba A-
ristophanis in *Nub.* 952.

Ξ.

ΞΥΛΟΧΟΣ. σύνδενδρος καὶ ξυλάδης πάγος. οἱ δὲ κοίτην
θηρίων.

Οὐδ' ἔκετ' ἐκ μάνδρης αὐθις ἐπὶ ξύλοχον.]

Pentameter hic est pars Epigrammatis, quod in-
tegrum dedimus supra v. Ἀπέτισεν.

ΞΥΝΑΤΑΙΑΝ πευθήσωμεν Ὀλύμπῳ νόμῳ.] De hoc
verficulo, qui ex Aristoph. *Equit.* decerptus est,
non ita pridem disputavimus ad Suid. iii. p. 155.
ubi legendum monuimus,

— Δεῦρό μοι πρόσελθ' ἵνα

Ξυναυλίαν πευθήσωμεν, Ὀλύμπῳ νόμον.

Quod

Quod verum et elegans est. Ceterum hunc locum tangit cl. Valkenarius *Diat. Eurip.* p. 166. Sed aliter loquuntur Tragici, aliter Comici. Quod non animadvertit vir doctissimus.

ΞΥΝΩΜΟΤΗΣ. συσασιασής.

Ευνωμότης ὢν καὶ Φρονῶν τυραννίδα.]

Hæc sunt verba Aristophanis in *Vesp.* 505. ubilegitur, καὶ Φρονῶν τυραννίδα.

Ο,

ΟΘΝΕΙΟΣ. Ὁθνεῖον γὰρ τι καὶ ἐκφυλον ψεύδεσθαι ἀνδρὶ σοφῷ.] Hoc fragmentum depromptum est ex Menandro in Excerptis Hæschelii, p. 137. ubi legitur, Τέρμω ἀνδρὶ. Confer Jacobum Gronovium *Mutilat. Suid.* p. 9. ubi de hoc loco agit.

ΟΙΔΜΑ. κύμα. ἢ πείλαγος. καὶ, Ἄγριον οἶδμα θαλάσσης.] Scribe,

—— Καὶ ἄγριον οἶδμα θαλάσσης.

Macedonius in Epigram. Anthol. lib. vi. p. 549.

Ἐς δὲ Ποσειδάωνα ΚΑΙ ΑΛΜΥΡΟΝ ΟΙΔΜΑ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Εἶπεν, ἀποσπένδων δάκρυον ἐκ βλεφάρων.

Ad hunc locum proculdubio respexit Suidas, sed ita ut pro ἄλμυρον. ἄγριον legerit. Quod neutiquam vituperandum est.

ΟΙΚΕΤΣ. οἰκέτης. Σοφειλῆς.

Οἰεὺς τις, ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνῳ.]

Hæc sunt verba Sophoclis in *Ædip. Tyr.* 766.

ΟΙΟΣ.

ΟΪΟΣ. δυνατός.

Σοφῶς πρὸς ἀνδρὸς, ὅσις ἐν βραχεῖ καλῶς
Πολλὰς οἷός τε συντέμνειν λόγους.]

Hi versiculi exstant apud Stobæum, p. 141. Ed. Grotii, atque ita scribendi sunt,

Παῖδες, σοφῶς πρὸς ἀνδρὸς, ὅσις ἐν βραχεῖ
Πολλὰς λόγους οἷός τε συντέμνειν καλῶς.

Sunt autem ex Euripidis *Æolo*. Nota locutio, Σοφῶς πρὸς ἀνδρὸς. Sophocl. *Aj.* 585.

—Οὐ πρὸς ἰατρῶν σοφῶς
Θροεῖν ἐπωδάς πρὸς τομῶντι πῆματι.

Confer Schol. ad Aristoph. *Plut.* 355. Atque hinc corrigendus Plutarchus in *Pericle*. Ἀπανία μὲν ἔν ταῦτα τῆς Ἀναξαγόρου σοφίας. Una atque altera vox exciderunt. Scribendum, ἔ πρὸς τῆς Ἀναξαγόρου σοφίας. Quomodo recte exhibet MS. Bodleianus.

Dum hæc scribo, succurrit locus apud Sophoclem, quem hic emendatum præstabo, nam Editores, ut solent, aliud agentes, rem intactam reliquerunt. Est autem in *Ædip. Tyr.* 1450.

Ἄλλ' ἔα με ναῖδιν ὄρεσιν ἐνθα κήζεται
Ὁ υἱὸς Κιθαιρῶν ἔστ', ὃν μήτηρ τέ μοι
Πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντε κύριον τάφον.

Ubi Interpres, *Quem mater mihi et pater constituerunt viventes proprium sepulchrum*. Immò, *viventi* nam Oedipus vivus vidensque in Cithærone expositus fuit. Quare legendum sine dubio ζῶντι. Huc facit Hesychius: Ὑπερόπτομος, ὃ ΖΩΝΤΙ ὁ τάφος ἔ τεθηκότε γίγονεν. ADDAM alterum locum,

cum, et vexatissimum quidem, ejusdem poetæ.
Est autem in *Œdip. Col.* 1192.

Κἄν κείνα λύσης, οἷδ' ἐγὼ γνώσῃ κακῷ
Θυμῷ τελευτῇ, ὡς κακὴ προσηγίνεται.

Verbum λύσης aperte vitiosum est. Mendam vidit fed non fustulit cl. Pierſonus. Scribendum omnino,

Κἄν κείν' ΕΑΣΗ,Σ————

Si illa taceas, tamen alia sunt, ex quibus cognoscas iræ exitum esse tristem. Hic loci sensus est, quod ex sequentibus patet. Ita locutus est noster supra 356.

Ἐγὼ τὰ μὲν παθύμαθ' ἃ ἔπαθον, πᾶτερ;
Παρεῖς' ΕΑΣΩ————

Atque hoc rectum. Est et alius locus, ubi verbum Λύειν in sedem non suam involarit. Soph. Antig. 38.

Τί δ' ἢ ταλαῖφρον, εἰ τὰδ' ἐν τέτοις, ἐγὼ
Λύωσ' ἂν ἢ θάπτεσσα προσθείμην πλέον;

Hæc sensu cæssa sunt. Nec quidquam adjuvant editores. Scribendum proculdubio:

Κλύωσ' ἂν ἢ θάπτεσσα————

Sensus est; quod et nescio quomodo recte vidit cl. Heathius: *Nulli usui futura est mea in hac re opera, sive Creonti edicenti assentiam, sive contradicam.* Κλύειν est audire, obtemperare. Noster infra 680.

Ἄλλ' οὐ πόλις εἴσῃ, τῷδε χερὶ κλύειν.

Idem in *Aj.* 1370.

Κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἀνδρᾶ χερὶ τῶν ἐν τέλει.

Quem

Quer
p. 35
excio
varu
cles i

Hæc
dum

An te
tecum
Ceter
in Ph

Hæc f
κλύων,
tro fat
veneri

Suidas
πῶν ΛΚ
addam

Verficu
quarto

Quem versiculum Æschylo adjudicat Stobæus, p. 35. Ed. Grot. Prima autem litera non raro excidit. Quod ad Hesychium in primis observarunt viri doctissimi. Hinc corruptus Sophocles in *Philoct.* 896.

Οὐδ' ἢ σε δυσχέρεια τῆ νοστήματ'.

Ἐπεισεν, ὥς μή μ' ἄγειν ναύτην ἔτι;

Hæc sensu loci manifesto adversantur. Scribendum omnino:

Τῷδ' ἢ σε δυσχέρεια —

An te morbi hujus nostri incommoditas movit, ut me tecum recipere nolis? Nihil verius aut simplicius. Ceterum vox Κλύων restituenda etiam Sophocli in Philoct. 690.

Τόδε θαῦμα' ἔχει με,

Πῶς ποτε, πῶς ποτ' ἀμφιπλήκτων

Ῥοθίων μόν' κλύων πῶς

ἄρα πανδάρητον ἔτω βιοτῶν κατέχιν.

Hæc frustra defendunt Interpretes. Nam vox κλύων, quæ primam producit, nec sensui nec metro satisfacit. Utrique autem incommodo subveneris, si mecum et Cantero rescribas,

Ῥοθίων μόν' ΚΑΤΩΝ —

Suidas: Ῥόθιον καλεῖται παρὰ τὸν ῥέθον, τὸν ἐκ τῶν κωπῶν ΛΚΟΤΟΜΕΝΟΝ, ὅταν ἀφοδρῶς ἐλαύνωσι. UNUM addam. Sophocl. *Philoct.* 780.

Ἄλλ' ἔν δέσαιναι μή μ' ἀτελὴς εὐχὴ, τέκνον.

Versiculum hunc dehonestat Anapæstus in quarto loco. quod in Tragicis neutiquam
P feren.

ferendum est. Sed res facile sublevanda est. Scribe,

Ἄλλ' ἐν δέδοικα ΜΗ ΑΤΕΛΗΣ εὐχὴ, τέκνον.

Vereor autem ne votum sit irritum. Hujusmodi συνίησις haud infrequens est. de qua Schol. ad Aristoph. *Ran.* 624. Confer etiam Aristoph. *Thestroph.* 483. Sic nescio quis apud Stobæum Grotii, p. 61.

Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν εὐχὴ ὁ ΜΗ ΑΔΙΚΩΝ,

Ἄλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμει μὴ βέλεται.

Atque ad hanc normam corrigendus Euripides apud Stobæum, p. 37.

Δυοῖν λεγόντοιν, Πατέρων θυγατέρας,

Ο ΜΗ ΑΝΤΙΤΕΙΝΩΝ τοῖς λόγοις σοφώτερος.

Ita recte laudat Plutarchus, vol. ii. p. 10. Vulgo omittitur articulus, qui tum ad sensum, tum ad metrum necessarius est. Restituendus etiam articulus Aristophani in *Lyss.* 935. qui eodem morbo laborat.

Η ΑΝΘΡΩΠΟΣ ἐπιτρίψει με διὰ τὰ σρώματα.

Ubi recte Schol. Ἀντὶ τῆς ἡ γυνὴ, ἡ ἀνθρωπῆς εἴπι. Atque hinc firmanda nostra emendatio in Theocrit. *Idyll.* i. 50. quam illotis manibus nuperime contrectavit vir eruditissimus.

—— τὸ παιδίον ἔπριν ἀνάσειν

Φατὶ πρὶν Η ΑΝΑΡΙΣΤΟΝ ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.

Ita proculdubio scribendus iste locus; ut jam pridem ostendimus in Epistola nostra ad cl. Wartonum. Haud aliter scripsit Theocritus in *Epigram.* 18. quod omnino conferendum est.

Cete-

Ceterum, ut unde abii revertar, ad Sophoclem nostrum manifesto respexit Posidippus in Epigrammate apud Anthol. lib. vii. p. 614.

Νῦν δ' ἴσος ἀμφοτέροις Φιλίης πόθος· ΟΥΚ ΑΤΕΛΕΙΣ
ΓΑΡ

ΕΥΧΑΙ, τὰς κείνης εὐχὰτ' ἐπ' ἡϊόνος.

ΟΛΟΛΥΖΕΙ γέρων. εἰς τὴν θηλότητα αὐτῆς καὶ λαγνείαν ἀποβλέπων.] Aristoph. *Thestoph.* 136.

Ὀλολύζεις γέρων.

Scribendum cum Suida, ὀλολύζει. Quod et recte vidit Kusterus. Quæ sequuntur sunt verba Scholiastæ.

ΟΜΑΙΜΟΣ. ἀδελφός. ἐν Ἐπιγράμματι.

Οἱ τριστοὶ τοι ταῦτα τὰ δίκτυα θῆκαν ὁμαιμοί.]

Hexameter iste est pars Epigrammatis, quod exstat in Anthol. lib. vi. p. 565. Hinc Ὀμαίμων et Ὀμαιμοσύνη. quam vocem] usurpat nescio quis in Epigram. Anthol. lib. iv. p. 455.

Μαίνεται Ἰφιγένεια· πάλιν δέ μιν εἶδος Ὀρέστ

Εἰς γλυκερὴν ἀνάγει μνηστὴν Ὀμαιμοσύνης.

ΟΜΟΓΝΙΟΣ. ὁ τὰ τῆς γένους ἐφορῶν δίκαια. ἢ ὁμογενής, ἢ γνήσιος, φίλος. Ὀμόγνιε Ζεῦ. τὴν ὁμοιότητα θαυμάζων λέγει. οἷον ὃ ὁμοιότατε.] Scribe, ὃ ὁμοιότητος. Quomodo recte legitur apud Schol. ad Aristoph. *Ran.* 762. unde hæc verba descripsit Suidas. Inapte autem Interpres, *O simillime Jupiter.* Imò potius, *O simillime Æace.* Nimirum Xanthias

Æacum geminum germanum sive sui simillimum putabat. hinc mirabundus Ὀμόγνιε Ζεῦ ludo jocoque exclamabat. Sed hæ sunt Atticæ elegantiae, quas nostri homines neutiquam perfectas habent. Egregie Schol. ad Sophoclis *Ajac.* 492. Οἱ μὲν συνοικεῖντες τὸν ἐφείριον Δία προτινυσιν, οἱ δὲ φίλιοι τὸν Φίλιον, οἱ δὲ ἐν τῇ μιᾷ τάξει καταλεγόμενοι καὶ μιᾷ συμμορίᾳ ἐταιρεῖον, οἱ δὲ ξένοι ξένιον, οἱ δὲ ἐν ὄρκοις συμφωνίας ποιεῖντες ὄρκιον, οἱ δὲ δεόμενοι ἰκίσιον, Οἱ ΔΕ ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΜΟΓΝΙΟΝ. Confer cl. Ruhnken. ad Timæum, p. 139. ubi de diis ὁμόγνις copiosissime et doctissime agit. Sed virum egregium Timæi lectio fefellit. Scribendum sine dubio: Ὀμόγνιοι θεοί. οἷς οἱ συγγενεῖς κοινὰς ὀργιάζουσιν. Ceterum ut Jupiter ὁμόγνιος, sic Hercules ὁμόγνιος. de quo Lucian. in peculiari libello, vol. iii. p. 82. Τὸν Ἡρακλῆα οἱ Κελτοὶ ΟΜΟΓΝΙΟΝ ὀνομάζουσι. Φωνὴ τῇ ἐπιχωρίᾳ. *Herculem Galli Ὀμόγνιον appellant.* Vulgo legitur Ὀγμνιον. quod ex compendio male natum ineptissime defendunt Interpretes, et in primis homo hominum ridiculosissimus Frid. Samuel SCHMIDT, Antiquariorum nostrorum Societatis socius dignissimus. Sed nostra lectio verissima et elegantissima est.† Nimirum Galli Herculem suum, tanquam gentilitium atque adeo cognatum suum, coluerunt, atque hinc ὁμόγνιον appellarunt. Sic Herculem Thebanum Thebani, Ægyptium Ægyptii, Indum Indi. de quo Arrianus in *Indicis*, p. 523. Ἡρακλῆα δὲ, ἔντινα ἐς Ἰνδοὺς ἀφικέσθαι λόγος κατέχει, παρ' αὐτοῖσιν Ἰνδοῖσι γηγενεῖα λέγεσθαι. *Herculem porro, quem ad Indos pervenisse ferunt, Indige-*

† *Malim, Λογιον. eloquentem. Sicut Graeci Apollon et Mercurius appellabuntur οἱ Λογιοὶ θεοί, ita Celtis Hercules.*

digetem ipsi Indi vocant. Quod verò addit Lucianus tum de senectute, tum de eloquentia Herculi assignata, mire confirmat Plutarchus, vol. ii. p. 387. Προϊὼν γὰρ τῷ χρόνῳ ὁ Ἡρακλῆς εἶνε μαντικώτατος ὅμῃ γενέσθαι καὶ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΩΤΑΤΟΣ. *Hercules grandævus factus divinationis et dialecticæ peritissimus habebatur.* Atque hæc hæc hactenus de Hercule ὁμογνήφ. Error autem ortus, ut dixi, ex compendio scripturæ, qui fons mendarum in libris antiquis uberrimus. Exempla bina, atque ea quidem illustria, apponam; unum in Græcis, alterum in Latinis. Apud Polybium in *Excerpt. Vales.* p. 1469. ita legitur: Ἐπαλαιπώρησε δὲ καὶ τὸ περικὸν γράτευμα τῷ Περσίᾳ ὑπὸ τε τῆς λαμῆς καὶ δυσεντέριαις, ὥς τε πρὸς πόδας ἐκ θεοπέπλου δοκεῖν ἀπνῶσθαι μὴνεν αὐτῷ διὰ ταύτας τὰς αἰτίας. Ubi vox θεοπέπλου, de qua nos Emend. iii. p. 333. nescio quomodo nunc minus arridet. Legebat cl. Reiskius ἐκ θεῶν τοῦ. Quomodo locutus est Aristides, vol. i. p. 529. Ἀντίπε μὲν ὁ κῆρυξ Σπαρτιάτης, ὡς περ ἐκ θεῶν τοῦ καταπεμφθεῖς, ὅτι ἐκείνη ἡ ἡμέρα μεγάλῃ τοῖς Ἕλλησι κακῶν ἄρξει. Sed non ita loqui solet Polybius. Quare nullus dubito, quin scripserit auctor ἐκ θεοπέπλου. *Missu divino.* Dionysius Halicar. *Antiq. Rom.* iii. 10. Καὶ ταῦτα μὴ πολέμῳ κατεληφότες ἡμᾶς, μὴδ' ἄλλης θεοσημιότητος συμφορᾶς μηδεμιᾶς. Dicitur autem ἐκ θεοπέπλου, ut ἐξ ἀναγκῆς, ἢ ἐκυσίς, atque alia ejusdem notæ sexcenta. Hoc primum. Deinde illud vide. In Fragmento ex lib. xci. Historiarum TITI LIVII, quod ex Cod. MS. Vat. nuperrime publicavit cl. Brunsius, ita scribitur. *Itaque omnia simul instrumenta belli*

belli parabantur. Neque materia artificibus, præparatis ante omnibus inixogivitiū—udio, nec suo quisque operi artifex deerat. Hæc mutila et corrupta sunt. Tentabat cl. Editor, sed medelam nullam afferre potuit. Ego vero vel quovis pignore contenderim ita dedisse Livium: Neque materia artificibus, præparatis ante omnibus enixo civitatum studio, nec suo quisque operi artifex deerat. Error librarii ex compendio. Ut θεόπλη pro θεοπέμπλη, sic civitiū pro civitatum. Vox autem civitatum occurrit supra in hoc fragmento. Interdiu conventum sociarum civitatum in oppido agebat. Recte autem scripsimus, enixo studio. Valerius Max. lib. viii. cap. 15. ENIXO Crotoniata STUDIO ab eo petierunt, ut senatum ipforum, qui mille hominum numero constabat, consiliis suis uti pateretur.

OMOT. ἐγγύς. Μένανδρος. *Ἦδη γὰρ τῷ τίκλειν ὁμῶς.] Hunc locum laudat Photius in Lex MS. et Harpocratio. apud quem legitur, *Ἦδη γὰρ ἐστίν. Quare Senarius ita rescribendus videtur,

*Ἦδη γὰρ ἐστίν ἥδε τῷ τίκλειν ὁμῶς.

In eo est ista ut pariat. Huc respexit Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. i. p. 62. Καὶ γὰρ ὁμῶς τι τῷ τίκλειν τὴν κόρην εἶναι. Ita scribendus iste locus. Atque hac occasione emendandus Aristophanes in Pac. 512.

*Ἄγε νῦν, ἄγε πᾶς
Καὶ μὴν ὁμῶς ἐστὶν ἡδ' ἐγγύς.
Μὴ νῦν ἀνῶμεν, ἀλλ' ἵππῳ
τίνωμεν ἀνδρικώτερον.

Verfi.

Verficulus secundus manifesto corruptus est. Notanda vox ἡδε, quæ Atticorum non est. Deinde ὁμῦ—ἐγγύς. quæ posterior vox non nisi interpretamentum prioris est. Locus ita scribendus est:

Καὶ μὴν ὁμῦ εἰν ἩΔΕ.

Ἡδε. Pax scilicet. quomodo locutus est Comicus infra 600.

Ἀλλὰ πῶς ποτ' ἦν ἀφ' ἡμῶν τὸν πολὺν τῆτον χρόνον
ἩΔΕ, τῶθ' ἡμᾶς διδάξον, ὦ θεῶν εὐνέσσετε.

Ita scribendus iste locus, quod et recte observavit cl. Dawesius. Nostram autem emendationem unice firmat Scholiastes ad Aristoph. *Equit.* 245. Τὸ ὁμῦ λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τῆ ἐγγύς. ὡς καὶ ἐν Εἰρήνῃ. Καὶ μὴν ὁμῦ εἰν ἦδε. Quem locum viros doctissimos ad Aristophanem fugisse miror.

OPNIΘETOMENOT. μαντευομένη δι' ὄρνιθος.] Hecataeus Abderita apud Joseph. cont. Apion. i. p. 457. Οὗτος ἔν ὁ ἄνθρωπος διαβαδίζόντων πολλῶν κατὰ τὴν ὁδόν, καὶ μάντειός τινος OPNIΘETOMENOT, καὶ πάντας ἐπιχειν ἀξιῶντος, ἠρώτησε διὰ τί προσμένεσι. δεῖξαντος δὲ τῆ μάντεως αὐτῷ τὸν ὄρνιθα, παρελκύσας τὸ τόξον ἔβαλε, καὶ τὸν ὄρνιθα πατάξας ἀπέκτεινεν. Ad hunc locum manifesto respexit Suidas.

OPTΥΓΟΚΟΠΟΣ—Μηδὲ ὀρτυγοκοπεῖν, μηδὲ περὶ τὰ τοιαῦτα ἐπισηθεῖν.] Hæc sunt verba Marci Antonini, i. 6. ubi legitur, ὀρτυγοτροφεῖν. Quod perinde est. Neque fluctus in hoc simpulo movendus.

vendus. Quod faciunt viri eruditi. Plato in
 Alcibiade primo apud Suidam, οὐκ ἀλλὰ πρὸς
 Μειδίαν σὺ δὲ ἀποβλέπεις τὸν ὀρτυγοκόπον. Ita scriben-
 dus iste locus. Ejus meminit Scholiastes ad
 Lucian. *Jov. Tragæd.* vol. ii. p. 696. Ὁ δὲ Μειδίας
 ὀρτυγοκόπος ἦν, ὡς Πλάτων Περιαλγεῖ. Ita scriben-
 dus iste locus, quem minus intellexerunt doctis-
 simi Editores. Scripserat Plato fabulam, cui ti-
 tulus Περιαλγής. Eam laudat Suidas, lau-
 dat et Athenæus, lib. ix. p. 387. Κωμωδεῖται
 γὰρ ὁ Λεωγόρας ὡς γαστρίμαργος ὑπὸ Πλάτωνος EN ΠΕ-
 ΡΙΑΛΓΕΙ. Verba Platonis leguntur apud Schol.
 ad Aristoph. *Nub.* 109. quem consule. Atque
 hinc restituendus obiter Suetonius de *illust.*
grammat. cap. ix. *Librum etiam, cui est titulus*
Perialogos edidit, continentem querelas de injuriis,
quas professores negligentia et ambitione parentum ac-
ciperent. Scribendum sine dubio cui est titulus
 ΠΕΡΙΑΛΓΗΣ. Quod vel ex sequentibus patet.
 Atque hac occasione monitus, non possum quin
 restituam vexatissimum locum Suetonii de *il-*
lust. Grammat. cap. iii. in quo expediendo eru-
 ditissimi viri operam luserunt. Pretia gram-
 maticorum tanta, mercedesque tam magnæ, ut constet
 Lutatium Daphnidem, quem Lenæus Melissus per
 cavillationem nominis, Πανὸς ἀγῆμα dicit, ducentis
 milibus numum Quinto Catulo emptum, ac brevi
 manumissum. Ubi alii Πανὸς ἀγῆμα, alii Πανὸς
 ἀγαλμα, alii aliud. Sed omnes perperam. E-
 ditio Mediol. *panosagasma.* Scribendum om-
 nino, unius literæ mutatione, Πανὸς ἀγαπήμα.
Pan's delight. Quo allusum ad Daphnidem, pas-
 torem

torem illum Siculum, qui Pani in deliciis fuit.
Crates Thebanus apud Julian *Orat.* vi. p. 199.

Χαῖρε θεὰ δέσποινα, σοφῶν ἀνδρῶν ΑΓΑΠΗΜΑ,
Εὐτέλεια, Κλεινῆς ἔγγονε σωφροσύνης.

Huc accedit Axionicus comicus apud Athenæum,
lib. viii. p. 342.

— Ὅψοφάγων καὶ λίχων ἀνδρῶν ΑΓΑΠΗΜΑ.

Quod festive admodum λίχνευμα vocat Sophron
in *Mimis Muliebribus*. Locus Sophronis, qui
apud Athenæum et Demetrium Phalereum ad-
modum depravatus est, ita legendus et distin-
guendus est.

Τίνας δ' ἐντί ποκα, φίλα, ταῖδε τοὶ
μακραὶ κόγχαί; Β. Σωλῆνες·
τῆτί γὰ γλυκυκρέων κογχύλιον,
Χηρᾶν γυναικῶν Λίχνευμα.

ΟΤΙ μ' εἰδέναι. ἀντὶ τῷ, ὅσον ἐμὲ εἰδέναι. Οὐκ ἐν πονηρᾷ
γ' ἐστίν, ὅτι καὶ μοὶ εἰδέναι.] Scribe, ὅτι καὶ μ' εἰδέναι.
Quomodo recte legitur apud Aristoph. *Eccles.* 350
unde hunc versiculum desumpsit Suidas. Idem
autem ὅτι καὶ μὲ εἰδέναι et ὡς καὶ μὲ εἰδέναι. Quemad-
modum locutus est Comicus in *Thesmoph.* 34.

Μὰ τὸν Δί' ἔτοι γ', ὥς τε καὶ μὲ γ' εἰδέναι.

ΟΥΔΕΝ ἤλθε ῥαψαμένη σκύτινον καθειμένον. παρέλκει
τὸ δέν. ἤθελε γὰρ εἰπεῖν, ἐκ ἤλθε, συνήθως.] Versiculus
iste legitur apud Aristoph. *Nub.* 538. ubi con-
sulendus Scholiastes, quem exscripsit Suidas.

Q

Atque

Atque hinc corrigendus Aristophanes, supra, v. 381.

Ατὰρ ΟΥΔΕΝ πω περὶ τῆ πατάγῃ καὶ τῆς βροντῆς μ' ἐδίδαξας. Vulgo contra metrum legitur, Ατὰρ ἐδέπω.

ΟΥ Θάπτον ἐγκονίσεις; καὶ ταχύτερον ἐνεργήσεις;] Hæc sunt verba Aristophanis in *Av.* 1324, atque ejus Scholiastæ; cujus scrinia pro more suo compilavit Suidas.

ΟΥΚ ἐφίξεις καὶ παύσῃ.] Aristoph. *Equit.* 910.

Ἐγὼ σε ποιήσω τριη-

ραρχεῖν, ἀναλίσκοντα τῶν

Σαυτῆ, παλαιὰν ναῦν ἔχοντ'

εἰς ἣν ἀναλῶν ΟΥΚ ΕΦΕ-

ΞΕΙΣ, εἰδὲ ναυπηγέμενος.

Ubi Schol. Οὐ ἐφίξεις δὲ, ἀντὶ τῆς καὶ παύσῃ. Hinc Suidas intelligendus est.

ΟΥ μὴ ληρήσης. ὅρα ἵνα μὴ ληρήσης. καὶ παύσῃ ληρῶν;] Aristoph. *Nab.* 366.

Ποῖος Ζεὺς; καὶ μὴ ληρήσης—

Ad hunc locum respexit Suidas.

ΟΦΛΩΝ: Χρεωστῶν.

— Οὐ μ' ἔχρην

Σορὸν πρίασθαι, τὴν δ' ὀφλῶν ἀπέρχομαι.]

Hæc sunt verba Aristophanis in *Acharn.* 691. Est autem versus Trochaicus, et proinde ita rescribendus,

Οὐ μ' ἔχρην σορὸν πρίασθαι, τὴν δ' ὀφλῶν ἀπέρχομαι.

Ἦ πάντα

ᾧ πάντα σὺ τολμῶν. τῷ τίσιν ὧ θρασυτάτῃ καὶ τολμηρότατῃ.] Hæc sunt verba Aristophanis in *Nub.* 374. atque ejus Scholiastæ, quem pro more excerpfit Suidas.

Ω.

ᾧ Ω ΦΘΟΡΕ. ὧ ὀλιθρε. Ἄπαγ' εἰς μακαρίαν ἐκποδὼν, ὧ φθόρε.] Aristoph. *Equit.* 1148.

Ἄπαγ' εἰς Μακαρίαν ἐκποδὼν. Σὺ γ', ὧ φθόρε,
Hinc Suidas sua mutuatus est.

ΩΔΙΣ. ἡ ἐκ τῷ τοκετὶ ὀδύνη. Ὁ δὲ ἐξαιρεῖν τὴν ὠδίνῃ, ἢ ἐκύνει, ἢ ἐτόλμα, τὴν ἐλπίδα τῷ ἴσως ἂν ποτε τυχεῖν ἐν τῷ κρύπτειν ὑποθάπων ἄρ' ἐκείνος.] Hoc fragmentum Æliano adsignandum esse puto. Quod ex stilo manifestum est. Confer nos supra ad v. Ἐπιρραπίζων. Ceterum hic locus partim legitur apud Suid. v. Ἐκύνει.

Π.

ΠΕΝΤΩΒΟΛΟΝ ἡλιάσασθαι. Νικήσαντα τὰς Πελοποννησίους, δικάσαι μίχρῃς Ἀρκαδίας, λαμβάνοντά μισθὸν πεντώβολον, ἀλλ' ὃ τριώβολον.] Confer Aristoph. in *Equit.* 795. et ejus Scholiastam. unde hunc locum depromptit Suidas.

ΠΕΡΔΙΚΟΣ ἱερόν—Σοφοκλῆς δὲ ἐν Καμικοῖς φησὶ τὸν ὑπὸ Δαίδαλῳ ἀναιρεθέντα, Πέρδικα εἶναι τῆνομεν.] Scribendum, ἐν Καμικῷς. Quam alii Καμικόν, Sophocles Καμικὸς vocat. Quem secutus est Strabo.

Hujus fabulæ, meminit Athenæus, lib. ix. p. 388.
Σοφοκλῆς Καμικοῖς.

——— Ὀρνιθος ἦλθ' ἐπάνυμιος

Πέρδικος, ἐν κλεινῶς Ἀθηναίων πάγοις.

Ubi notandus iste PERDIX, cujus historiam hic tangit Sopocles. Ceterum de Dædalo antiquissimo illo et ingeniosissimo artifice, qui post occisum sororis suæ filium Perdicem, primò Creatam, deinde CAMICUM, Siciliæ urbem, quæ scena dramatis, profugit, consulendi Mythographi. Corrigendus hic obiter Libanius, vol. ii. p. 480. Πότε δὲ ἔδειξαν ἄνθρωποι περὶ τῶν ἀγαλμάτων, μὴ τοῖν ποδοῖν χρώμενα Φύγη. Τῶν Δαιδάλε χειρῶν ἔτος ὁ Φόβος ἔργον, ὃν ἐκάλυψεν ἐπιγευόμενος Φειδίας μᾶλλον ἢ Δαίδαλος τὲς πρὸ αὐτῶ. Fuit autem cum timerent homines ne statuae aufugerent, quem timorem eis injectit Dædalus; qui ut priores artifices longe post se reliquit, sic ipse postea a Phidia penitus obscuratus est. Ita scribendus et vertendus iste locus, qui insignis est et ab Interprete minime intellectus. Confer. cl. Kuster ad Suidam v. Δαίδαλος. Verbum autem Καλύπτειν in hoc negotio haud inusitatum est. Libanius in *Julian. Panegy.* p. 184. Καὶ γὰρ πρῶτοντας οἷς πρῶτῃς, καὶ λέγοντας οἷς λέγεις ΕΚΑΛΤΥΑΣ.

ΠΕΡΙΠΡΩΓΟΣ. Ἐπὶ ὅχθῃ τινὸς ἀποτόμος καὶ περιπρωγὸς ἐπετείχιζον αὐτοῖς Φρούριον, ἱκανὸν φυλάττεσθαι τοσαύτην στρατιάν.] Hæc sunt verba Dionysii Halicarn. *Antiq. Rom.* ix. 15. ubi legitur ἱκανὸν φυλάττεσθαι τοσαύτην στρατιάν. Quod tantum exercitum tutari posset. Ita vertendus iste locus, quem perperam accipit noster Interpres. Haud aliter locutus est

Dio.

Dionysius, v. 22. Φρέρια κατασκευάσαντες ἐπὶ τοῖς ἱερυμοῖς, ἱκανὰ σώζειν τὸς εἰς αὐτὰ καταφυγόντας.

ΠΑΕΑ. πλήρης. πεπληρωμένη.

Ταύτην μὲν ἂν τις εὐθὺς ἡσθεῖη λαβών.

Περὶ κυλικός Φησιν ἐπεὶ μεγάλη ἦν καὶ πλεία.] Hæc sunt verba Scholiastæ ad Aristoph. *Lysist.* 201. Confer nos ad Suid. v. Ἡσθεῖη.

ΠΟΜΦΟΛΥΓΕΣ. αἱ ἐκ τῶν ὄμβρων ἢ ἄλλως καταφερόμεναι. Ὁ δὲ δίκην πομφολύγων ἐκφύσεως διαλύει τὸ ὑπελον.] Locus mutilus et corruptus. Scribe, Πομφόλυγες. αἱ ἐκ τῶν ὄμβρων, ἢ ἄλλων καταφερομένων ὑδάτων ἐπὶ ὑδάσι ἐνδιαλύτοι κυρτώσεις. Quomodo recte legitur apud Etymologum. Confer Schol. ad Aristoph. *Ran.* 251. Schol. ad Arat. p. 126. et cl. Hemsterhuf. ad Luciani *Contempl.* p. 515. QUÆ sequuntur deprompta sunt ex Theophylacto Simocatta, lib. iv. cap. 15. Vox autem Ἐκφυσις eodem sensu legitur apud Etymolog. v. Ἀναπλήσας. Οἱ γὰρ κκοῖς τισι συνεχόμενοι, πνεύματος τὰς γνάθας πληρύντες, ΤΑΣ ΕΚΦΥΣΕΙΣ ἀποτελεῖσιν. Ubi tamen ἐκφυσήσεις malit doctissimus Sylburgius.

ΠΟΝΗΡΟΣ—λέγεται δὲ καὶ πονηρὸν ὕδωρ, τὸ νοσοποιόν.] Arrian. *Exped.* iv. 4. Καὶ, ἦν γὰρ ΠΟΝΗΡΟΝ ΤΟ ΤΔΩΡ, ρεῦμα ἄθροον κατασκήπτει αὐτῷ ἐς τὴν γαστέρα. Ad hunc locum respexit Suidas.

ΠΡΟΔΙΚΟΝ. δικαστὴν ἐπὶ φίλων, καὶ διαιτητὴν. Ἀριστοφάνης Κενταύρω.

Ἐγὼ γὰρ, εἴ τις ἡδίκηκε, θέλω δίκην δεῖναι
Πρόδικον ἐνὶ τῶν φίλων τῶν σῶν.]

“ Frag-

“ Fragmentum hoc Aristophanis sic distinguo
 “ et lego :

Ἐγὼ γὰρ, εἴ τις ἠδίκηκε, θέλω δίκην
 Δικάσαι πρόδικον ἐνὰ τῶν φίλων τῶν σῶν—

“ Hanc lectionem in versione secutus sum.”

Kusser. Nihil hic vidit Kusterus. Aliud est
 Πρόδικος, aliud δίκη πρόδικος. Hescl. Δίκη πρόδικος,
 ἢ πρὸ τῆ ἀχθῆναι εἰς δίκην ὁμολογημένη. Quare locus
 Comici ita Scribendus et interpretandus est :

Ἐγὼ γὰρ, εἴ τι σ' ἠδίκη', ἐθέλω δίκην
 Δῆναι πρόδικον ἐνὶ τῶν φίλων τῶν σῶν—

*Ego enim, si te læsi, ejus rei arbitrium alicui ex tuis
 amicis permittam. Quī sensus optimus et inte-
 gerrimus. Atque ad hanc normam corrigen-
 dus etiam Photius, qui hunc locum laudat v.
 Πρόδικος. Quæ sequuntur apud Suidam, Μνημο-
 νέει δὲ καὶ Πλάτων αὐτῷ, καὶ Ἀριστοφάνει ἐν Ταχνησιαῖς.
 Οὕτω τὸν ἄνδρα τῆτον ἢ βιβλίον διέφθορεν, ἢ Πρόδικος, ἢ
 τῶν ἀδολέχων εἷς γέ τις, de Prodicto Sophista intelli-
 genda sunt. Verba autem Comici, quæ nonni-
 hil corrupta sunt, ita scribenda et numeris suis
 restituenda esse putat Kusterus,*

Τὸν ἄνδρα τῆτον ἢ βιβλίον διέφθορεν,
 *Ἡ Πρόδικος, ἢ καὶ τῶν ἀδολέχων εἷς γέ τις.

Priorem versiculum recte emendavit vir doctis-
 simus, posteriorem non item. Nam vox ἀδολέ-
 χων, quod virum doctissimum fefellit, primam
 producit. Aristoph. *Nub.* 1482.

Ἐμὲ παρανοήσαντος ἀδολέχισα.

Idem *Nub.* 1487.

Ἄλλ'

Ἄλλ' ὥς τάχιστα ἐμπιπράναι τὴν οἰκίαν
 τῶν ἀδολέχων —————

Quare locus ita legendus et distinguendus est.

Καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισαῖς ἔτω·

Τὸν ἄνδρα τῦτον ἢ βιβλίον διέφθορεν,

ἢ Πρόδικος, ἢ τῶν ἀδολέχων εἰς γέ τις.

Hunc hominem aut liber corruptit,

Aut Prodicus, aut nugatorum quispiam.

Quomodo et apud Scholiastam ad Aristoph.
Nub. 360. unde hunc locum deprompsit Suidas,
 scribendum est.

ΠΡΟΣΑΝΑΝΕΩΣΑΜΕΝΟΣ. ἀνακαινίσας, καὶ ἀνεγεί-
 ρας. Ο' δὲ Μάρκος προσανεωσάμενος τὴν τῷ τείχεος τα-
 πεινότητι, ἐπιβάλλετο καταπειράζειν τῆς ἐλπίδος.] Hic
 locus auctior legitur v. Ἀνανεωσάμενος, ubi tamen
 male scribitur, ἀναγείρας, in utroque autem ver-
 tendo Interpres gravissime hallucinatus est. Græca,
 quæ proculdubio Polybii sunt, ita vertenda sunt:
*Marcus autem humilitatem muri recordatus, rem peri-
 clitari aggressus est.* Verbum usurpat Dionysius
Halicarn. Antiq. Rom. lib. vii. p. 462. Ἐμαθεν ἡ
 βουλὴ παρὰ τῷ τῷ πρᾶχθην ΑΝΑΝΕΩΣΑΜΕΝΟΥ. Se-
 natus ab illo, qui rem ipsi in memoriam revocarat, cog-
 novit.

ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ. πενήκοντα ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς φυλῆς, οἱ
 διοικῶντες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς πρᾶττόμενα. | Scri-
 bendum, τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς πρᾶττόμενα. *Qui omnia*
Senatus jussa exsequebantur. Confer Harpocrat.
 v. Πρυτάνεις. et cl. Perizon. ad *Ælian. Var. Hist. ix.*
 39. ubi de hoc loco agit.

P.

ΡΑΙΣΤΗΡ. ἡ σφύρα.

Οὐδ' εἴ με χρύσειον ἀπὸ ραϊσῆρος Ὀμηρον

Στήσεται φλογέαις ἐν Διὸς ἀστεροπαῖς.]

Hoc distichon est pars Epigrammatis, quod exstat Anthol. lib. iii. p. 387. ubi tamen legitur, Στή-
σοιτε. Quomodo et apud Suidam scribendum est.

ΡΑΜΦΟΣ. ῥύγχος. ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέων. ῥύγχος ἐπὶ
χοίρων] Hæc descripsit Suidas ex Schol. ad Ari-
stoph. *Aves*. 347. ubi legitur, ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέων.

Σ.

ΣΚΕΤΗ. ἡ δὲ Κατερός τῆς τε σκευῆς τῇ λαμπρότητι
διαφέρειν ἔν.] “Lego Κρατῆρος. ut sit proprium
“ nomen Crateri, qui fuit unus ex ducibus
Alexandri magni.” *Kuster*. Fallitur vir doctis-
simus. Scribendum, Κρατερός. Idem mendum
apud Suidam v. Ὀγκος. Confer Nostrium v. Κρα-
τερός. unde uterque locus ampliari poterit.

ΣΚΙΕΡΑ. Ἀριστοφάνης. Πάρις ὦ σκιερά.] Extat hoc
fragmentum apud Aristoph. in *Vesp.* 754. ubi
Scholiastes ex Euripidis *Bellerophonte* desumptum
esse ait, ex quo laudantur hi versus Anapæ-
stici :

Πάρις ὦ σκιερά φυλλὰς, ὑπὲρ βῶ
Κρηναῖα νάπη, τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς
Ἀιθέρ' ἰδέσθαι σπεύδω, τίν' ἔχει
Στάσιν εὐδοίας.

Ita

Ita scribendus iste locus, quem viri eruditissimi plurimum sollicitarunt; mentem tamen poetæ ne per somnium viderunt. Sensus est: *Ego vero æthera tentare cupio, ut videam, quousque tandem progredi possim. Si quid sit, quod meo cursui obstare possit.* εἰς τὴν εὐοδίαν est itineris obstaculum. Demosth. cont. Calliclem. p. 735. Ἡ, μὲν ἂν ὕδωρ ΕΥΟΔΗ, φέρεται κάτω κατὰ τὴν ὁδὸν ἢ δ' ἂν ΕΝΣΤΗ, τι, τῆνικαῦτα τῷτ' εἰς χωρίαν ὑπεραίρειν ἀναγκάσιον ἦδη. Quæ egregia sunt, et mentem Euripidis extra dubium ponunt.

ΣΚΙΤΑΛΟΙ. Ἀριστοφάνης

Ἄγε δὴ Σκίταλοι καὶ Φένακες, ἦν δ' ἐγώ,
Βερέχεθοί τε καὶ Κόβαλοι καὶ Μόθωνες
Ἀγορά τε —————]

Quod scripsimus ad hunc locum *Emend.* III. p. 136. minus verum est. nam vox Ἀγορά postremam syllabam producit. Quod et jampridem observavimus. Quare facile assentior cl. Kusteri legenti,

Βερέχεθοί τε καὶ Κόβαλοι καὶ ΜΟΘΩΝ.

Quocum facit Scholiastes. Haud aliter locutus est Aristophanes in *Au.* 160.

Καὶ μύρτα καὶ ΜΗΚΩΝΑ καὶ σισύμβρια.

Ita legendum tum metri gratia, tum auctoritate Suidæ v. Σήσαμα. Quod et in *Epistola Critica* monuimus.

ΣΚΩΛΟΣ. εἶδος ἀκάνθης.

Ἐκ μοι σκῶλον ἔρυσον, ὃ μοι κακὸν ἔμπεσεν ὀπλῇ.

R

Scribe,

Scribe, ἔρυσσον. nam ἔρυσσον secundam corripit. Sunt autem hæc verba afini ad lupum. fabula notissima. Σκῶλος sive σκῶλον est *Spinæ genus*. Aristoph. *Lyfist.* 810.

Ἀθάτοισιν ἐν σκώλοισι

Τὸ πρόσωπον περιεργασμένος.

Ita scribendus iste locus quod ex Scholiasta patet. Confer nos ad Suid. III. p. 34. Atque hinc firmandus Theocritus in *Hyla*.

Ἡρακλῆς τοῖστος ἐν ἀτριπτοῖσιν ἀκανθαῖς
Παῖδα ποθῶν δεδόνато

Quem locum perperam sollicitarunt viri eruditi. Ad Aristophanem, ut solet, respexit Theocritus. Atque hinc obiter emendandus Hesychius, loco vexatissimo et quem viri eruditissimi plane conclamarunt. Πανοσκῶλον. ὄνομα χήματος, ὅταν οἱ ἀπὸ σκῶλε ἢ πεπληγῶς ἀντρον τὶ λέγεται χῆμα. Primum scribe, Πανὸς σκῶλος. ἔνομα χήματος, ὅταν εἰς ἀπὸ σκῶλε ἢ πεπληγῶς. Photius in Lex. inedito. Πανὸς σκῶλος, ὄνομα χήματος. Huc respexit Theocritus X. 4.

Ἀλλ' ὑπολείπη

Ὡς περ εἰς ποιμένας, τὰς τὸν πόδα κάκλος ἐτύψεν.

Idem κάκτος et σκῶλος. Schol. Κάκτος δὲ, εἶδος ἀκάνθης. Confer nos in *Cur. Poster.* ad Theocritum p. 18. Quæ sequuntur apud Hesychium, novum articulum faciunt, atque ita scribenda sunt: Πανὸς ἀντρον. τὶ λέγεται χῆμα. Panis antrum tangit Pausanias. tangit etiam Theocritus in Epigrammate

Ἐγγὺς

Ἐγγὺς δὲ πάντες λασίας δρυὸς, αἴλην ὀπισθεν,
 Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀφρανίσωμες ὕπνῳ.

Ita scribendum. Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν, *Panem capras ineuntem*. Quomodo locutus est Meleager in Epigrammate, quod cum nemo hactenus intellexerit, hic emendatum adscribam.

Μ Ε Λ Ε Α Δ Ρ Ο Υ.

Αἰπολικαὶ σύριγγες ἐν ἔρσει μηκέτι Δάφνιν
 Φωνεῖτ', Αἰγίβαθι, Πανὶ χαρίζομεναι.
 Μηδὲ σὺ τὸν σερχθέντα λύρη Φοῖβοιο προφῆτι
 Δάφνη παρθενίῃ μέλφ' Ἰάκινθον ἔτι
 Ἦν γὰρ ὅτ' ἡ Δάφνις μὲν ἐν ἔρσει, σοὶ δ' Ἰάκινθος
 Τερπνὸς, νῦν δὲ πτόθου σκῆπτρα Δίῳ ἐχέτω.

Ita scribendum istud epigramma. Δάφνη παρθενίῃ est *Simul cum Daphne puella*. Nimirum Apollo utrumque, tum Narcissum, tum Daphnen, amabat. hæc mens poetæ. Confer nos in *Cur. Poster.* ad Theocrit. xiii. 15. nam Hellenismus iste paulo rarior est. Idem autem Αἰγίβατης et Αἰγοβάτης. quomodo locutus est Philippus in Anthologia, nec non Meleager in Epigrammate, quod vulgo male distinctum viro doctissimo ad Ammonium fraudi fuit. Carmen ita scribendum est.

Μ Ε Λ Ε Α Γ Ρ Ο Υ.

Οὐκίτι μοι Θήρων γράφεται καλὸς, οὐδὲ (πυραυλῆς
 Πρίν ποτε, νῦν δ' ἤδη δαλὸς) Ἀπολλόδοτος.
 Στέργω θῆλυν ἔρωτα· δασυτρώγων δὲ πείσμα
 Λαφαύρων μελέτω ποιμῆσιν αἰγοβάταις.

ΣΚΥΘΙΚΑΙ. εἶδός τι ὑποδήματος. ὡς Ἀλκαῖος ἐν ἡ. Σκυ-
θικὰς ὑποδυσάμενοι.] Scribe, ὑποδυσάμενοι. quomodo
recte legitur apud Harpocrationem, unde hunc
locum descripsit Suidas.

ΣΟΦΙΣΤΗΣ. ἀπατεῶν. Ὀδύναις τε καὶ νόσοις γενέσθαι
σοφιστὴν ἄκρον.] Hoc fragmentum auctius legitur
v. Ἰαχύν. Ad quem locum consulendus Kuf-
terus.

ΣΟΦΩΝ, Σόφωνος. ὄνομα ὄρεος.] De monte *Sophone*
mihi haecenus incomperta omnia. Rescriben-
dum puto, ὄνομα μαγείρου. Nimirum una Syllaba
alteram absorpsit. hæc prima mali labes. So-
phon est nomen *coqui*. Ejus meminit Athenæ-
us. meminit et Anthippus Comicus apud A-
thenæum lib. ix. p. 403. cujus versiculos, qui
elegantissimi sunt, hic in gratiam lectoris eru-
diti emendatos apponam. Sunt autem verba
coqui, hominis in arte sua celeberrimi.

ΣΟΦΩΝ Ἀκαρνὰν καὶ Ῥόδιος Δαμόξενος
Ἐγένοντ' ἐαυτῶν συμμαθηταὶ τῆς τέχνης.
Ἐδίδασκε δ' αὐτὰς Σικελιώτης Λάβδακος.
Οὗτοι τὰ μὲν παλαιὰ καὶ θρυλλέμενα
Ἀρτύματ' ἐξήλειψαν ἐκ τῶν βιβλίων,
Καὶ τὴν θυεῖαν ἠφάνισαν ἐκ τῆς μέσης,
Οἷον λίγῳ κύμινον, ὄξος, σίλφιον,
Τυρὸν, κορίαννον, οἷς ὁ Κρόνος ἀρτύμασιν
Ἐχρᾶτο, πάντ'. ΗΛΙΘΙΟΝ εἶναι θ' ὑπέλαβον
Τὸν τοῖσι τέτοις παντοπώλαις χρώμενον.
Αὐτοὶ δ' ΕΛΕΟΝ τε καὶ λοπάδα καινὴν, πάτερ,
Πῦρ τ' ὄξ' καὶ μὴ πολλαῖς φουσώμενον

Ἐποῖον,

Ἐποίουν, ἀπὸ τῆς πᾶν τὸ δεῖπνον εὐτρεπείς.

Οὗτοι τε πρῶτον δάκρυα καὶ πλάκτον πολὺν

Ἀπὸ τῆς τραπέζης καὶ σιάλου ἀπήγαγον,

Τῶν τ' ἐσθιόντων ἀνέκαθαραι τὰς πόδας.

Ὁ μὲν ἔν Ῥόδιος πινὼν τιν' ἄλμην ἀπέθανε.

B. (Μᾶλ' εἰκότως) παρὰ τὴν φύσιν γὰρ τὸ ποτὸν ἦν.

A. Ὁ Σόφων δὲ πᾶσαν τὴν Ἰωνίαν ἔχει

Ἐμὸς γενόμενος, ὦ πάτερ, διδάσκαλος.

Καὐτὸν φιλόσοφα καταλιπεῖν συγγραμματα

Σπεύδοντ' ἑμαυτὲ καὶ τῆς τέχνης. B. Παπαί,

Ἐμὲ κατακόψεις, ἔχ' ὃ θύειν μέλλομεν.

A. Τὸν ὄρθρον ἐν ταῖς χερσὶν ὄψει βιβλία

Ἐχοντα καὶ ζητῶντα τὰ κατὰ τὴν τέχνην.

Οὐδὲν ΧΟΡΕΥΤΟΥ διαφέρω τ' Ἀσπενδίου.

Γεύσω δ', εἰὰν βέλησθε τῶν εὐρημένων.

Οὐ ταῦτα προσάγω πᾶσιν αἰεὶ βρώματα.

Τὰ τεταγμέν' εὐθύς ἐς μοι πρὸς τὸν βίον.

Ἄτερ' ἐς τοῖς ἐρῶσι καὶ τοῖς φιλοσόφοις,

Καὶ τοῖς τελώναις. μεираκίου ἐρωμένη

Ἐχον, πατρῶαν ἐσίαν κατεσθίει.

Τῆτ'ω παρήθηκα σπηπίας καὶ τευθίδας,

Καὶ τῶν πετραίων ἰχθύων τῶν ποικίλων

Ἐμβαμματίοις γλαφυροῖσι κεχορηγημένα.

Ὁ γὰρ τοῖστος ἐστὶν εἰς δειπνητικὸς,

Πρὸς τῷ φιλεῖν δὲ τὴν διάνοιαν ἐς' ἔχων.

Τῷ φιλοσόφῳ παρήθηκα κωλέαν, πόδας,

Ἀδηφάγον τὸ ζῶον εἰς ὑπερβολὴν

Ἐστίν. τελώνη γλαῦκος, ἔγχελυς, σπάρον,

Ὅταν ἐγγύς. ἦν δ' ὅδ' ὕστερος, ἀρτύω φακῆν.

Καὶ τὸ περιδείπνου τῷ βίῳ λαμπρὸν ποιῶ.

Τὰ τῶν γερόντων σόματα διαφορὰν ἔχει,

Νωθρότερα γὰρ πολλὰ εἰν ἢ τὰ τῶν νέων.

Σύναπτι

Σίναπι τέτοις παρατίθημι, καὶ ποιοῦ
 Χυλὰς ἐχομένους δριμύτητος τὴν φύσιν,
 Ἵνα διεγείρας πνευματῷ τὸν αἶρα.
 Ἰδὼν τὸ πρόσωπον γνώσομαι ἔζητει φαγεῖν
 Ἐκαστος ὑμῶν —————

Hæc Anthippus. Primum notandum illud,
 παλαιὰ καὶ θρυλλέμενα ἀρτύματα. *Condimenta antiqua
 illa et omnium ore celebrata.* Quomodo locutus est.
 Antiphanes apud Athenæum lib. ii. p. 45.

————— Μετάλλαξαι διάφορα βρώματα
 Ἐσθ' ἡδὺ, καὶ τῶν πολλὰκις ΘΡΥΛΛΟΥΜΕΝΩΝ
 Διάμεισον ὅντα τὸ παραγεύσασθαι τινός
 Καὶνῃ παρέχει διπλάσιαν τὴν ἡδονήν.

Versus nonus inquinatus admodum est. Ten-
 tabat vir magnus, sed tentabat frustra. Nos
 tum metro, tum sensu loci postulante, emenda-
 vimus. Deinde legendum ἱλεὸν, non ἔλαιον.
 Ἑλεῖς sive Ἑλεὸν est *mensa coquinaria*. Vox occurrit
 non semel apud Homerum. occurrit etiam a-
 pud Aristophanem in *Equit.* 152.

Ἰθὶ δὴ, κάθειλ' αὐτῇ τελεόν ———

Ad quem locum consulendus Scholiaſtes. Σκεῦος
 ξύλινον vocat Harpocratio v. Ἑλαιοκόπων. Paulo
 infra recte coniecimus, Χορευτῆ τ' Ἀσπενδῖς. No-
 tum proverbium, Ἀσπένδιος καθαριότης. de eo qui sibi
 foli canit. quod erudite explicat Casaubonus.
 Quod sequitur male accepit vir magnus. Γεύσω
 est *gustum* sive *specimen dabo*. Nos Angli, *I will
 give you a taste of my inventions.* Eurip. *Cyclop.*
 149.

Βέλει σε ΓΕΥΣΩ πρῶτον ἀκρατον μέθυ;

hinc

hinc Γεῦμα et Γευγήριον. de quibus viri docti ad Pollucen et Athenæum. Nostram interpretationem confirmant sequentia; in quibus eoquus noster artem suam et elegantiam describit. Quæ sequuntur, ἰχθύων τῶν ποικίλων, elliptica sunt. Recte autem τῶν ποικίλων. de quo Macho apud Athenæum lib. vi. p. 244. Quod verò legitur, ἦν δ' ὅδ' ὕστερος, ἀρτύω φακῆν. *Si sparus desit, lenticulam apparo*, longe festivissimum est. Haud aliter Menander in *Carchedonio*.

Ἐπὶ δ'

Ὁψάριον εἶδεν ἔλαβον, ΕΨΗΖΩ ΦΑΚΗΝ.

De quo nos *Emend.* in Suid. iii. p. 321. Quod sequitur, καὶ τὸ περιδείπνον τῆ βίης, omnes Interpretes fefellit. Festive Comicus *senum convivium* περιδείπνα τῆ βίης, *the last supper of life*, vocat. Sed hoc Atticæ salivæ est, et quod nostri homines non sapiunt. Denique scripsimus, Νωθρότερα πολῶ. *Palata seniorum sunt multo languidiora et obtusiora quam juvenum.* Vulgo male legitur Νωθρότατα. Atque hæc hæctenus.

ΣΩ. μονοσυλλάβως, οἱ σῶσι.—Ὀλόκληρόν τε καὶ σῶν καὶ ἀρτεμῇ ἐργασάμενον.] Scribe ἐργασάμενος. Quomodo recte legitur apud Suid. v. Θεόπομπος. ad quem locum consulendus Kusterus.

ΣΠΟΔΕΙΝ. τύπτειν.

Ὁμοθυμαδὸν

Σποδεῖν ἅπαντας τὰς ἀλαζόνας δονεῖ.]

Ἡὰς

Hæc sunt verba Aristophanis in *Av.* 1017. Verbum autem Σποδεῖν sensu nunc honesto, nunc inhonesto usurpatur, de quo nos nonnulla in *Addendis* ad Theocritum. Atque hinc corrigendus videtur Aristophanes apud Schol. Theocrit. v. 118. Τῦτο δὲ γινώσκω, ὅτι ὁ δεσπότης σε δήσας σε ἐπύριζεν, ἐμόλυνεν. ὅπερ δηλοῖ τὸ ἐκάθηρεν καὶ ἐξέδειρε. καὶ Ἀριστοφάνης· πῶς τὰς πλευρὰς καὶ ἐκάθηρεν. Ubi legendum, Ἐσπόδει τὰς πλευρὰς. Aristoph. *Ran.* 675.

— Ἀλλὰ τὰς λάγonaς σπόδει.

Ubi Schol. Σπόδει, κάθαιρει. Et ad hunc locum Comici nescio an respexerit Theocriti Scholiastes.

ΣΤΑΘΗΡ. τὸ ἐκ χρυσῷ νόμισμα. τῶν βαλαντίων ἢ συνωρίς, τὸ μὲν εἶχεν ὀβολὸς ἐκ χαλκοῦ, τὸ δὲ σατῆρας χρυσίου, τῶν μὲν Εὐμήλου ἵππων πολὺ μᾶλλον ἀλλήλοις ἰοικότας.] Locus hic corruptus est. quod Interpreti fraudi fuit. Scribendum, ἰοικότα. Quomodo recte legitur infra v. τῶν ἵππων Εὐμήλου. Qui locus ex hoc nostro supplendus est. Respexit autem Auctor, quisquis fuerit, ad Homer. II. B, 763.

Ἴππων μὲν μίγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαο,
 Τὰς Εὐμηλος ἔλαυνε, ποδῶκεας ὄρνιθας ὥς,
 Ὀτριχας, οἰέτεας, σαφύλη ἐπὶ νῶτον ἵσας·
 Τὰς ἐν Πιερίῃ θρίψ' ἀργυρέτοξος Ἀπόλλων,
 Ἀμφὼ θηλείας, φόβον ἄρνος φορεῖσας.

ΣΤΟΛΙΟΝ. ἡ σολή. καὶ σολίς.

Ἀκρητον θλίβων γέκταρ ἀπὸ σολίδων.]

Pentameter

Pentameter iste est pars Epigrammatis in Anacreontem, quod existat Anthol. lib. iii. p. 400. ubi male legitur, ἀπο σαλίκων.

T.

ΤΑΣ ὄφρως ἀνεσπακῶς

“Ὡς περ τι δεινὸν ἀγγελῶν ἐπείγεται.] Hæc sunt verba Aristophanis in *Acharn* 1068. ubi ita legitur,

Καὶ μὴν ὁδὶ τις τὰς ὄφρως ἀνεσπακῶς

“Ὡς περ τι δεινὸν ἀγγελῶν ἐπείγεται.

ΤΕΘΟΛΩΜΕΝΟΣ. ἐπὶ λύπης.

Ἰπο τῆς ἀνίας ἀπεθολῶθ' ἡ καρδία.]

Scribendum, ἀνεθολῶθ' ἡ καρδία. Quomodo recte legitur apud Etymologum, et Photium in Lex. inedito, ex quo descripsit Suidas. Atque ad hunc locum respexisse videtur Hesychius: Ἀνεθολῶτο, ἀνιπαράσσειο. Verbum non semel usurpant Procopius et Philostratus. Confer etiam Suid. v. Ἀναθολώσει. Ceterum haud aliter locutus est Euripides *Alcest.* 1067.

— ΘΟΛΟΙ ΔΕ ΚΑΡΔΙΑΝ, ἐκ δ' ὀμμαμάτων

Πηγαὶ κατερρώγασι —

Atque hac occasione corrigendus Antiphanes apud Athenæum lib. viii. p. 338.

Τὰς σηπίας δὸς πρῶτον. Ἡράκλεις ἀναξ!

Ἀπαν[α] ΤΕΘΟΛΩΚΑΣΙΝ. εἰ βαλεῖς πάλιν

Ἐῖς τὴν θάλατταν καὶ πλουεῖς, μὴ φῶσί σε

Δωριάς ἐώλης σηπίας εἰληφέναι;

Ita scribendus iste locus, qui in vitiosissimis est, tum metri, tum sententiæ jussu. Dorias est no-

men ancillæ. quod ex Terentii *Eunuch*o satis notum. Deinde recte, ἐώλης σήπιας. *Stale fish*. Antiphanes apud Athenæum lib. vi. p. 225.

— Παραδοθέντες ἄθλιοι

Τοῖς ἰχθυοπώλαις τοῖς κακῶς ἀπολαμμένοις,

Σήποντ' ΕΩΛΟΙ κείμενοι δὲ ἡμέρας,

Ἡ τρεῖς —————

TETPAMONOS. *Quatuor mansiones habens.*] Scribendum, opinor, Τετράμνηος. D. Joan. iv. 35. Οὐχ ὑμεῖς λέγετε, ὅτι ἐστὶ TETPAMHNON ἐστὶ, καὶ ὁ Διερυσμός ἐρχεται; ubi codices nonnulli τετράμνηος exhibent. Atque ad hunc locum proculdubio respexit Suidas.

TETTPΩΜΑΙ. ἀντὶ τοῦ ἐμβριθρόνημαί. ἔξω τῶν Φρυγῶν γέγονα — καὶ γὰρ Ἀλκαῖος Φησί. Πάμπαν δὲ τυφῶς ἐκ δ' ἐλέγεται Φρένας.] Photius in Lexico inedito: ἐκδελέγεται Φρένας. Quod ad veram lectionem ducit. Scribendum,

Πάμπαν δὲ τυφῶς ἐκ δ' ἔλετο Φρένας.

Respexit Alcæus ad Homer Il. Z. 234.

Ἐνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης ΦΡΕΝΑΣ ΕΞΕΛΕΤΟ Ζεύς.

— TI δ' ἄλλο Μεγαροῖ; λέει τὸ, ἢ ἀπολέσαι ἡμᾶς σπινθάρεις;] Aristoph. *Acharn*. 758.

Δ. Ἀντίκ' ἄρ' ἀπαλλάξοθι πραγμάτων. Μ. Σαμάν

Τί δ' ἄλλο; Δ. Μεγαροῖ πῶς ὁ σῖτος ὤσιος;

Μ. Παρ' ἀμὲ πολυλίμαί σ', ἄπειρ τὸν Διοί.

Ad hunc locum respexit Suidas, et ex eo proinde est reformandus.

TOT. τῆτο καὶ ἐπὶ θηλυκῷ τάττειται, ὥσπερ τὸ τινός.
Ἀριτοφάνης Ἀμφιάρεω.

Ταυτὶ τὰ κρέ αὐτῷ παρὰ γυναικός τε φέρω.

Ἐπὶ ὑδέρην δὲ Δαναΐσιν.

Ἄλλ' εἰσὶθ' ὡς τὸ πρᾶγμα λίξαι βέλομαι.

Ταυτί. προσόζειν γὰρ καὶ τε μοι δοκεῖ.]

Versus posterior claudicat. Legendum, Κακῆ τε.
Quomodo recte exhibet Photius in Lex. MS.

TOTΘ' Αἰδης διακονεῖ πρότερον ἢ ἐγὼ πείσομαι.] Hic
locus exstat apud Aristophanem in *Vesp.* 760.
Ubi legitur, Αἰδης διακονεῖ. Quomodo et apud
Suidam scribendum est. Corrigendus autem
obiter Scholiastes: Ἐν Κρήσσαις Εὐριπίδου ὁ Ἀτρεὺς
πρὸς τὴν Ἀιρόπην κρινεῖ ταῦτα. Quæ mutila sunt at-
que ita supplenda: ὁ Ἀτρεὺς πρὸς τὴν Ἀιρόπην φησὶν.
Αἰδης διακονεῖ ταῦτα.

TOTΣ. ἀντὶ τῷ, τέτυς. Ὅμως μὴ μὲν τὲς ἵππες δέ.]
Hæc valde corrupta sunt. Lego et distinguo:
Τὲς. ἀντὶ τῷ, τέτυς. Ὅμηρος.

Ἡ μὲν τὲς ἵππες τε

Homer. *Il.* K. 322.

Ἄλλ' ἄγε, μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχει, καὶ μοι δημοσσον,

Ἡ ΜΕΝ ΤΟΤΣ ΙΠΠΟΤΣ ΤΕ, καὶ ἄρματα ποικίλα
χαλκῷ

Δωσέμεν, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.

Ad hunc locum proculdubio respexit Suidas.

ΤΩΝ ἄλλων μοι πάντων ἤτιον μέλει. ἀντὶ τῷ, ἑδαμῶς.]
Hæc sunt verba Aristophanis in *Plut.* 1119. Con-
fer nos supra ad v. ἤτιον.

ΤΡΑΓΟΣ. παρὰ Μεσσηνίοις ὁ ἑρμιεύς. ἰδέξαι δὲ Ἀρι-
στομένης χρησμὸν, ὡς ἵναικα πῶν ὕδωρ τῷ Ἑδα ποταμῷ ὁ τρα-
γος, ἀλώσειαι ἢ ἱρὰ τοῦ ὄρους.] Scribendum, τῷ Νέδα
ποταμῷ. Quomodo recte legitur apud Pausa-
niam in *Messenicis*. Quod et recte observavit
cl. Kuhnus.

ΤΡΙΓΕΡΩΝ. τρεῖς γενεὰς βίης.

Νέωρ

Ἐν Πύλῳ ἰγαθὴν τύμβον ἔχει τριγέρων.]

Ad hunc locum nonnulla jampridem scripsimus
Emend. III. p. 219. quæ omnino consulenda.
Dicebatur autem Nestor τριγέρων et τριγερένιος. M.
Antonin. iv. 50. Τί διαφέρει ὁ τριήμερος τῷ τριγε-
ρένι; quod vocabulum fictum et ἀπαιγμένον.
Nosti illud Homeri.—Γερένιος ἱππότα Νέωρ. Hinc
festive Antoninus, Τριγερένιος. Dicitur autem
τριγέρων de homine filicernio, et qui plurimos an-
nos vixerat. Sic Τρικόρυζος, Τρίπορνος, Τρίορχης, at-
que alia ejusdem formæ sexcenta. de quibus
nos in *Addendis* ad Theocritum p. 409. Cum
Suida facere videtur Propertius ii. 10.

Nam quo tam dubiæ fervetur spiritus horæ?

Nestoris est visus POST TRIA SECLA cinis.

Qui si tam longæ minuisset fata senectæ

Garrulus Iliacis miles in aggeribus,

Non ille Antiochi vidisset corpus humati,

Diceret aut, o mors, fur mihi fera venis?

Ita

Ita scribendus iste locus, præunte cl. Mark-
lando ad Statii *Sylvas*. Atque hac occasione
emendandum Epigramma non illepidum in An-
thol. *Cephalæ Miscell. Lips.* vol. ix. p. 106.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Χρυσῆος ἦν γενεὴ καὶ Χαλκῆος, ἀργυρῆν τε
Πρόσθεν, πάντοίη δ' ἡ Κυθήρεια ταυῦν.
Καὶ χρυσῶν τίσι, καὶ χαλκίου ἄνδρ' ἐφίλησεν,
Καὶ τὰς ἀργυρέας ἔποτ' ἀποσρέφειαι
Νέστωρας ἢ Παφίη. Δοκέω δ' ὅτι καὶ Δανάη Ζεὺς
Οὐ χρυσὸς, χρυσῆς δ' ἦλθε Φέρων ἐκατόν.

Ita scribendum istud Epigramma.

ῥέας. *Senes bene nummatis. rich old*
go inepte legitur Νέστωρ. *Immo*

ΤΡΟΧΙΣΘΕΙΣΑ. βασιανισθεῖσα. αἱ
ἐστὶν ὄργανον βασιανιστικόν, καὶ διατεῖνον τα-
τιφθό *Orat.* I. Τῷ γὰρ δημοκρινῶ
παρεδόθη. Ad hunc locum respexit Suidas.

ΤΡΥΓΟΣ γλυκείας. τῆτις τῆ νέας εἶνε. τρύγα γὰρ καὶ
τὸν νέον οἶνον ἐκαλεῖν, καὶ τὴν ὑποστάθμην. *Aristoph. Pac.*
575.

Ἀλλ' ἀναμνησθέντες, ἄνδρες,

Τῆς διαίτης τῆς παλαιᾶς,

Τῶν τε σύκων, τῶν τε μύρων,

Τῆς ΤΡΥΓΟΣ ΤΕ ΤΗΣ ΓΑΤΚΕΙΑΣ.

Huc respexit Suidas. Verba autem Scholiastæ,
quæ exhibet Suidas, ex libris melioribus atque
auctoribus, quam qui nunc extant descripta
sunt. Quod non semel observavimus.

ΤΩΝ ἄλλων μοι πάντων ἤτλον μέλει. ἀντὶ τῷ, ὕδαμῶς.]
Hæc sunt verba Aristophanis in *Plut.* 1119. Con-
fer nos supra ad v. ἤτλον.

ΤΡΑΓΟΣ. παρὰ Μεσσηνίοις ὁ ἱρνεός. ἰδιόχαλο δὲ Ἀρι-
στομένης χρησμένον, ὡς ἡνίκα πῶν ὕδαρ τῷ Ἑδα πολαμῷ ὁ τρα-
γος, ἀλώσειαι ἢ Ἰρα τὸ ὄρος.] Scribendum, τῷ Νέδα
πολαμῷ. Quomodo recte legitur apud Pausa-
niam in Messenicis. Quod et recte observavit
cl. Kuhnus.

ΤΡΙΓΕΡΩΝ. τρεῖς γενεᾶς βίης.

— — Νέστωρ

Ἐν Πύλῳ ἡγαθήν τέμβον ἔχει τριγέρων.]

Ad hunc locum nonnulla jampridem scripsimus
Emend. III. p. 219. quæ omnino consulenda.
Dicebatur autem Nestor τριγέρων et τριγεργήνιος. M.
Antonin. iv. 50. Τί διαφέρει ὁ τριήμερος τῷ τριγε-
ργήνῳ; quod vocabulum fictum et *ωπαιγμένον*.
Nosti illud Homeri.—Γεργήνιος ἱππότης Νέστωρ. Hinc
festive Antoninus, Τριγεργήνιος. Dicitur autem
τριγέρων de homine filicernio, et qui plurimos an-
nos vixerat. Sic Τρικόρυζος, Τρίπορος, Τριόρχης, at-
que alia ejusdem formæ sexcenta. de quibus
nos in *Addendis* ad Theocritum p. 409. Cum
Suida facere videtur Propertius ii. 10.

Nam quo tam dubiæ servetur spiritus horæ?

Nestoris est visus post tria secula cinis.

Qui si tam longæ minuisset fata senectæ

Garrulus Iliacis miles in aggeribus,

Non ille Antiochi vidisset corpus humati,

Diceret aut, o mors, cur mihi fera venis?

Ita

Ita scribendus iste locus, præeunte cl. Mark-
lando ad Statii *Sylvas*. Atque hac occasione
emendandum Epigramma non illepidum in An-
thol. *Cephalæ Miscell. Lips.* vol. ix. p. 106.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Χρυσίος ἦν γενεὴ καὶ Χαλκίος, ἀργυρεὺν τε
Πρόσθεν, πάντοίη δ' ἡ Κυθήρεια ταυνοῦ.
Καὶ χρυσὸν τίει, καὶ χαλκίον ἀνδρ' ἐφίλησεν,
Καὶ τὸς ἀργυρεὺς ὑποτ' ἀποσρέφεται
Νέσoras ἢ Παφίη. Δοκέω δ' ὅτι καὶ Δανάη Ζεὺς
Οὐ χρυσὸς, χρυσὸς δ' ἦλθε φέρων ἐκατόν.

Ita scribendum istud Epigramma. Νέσoras, ἀργυ-
ρεὺς. *Senes bene nummatis. rich old fellows.* Vul-
go inepte legitur Νέσωρ. *In pro his, si quid video, rectissime.*

ΤΡΟΧΙΣΘΕΙΣΑ. βασιανισθεῖσα. ἀπὸ τῶ τροχῆ ἀπερ-
εῖν ὄργανον βασιανισκόν, καὶ διατεῖνον τὰ τῶμαλα. *Antipho Orat. i.* Τῷ γὰρ δημοκρίτῳ ΤΡΟΧΙΣΘΕΙΣΑ
παρεδόθη. Ad hunc locum respexit Suidas.

ΤΡΥΓΟΣ γλυκείας. τατίσι τῶ νέου οἴνου. τρύγα γὰρ καὶ
τὸν νέου οἴνου ἐκατόν, καὶ τὴν ὑποσάθμην. *Aristoph. Pac.*

575.

Ἄλλ' ἀναμνησθέντες, ὦνδρες,

Τῆς διαίτης τῆς παλαιᾶς,

Τῶν τε σύκων, τῶν τε μύρτων,

Τῆς ΤΡΥΓΟΣ ΤΕ ΤΗΣ ΓΑΥΚΕΙΑΣ.

Huc respexit Suidas. Verba autem Scholiastæ,
quæ exhibet Suidas, ex libris melioribus atque
auctoribus, quam qui nunc extant descripta
sunt. Quod non semel observavimus.

ΤΥΝΟΤΤΟΝΙ. δεικτικῶς. ἀντὶ τῆς μικροῦ.]
Aristoph. *Equit.* 1217.

Ἐμοὶ δ' ἔδωκεν ἀπολεμῶν τυνητονί.

Ubi Schol. Τυνητονί. δεικτικῶς συλλαβὼν τῆς δακτύλας
Φησί. Φαιῖνος, ἀντὶ τῆς μικροῦ. Ad hunc locum
spectavit Suidas. Confer Schol. ad Aristoph.
Ran. 139. ubi legitur, συναγωγὴν τῆς δακτύλας. Quod
perinde est.

Τ.

ΤΔΩ. τὸ ἄδω. Ὅθεν ἔοικε, καὶ Ὅθεν αὐτὶ τῆς ὑμνοῖμι.
Αἶθρην τε εὐτεκνον ἐπ' ἀγρομένοις ὑδέοιμι.] Scribe ob
metrum,

Αἶθρην τὴν εὐτεκνον —

Est autem, opinor, versus Callimachi in *Hecale*.
quæ mulier hospitio excepit Theseum, de quo
Plutarchus in *Theseo*. Æthra autem mater
Thesei. Huc referendus etiam versus apud
Suid. v. Κυμαίνει.

Αἶψα δὲ κυμαίνουσαν ἀπαίνυτο χυβρίδα κοίλῃν.

Nec non versus ille apud Etymol. v. Λάκλιν.

Αὐθις ἀπαιτίζουσαν ἔτνος εὐεργεία λάκλιν.

Ita scribendus videtur iste locus, de quo viri
docti ad Callimachum. Græca autem ita ver-
tenda sunt: *Pulsis confetricem tuam*. Hinc Εὐέρ-
γη et Εὐεργέτης Atticis dicta, de quo consulendi
Lexicographi. Etymol. Ἐτνος τὸ ΔΙΑΛΕΑΤΜΕ-
ΝΟΝ ὑπὸ τῆς ἐψήσεως καὶ ΤΗΣ ΤΟΡΥΝΗΣ. Quod no-
tandum

tandum. Ceterum verbum ῥδειν five ῥδειν usurpat Callimachus in *Jov.* 76.

Ἀυτίκα χαλκῆας μὲν ΤΔΕΙΟΜΕΝ ἩΦΑΪΣΙΟ.

ΤΠΑΙΜΑΚΕ. διέφθειρεν. Οὐ σε κυνῶν γένος εἴλ' Εὐρεῖ
πίδη, ἀλλ' αἶδης καὶ γῆρας ὑπαίμακεν.] “Vox ὑπαίμ
“est corrupta: pro qua Antholog. lib. iii. p.
“396. rectius legitur ὑπέκβαλε.” *Kuster.* Epi-
gramma hoc, quod DIONYSII nomen præfert,
non uno loco corruptum est. Primum scri-
bendum κυνῶν γένος. quod et jampridem monui-
mus ad Suid. Emend. III. p. 248. Deinde le-
gendum,

Ἄλλ' αἶδης καὶ γῆρας ΤΠΕΡΒΑΛΕ —

Euripides apud Polybium lib. xii. p. 929.

Δέδοικα δὲ μὴ

Πρὶν ΤΠΕΡΒΑΛῃ με ΤΗΡΑΣ,

Πρὶν ἂν χαρίεσσαι προσιδεῖν ὄραν

Καὶ καλλιχόρου αἰοιδᾶς

Φιλοσεφάνους τε κόμης.

Atque ad hunc locum Euripidis non sine gratia
adlucit Epigrammatista.

ΤΠΕΤΘΥΝΟΙ. οἱ μήπω λογισμὸς παρεχνηκότες, μηδὲ
εὐθύνας τῆς ἀρχῆς, ἧς ἐπισεύθησαν.] Hæc sunt verba
Scholiastæ ad Aristoph. *Equit.* 259.

ΤΠ' ἡοῖ. ὑπὸ τὸν ὄρεθρον.] *Homer Il. O.* 530.

Πρῶτ' δ' ὑπ' ἡοῖοι τὸν τεύχεσι θωρηχθέντες.

Ubi Schol. ὑπὸ τὴν εἰω. ὑπὸ τοῦ ὄρεθρον. Ad hunc lo-
cum respexit Suidas. Sed utrobique legendum
una voce, Ὑπιοῖοι. *Homer Odyf. P.* 25.

— μὴ

— μή με δαμάσῃ —
Στίβη ΤΗΗΟΙΗ —

Apollon. Rhod. iv. 841.

Ὡς κεν ΤΗΗΩΟΙ μνησαίατο νέον ἐλίσθαι.

ΤΠΟΔΟΧΗΣ. πλήθες. Τποδοχῆς Διονυσίων. ἀντὶ τῆ
πλήθους καὶ πολλῶν Διονυσίων. Ἀριστοφάνης.] *Locus Aris-*
tophanis, quem respexit Suidas, exstat in Pac.
529.

— Ὀπώρας, ὑποδοχῆς, Διονυσίων.

Ubi consulendus Scholiastes. Vocem autem
ὑποδοχὴν usurpat Polybius in *Excerpt. Legat.* p.
1259. Ἀποδιξάμενος δὲ τὴν ἀνδρᾶς Φιλανθρωπίαν, τὴν
μὲν πρῶτην ΤΠΟΔΟΧΗΝ αὐτῶν ἐποίησατο μεγαλομειρῶς.
Nec non Teles apud Stobæum p. 780. Ὅψον μὴ
τὸ τυχόν, οἶνον ἢδὺν, ΤΠΟΔΟΧΑΣ ΤΑΣ ΕΠΙΒΑΛ-
ΛΟΥΣΑΣ. Quæ locutio notanda.

ΤΠΟΚΑΘΕΣΘΑΙ. συγχωρῆσαι, ἀφείναι. Ὁ δὲ βεληθεὶς
μηδὲν ἀλλότριον ὑποκαθίσθαι, μηδὲ δυσμενὲς μηδὲν ἀπολεί-
πειν τῇ βασιλείᾳ.] Hæc sunt verba Polybii in *Ex-*
cerptis Valefii, p. 118. Quod et recte observa-
vit cl. Ernestus.

ΥΠΟΠΕΠΤΗΧΟΤΕΣ. ὑποκρηπτόμενοι. Μίχρη μὲν
τινὸς ὑποπεπτηχότες τοῖς ρακίοις ἤρέμουν.] *Interpres ita*
vertit: Aliquandiu quidem sub laceris pannis præ-
metu latentes quieverunt. Fecit quod potuit vir
optimus. Sed locus corruptus est, atque ita
scribendus: ὑπεπτηχότες τοῖς ΘΩΡΑΚΙΟΙΣ ἤρέμουν.
Quomodo recte legitur apud Josephum Bell. Jud.
lib. v. p. 342. unde hoc fragmentum depromptit
Suidas. Confer etiam Nostrium v. Θωράκιον.

ΥΣΤΕΡΟΣ.

ΤΣΕΤΕΡΟΣ λόγος. Ἀλλὰ πρὸς μὲν τῆς ὑστερος λό-
γος. τῆς ἐν, ὑστερον αὐτοῖς μαχισόμεθα. παρὰ τὸ Ὀμη-
ρικόν.

Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεθα καὶ αὐτοῖς.]

Hæc descripsit Suidas ex Schol. ad Aristoph.
Av. 336. Sed ita ut verba pro more et arbitrio
suo immutaverit. Quod diligens lector no-
tabit.

ΤΦΕΣΘΑΙ. ὑποχωρῆσαι. εἶξαι.] Hæc sunt verba
Scholiastæ ad Aristoph. Ran. 1251.

Φ.

ΦΑΓΕΙΝ. καὶ φάγετε, γενική. Ἐλθετε, φάγετε τῶν
ἐμῶν ἄρτων.] Hic locus legitur in Proverb. ix. 5,

ΦΙΛΕΡΓΟΣ. φιλόπονος. Οἱ μὲν ὑπὸ ῥαθυμίας καὶ τῆς
πρὸς τὸ φιλεργεῖν μαλακίας ἀνόητοι καὶ ἀμαθεῖς ἐπάνηκον
αὐτῶ.] Hæc sunt verba Josephi Antiq. Jud. lib.
xii. p. 603. Verbum φιλεργεῖν usurpat Diony-
sius Halicarn. in Excerptis Ursini p. 310.
Usurpat et Plutarchus de Educat. p. 13. Nec
non Themistius Orat. 33. p. 364. Ed. Hard.
cujus verba, quæ elegantissima sunt, hic subji-
ciam. Ἀριστόξενος ὁ μουσικὸς θηλυνομένην ἤδη τὴν μου-
σικὴν ἐπειράτο ἀναρρῶννύναι, αὐτὸς τε ἀγαπῶν τὰ ἀνδρικό-
τερα τῶν κρυμμάτων, καὶ τοῖς μαθηταῖς ἐπιχειλεύων τῇ μαλ-
θακῇ ἀφεμένως ΦΙΛΕΡΓΕΙΝ τὸ ἀρρῶννῶν ἐν τοῖς μέλεσι.

ΦΙΛΗΤΑΣ. Κῆρος, υἱὸς Τηλέφου, ὃν ἐπὶ τε Φιλίππῳ
καὶ Ἀλεξάνδρῳ, γραμματικὸς κριτικός.] Scribe, γραμ-
ματικός

T

ματικὸς καὶ κριτικὸς. Aliud est *Grammaticæ*, aliud *Critice*. In utraque autem excelluisse videtur Philetas. Suidas: Ἐκαταῖος, Ἀθηναῖος, ὃς ἐπικλήθη κριτικὸς καὶ γραμματικὸς. Cæterum de *Phileta* isto confer quæ scripsimus in *Indice* nostro ad Theocritum. Ubi Hefychii locus, quem perperam administrarunt operæ, ita rescribendus est. Ὑπ' αὐλῆ, μετ' αὐλῆ. Ὑπαυλῖν, παρ' Ἐκαταίῳ Φιληταῖ. Dicit *Philetas* vocem Ὑπαυλῖν apud *Hecataeum* exstare. Hæc mens Lexicographi est. Atque hinc emendandus Photius in *Lexico* inedito. Τενθεύς, ὁ Πενθεύς, παρ' Ἐκατέρῳ. Scribe meo periculo, παρ' Ἐκαταίῳ. Idem: Ροίζος, παρ' Ὀμήρῳ θηλυκῶς.

Πολλῇ δὲ ροίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε—

Ita scribendus iste locus, qui vulgo inquinatissimus est. Confer *Homer. Odys. l. 315*. Recte autem supra Ὑπ' αὐλῆ, μετ' αὐλῆ. Respexit Hefychius ad *Hesiod. Scut. Hercul. 281*.

— νέοι κώμαζον τῇ Ἀτλῳ.

ΦΙΛΟΝ. πδετέρως. Δεῦρο δὲ, φίλον ἐμόν.] *Aristoph. Eccles. 947*.

Δεῦρο δὲ, δεῦρο δὲ, φίλον ἐμόν, δεῦρό μοι,
Πράσσειτε καὶ ξύνευνός μοι
Τὴν εὐφρόνην ὅπως ἔσται.

Ad hunc locum respexit *Suidas*.

ΦΩΡΙΑ. λαθραῖα. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι
Φώρια δ' ἀμφαδίαν κέντρα μελιχρότερα.]

Pentameter

Pentameter iste est pars Epigrammatis in Anthol. Cephalæ. Quod et pridem ad Suidam monuimus. Carmen integrum, quod non inelegans est, hic ex Cod. MS. emendatum subijciam.

ΠΑΤΛΟΝ.

Κλέψωμεν, Ῥοδόπῃ, τὰ Φιλήμαλα, τήν τ' ἐρατεινήν
 Καὶ περιδηρίτην Κύπριδος ἐργασίνην·
 Ἡδὺ λαθεῖν, Φυλάκων τε παναγρεία κάνθον ἀλύξαι.
 Φῶρια δ' ἀμφαδίῳ λίκτρα μελιχρότερα.

Vulgo legitur, ἡδὺ λαλεῖν. Sed de nuptiis furtivis, quæ suaviores et jucundiores sunt scilicet, hic agit poeta. Quare recte emendavimus. Vocem autem παναγρεία alibi usurpat Paulus in Epigrammate. De quo nos in *Epist.* ad cl. Warton. p. 335.

Adjungam et aliud Pauli Epigramma, elegans sane et festivum, quod ex Anthologia inedita primus publicavit cl. Ruhnkenius in *Epist. Crit.* l. p. 44.

ΠΑΤΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ῥίψωμεν, χαρίεσσα, τὰ Φάρεα, γυμνὰ δὲ γυμνοῖς
 Ἐμπελάσῃ γυίοις γυῖα περιπλοκάδην.
 Μὴδὲν ἔοι τὸ μεταξύ. Σεμιράμιδος γὰρ ἐκεῖνο
 Τεῖχος ἐμοὶ δοκεῖ λεπτὸν ὕφασμα σέθεν.
 Στήθεα δ' ἐξεύχθω, τὰ τε χεῖλεα, τὰλλα δὲ σιγῇ
 Κρυπτέτω, ἐχθαίρω τὴν ἀθυρογομίην.

Ubi vir doctissimus: "Nollem Semiramidis mu-

“rum adjecisset de suo, qui profecto ridiculus
 “est et puerilis.” Atqui non de suo adjecit
 Paulus, sed de Synesio Epist. 4. cujus verba
 sunt: Επιβάται ὄντες πλεῖν ἢ πεντήκοντα, τριτημόριον
 πρὸς μάλιστα γυναῖκες, αἱ πλείους νέαι καὶ ἀγαθαὶ τὰς
 ὄψεις. ἀλλὰ μὴ φθόνηι. παραπέτασμα γὰρ ἡμᾶς ἀπετεί-
 χιζει, καὶ τὸ τοῦ ἑρρωμενέσσιον ἐπὶ πάλαι διερρωγότος ἰσὶν τιμά-
 χιον· σωφρονῶσιν ἀνθρώποις ΤΟ ΤΕΙΧΟΣ ΤΟ ΣΕΜΙΡΑ-
 ΜΙΔΟΣ. Qui locus notandus.

ΦΟΙΝΙΚΕΛΙΤΗΣ. ὁ ἀπατηλός.] Idem Φοινικελίτης,
 Φοινικελίτης et Φοινικελίτης. Quæ vox e scena pe-
 titæ est. Hesychius: Φοινικελίτην, ἀπατηλόν,

Φοινικελίτην καὶ λόγων ἀλαζόνα
 Κάπηλον—————

Ita scribendus iste locus. Λόγων κάπηλος est Cau-
 po verborum. Qui verba mercede locat. Quod cau-
 fidicorum est. Hinc Horatius,

Perfidus hic caupo—————

Quod minus intellexerunt viri eruditi. Recte
 autem Suidas, ὁ ἀπατηλός. Homer. *Odyss.* Ε.
 288.

Δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ ΑΠΑΤΗΛΙΑ εἰδώς.

Quo respicere videntur Grammatici. Atque hac
 occasione corrigendus Hesychii locus, qui viros
 doctissimos penitus elusit. Φοινικόχλοις, ξανθόχ-
 λοις. Emendabat cl. Hemsterhusius, Φοινικοχ-
 λόσις, ξανθοχλόσις. Ruhnkenius noster, Φοινικοχόχ-
 λοις, ξανθοκόχλοις. Sed uterque lapsus est. Scri-
 bendum sine dubio, Φοινικοχαλίνοις, ξανθοχαλίνοις.
 Homer *Il.* Δ. 141:

Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ Φοίνικι μίηνῃ
Μηονίς, ἢ Κάϊρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων.

Ubi Schol. Παρήϊον, παραγναθίδιον, τὸ νῦν ΧΑΛΙΝΑ-
PION καλέμενον. Qui locus notandus.

ΦΡΙΞ. ἡ ἀνωθεν καὶ ἐξεπιπολῆς τῶν κυμάτων κίνησις· ἢ ὁ
ἐπιπολάζων τῷ κύματι ἀφρός, ὅτε ἄνεμος ἄρχεται πνεῖν.]
Hæc sunt verba Scholiastæ ad Homer. II. H. 63.

Οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἐπὶ Φριξ
Ὁρτυμένοιο νῆον, μελάνει δὲ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς.

Ubi notandum illud, μελάνει. Quo referendus
Suidas infra: Φριξ, τῶν ὑδάτων ΜΕΛΑΝΙΑ. Cete-
rum ad hunc locum Homeri manifesto respexit
Leonides in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 365.

— Καὶ μαλακὴν ΦΡΙΚΑ φέροι ΖΕΦΥΡΟΣ.

ΦΡΟΝΤΩΝ Ἐμισσηνός, ῥήτωρ, γερονὸς ἐπὶ Σευήρου τοῦ
βασιλέως ἐν Ῥώμῃ ——— ἐγραψε δὲ συχνὰς λόγους.]
Exstat hujus Frontonis, ut videtur, unum at-
que alterum Epigramma in Anthologia Ceph-
alæ, quæ, quia satis elegantia, et ejusdem indolis
sunt, hic in gratiam lectoris eruditi adscribam.

Φ Ρ Ο Ν Τ Ω Ν Ο Σ.

Μέχρι τίνος πολεμεῖς μοι φίλτατε Κῦρε; τί ποιεῖς;
Τὸν σὸν Καμβύσην ἔκ ἐλεεῖς; λεγέ μοι.
Μὴ γίνῃ Μῆδος, Σάκας γὰρ ἔση μετὰ μικρὸν,
Καὶ ποιήσουσιν σ' αἱ τρίχες Ἀγαάγην.

Ita scribendum istud Epigramma. De quo cl.
Dorvill. ad Charit. p. 615. et doctiss. Albert. ad
Hesych.

Hesych. v. Σάκας. Recte πολυμίς μοι. *Xenophon Instit. Cyri.* lib. i. ὦ παῖ, ἔγω τῷ Σάκῃ ΠΟΛΕΜΕΙΣ; Quo respexisse videtur Epigrammatista. Deinde recte scripsimus, Καὶ ποιήσουσιν σε. Quomodo locutus est Fronto in altero Epigrammate apud Stratonem, quod hic integrum subijciam.

ΦΡΟΝΤΩΝΟΣ.

Τὴν ἀκμὴν ΘΗΣΑΥΡΟΝ ἔχουσιν κομῶντες νομαῖζεις,
 Οὐκ εἰδὼς αὐτὴν ΦΑΣΜΑΤΟΣ ὄζυτον.
 Ποίησαι τ' ὁ χρόνος ΜΙΣΟΥΜΕΝΟΝ, εἴτα ΓΕΩΡΓΟΝ,
 Καὶ τότε μαρτύσεις τὴν ΠΕΡΙΚΕΒΙΡΟΜΕΝΗΝ.

Alludit hic Fronto, idque haud illepide, ad nomina quinque fabularum Menandri. de quibus consulendi Grammatici. Confer etiam nos in *Epist. Crit.* p. 36. Ubi Epigramma geminum germanum exhibuimus. Menandri Φάσμα, ut alios taceam, laudat Athenæus lib. xiv. p. 661. Καὶ Μένανδρος ἐν Φάσματι.

————— Ἐπισημαίνεσθ' εἰάν
 Ἡ σκευασία καθάριος ἢ καὶ ποικίλη.

Ita recte legendum vidit cl. Bentleius. Sed vim τῷ Ἐπισημαίνεσθαι minus cepit vir doctissimus. Ἐπισημαίνεσθαι est *applaudere, approbare*. Suidas : Ἐπισημαίνεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖν μὲν, καὶ ἐπιρριβεῖν. Ἰσοκράτης. Locus Isocratis, quem respexit Suidas, exstat in *Panathenaico*. Quem et laudat Hermogenes de *Form.* p. 291. Quare verba Menandri ita interpretanda esse censeo :
Si omnia apparatus sint probe et curata, plausum date.
 Sunt

Sunt verba coqui scilicet. Confer cl. Gataker. ad M. Antonin. vi. 20. Ubi de hoc verbo agit.

ΦΩΓΕΙΝ. Φράττειν. Ἀττικῶς.] “ Legendum, “ Φώγειν, Φρύττειν. Ἀττικῶς. Nisi quis malit: “ Φρύγειν, Φρύττειν. Ἀττικῶς.” *Rubiken*. Posterius placet. nam Φρύγειν Atticorum, Φώγειν verò Bithynorum est. Etymologus: Φῶζειν σημαίνει τὸ καίειν. Στράτις.

Ἄλλ' εἰ μάλιστα ἀνδρείως Φῶζειν ὥσπερ μύσακα σαυτῶν. Βιβυνοὶ δὲ Φώγειν λέγουσι. Ita scribendus iste locus. Confer Etymologum v. Φηγός. Est et Φώγειν vox Dorum. Epicharmus apud Athenæum lib. ii. p. 56.

Καὶ Φασήλως Φῶγε θάσσον, αἶχ' ὁ Διόνυσος Φιλῆ.

Et phaselos ocyus torre, si Baccho grati sint.

Ita scribendus et interpretandus iste versiculus, qui Trochaicus est. Quod miror viros eruditissimos non animadvertisse. Ceterum hac occasione corrigendus Hesychius, quem nuperi Editores curâ sua indignum judicarunt. Φώγειν, Φρύγειν. ΦΩΔΕΣ, τὰ ἀπὸ πυρὸς ἐν σώματι γινόμενα ἐκφυσήματα. Ita legendum. Confer Etymolog. v. Φῶς. et Hesychium v. Φλύκταινα.

X.

ΧΑΛΔΑΙΚΟΙΣ ἐπιτηδεύμασι. Διαφορεμένῳ γὰρ τῷ Πρόκλῳ περὶ τῶν Ἰσιδώρου μιμήσεων τῶν ὀρνέων καὶ τῶν Φωγῶν τῶν ἀπηχημάτων ἐνίας ἐν ταῖς Χαλδαϊκοῖς ἐπιτηδεύμασιν,

σιν, αὐτὸς ὑπεδείκνυε τὴν ὁδὸν τῆς μιμήσεως.] Hic locus ex Damascio in vita Isidori depromptus est; ut recte notavit Kusterus. Vocolæ autem in τοῖς sunt non nisi correctio vocis præcedentis ἐνίας. Quæ vox igitur delenda est. Idem mendum apud Julian. *Epist.* 35. Quod recte Petavio animadversum.

ΧΑΛΕΠΑΙΝΕΙ. — Διὰ τὸ πολλάκις ἰδεῖν πρότερον, ἢ Χαλεπῶς γυνώσκας τὸν ἄνθρωπον.] Hæc sunt verba Polybii. Sed locus non succurrit. Ceterum hoc fragmentum locum tenet non suum. Pertinet enim ad Χαλεπῶς, non Χαλεπαίνει. Restituendus autem, dum hæc agimus, Pausanias in *Eliacis Poster.* cap. 24. Καὶ εἰσὶν ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, τῆς ἀγορᾶς βωμοὶ πλῆθος ἢ πολλοί. Καταλύονται γὰρ ἔχ ἀπλῶς, ἅτε αὐτοχρεῖως οἰκοδομύμενοι. Scribendum sine dubio: Καταλύονται γὰρ ἢ ΧΑΛΕΠΩΣ. *Facile enim dissolvuntur.* Quod ex contextu satis manifestum est. ΑΤΟΥΕ haud incommodum fuerit et alterum locum Pausania, qui editores plurimum torfit, hic una opera vindicare. Est autem in *Eliac. Poster.* cap. 12. p. 480. Τίμωνι δὲ τῷ Αἰγύπτῳ, καθέντι ἐς Ὀλυμπίαν ἵππυς, ἀνδρὶ Ἡλείῳ, ἔστι τέτω Χαλκῶν ἄρμα, ἐπ' αὐτῷ δὲ ἀναβεβηκὸς σθένος νίκης. Ita scribendus iste locus. Σθένος νίκης dicitur ut σθένος Ὀρέωνος. De quo viri docti ad Homer. *Il.* Σ. 486. Sophocl. *Trachin.* 501.

Μίγα τὶ ΣΘΕΝΟΣ αἰ

Κύπρις ἐκφέρεται ΝΙΚΑΣ αἰί.

Ubi recte Scholiastes: Σθένος δὲ νίκης, περιφραστικῶς τὴν νίκην. Atque ad hunc locum Tragici respexit,

spexit, opinor, Pausanias. Ceterum ita fere locutus est Noster infra p. 495. Ἐστὶ δὲ καὶ τῷ Κυρηναίῳ Κρατισθένει ΧΑΛΚΟΤΝ ΑΡΜΑ. Καὶ ΝΙΚΗ τε ἐπιβέβηκε τῷ ἄρματος, Qui locus geminus germanus est.

ΧΑΛΤΔΩΝΙΟΣ οἶνος.] Scribendum, Χαλυβώνιος. De vino Chalybonio consulendus cl. Casaubonus ad Athenæum i. 22. Ejus meminit Plutarchus de *Alexand. Virt.* p. 342. Ἀλεξάνδρῳ δὲ ἐπίταττε μὲν ἡ ἀρετὴ τὸν βασιλικὸν καὶ θεῖον ἄθλον, καὶ τέλος ἦν, καὶ χρυσὸς ὑπὸ μυρίων καμῆλων παρακομιζόμενος, καὶ δὲ τρυφαὶ Μηδικαὶ καὶ τραπέζαι καὶ γυναῖκες, καὶ δὲ ΧΑΛΤΔΩΝΙΟΣ ΟΙΝΟΣ, καὶ δὲ Ἵρκανικοὶ ἰχθύες· ἀλλ' ἐνὶ κόσμῳ κοσμήσαντα πάντας ἀνθρώπους, μιᾷς ὑπηκόης ἡγεμονίας, καὶ μιᾷς ἐθάδας διαίτης καταστῆσαι. Ita scribendus iste locus. Cl. Reiskius legebat, Βαβυλωνίος οἶνος. Sed nostra lectio sine controversia vera est. Notandum autem illud, Ἵρκανικοὶ ἰχθύες. *Pisces ex Hyrcania*, qui minus noti scilicet. Eorum tamen mentio apud Plutarchum infra p. 1101. Ὡς πρὸς τὰς ἽΡΚΑΝΟΥΣ ΙΧΘΥΣ ἔχομεν, ὅτε χρυσὸν καὶ δέν, ὅτε φαῦλον ἀπ' αὐτῶν προσδοκῶντες. Sed locus proculdubio corruptus est atque ita legendus, Ὡς πρὸς τὰς Ἵρκανὰς ἢ Σκύθας ἔχομεν. Quod et Xylandro placebat.

ΧΑΣΜΑΙ. μετεωροφρονεῖς. περὶ ἄλλα τὴν διάνοιαν ἔχεις.] Hæc sunt verba Scholiastæ ad Aristoph. *Equit.* 821.

ΧΟΙΔΙΑ. σαμνία. Κατεσκευάσαν χοῖδια τὸ μέγεθος, λεπτὰ ταῖς κατασκευαῖς διαφερόντως.] Hic locus male
U inter-

interpunctus est. Quod miror non animadvertisse Interpretes. Scribendum omnino :
*Χοῖδια. Σταμνία κατισκυνάσαν χοῖδια τὸ μέγεθος. Amphoras confecerunt congiales, arte admodum subtili fabricatas. Σταμνία χοῖδια sunt amphoræ, five vasa vinaria, quæ χοῶ five cotylas octo continerent. Hinc σταμνία Thasia, Cbia, et Mendæa. Photius in Lexico inedito : Σταμνία, τὰ Θάσια κεράμια. οἱ δὲ τὰ Χῖα, καὶ τὰ Μενδαῖα. de quibus viri docti ad Moeridem et Pollucem. Restituenda vox ista Eubulo in *Auge* apud Athenæum lib. xiv. p. 622.*

Παρεγκέκασται ΣΤΑΜΝΙ' ἐννέ' ἢ δέκα.

Ita scribendus iste versiculus. Quod et recte monuit vir doctissimus ad Ammonium. Hinc *Κατασταμνίζειν. Vinum e dolio in dolium diffundere. Verbum usurpat Nicosthratus apud Athenæum. Confer et viros doctos ad Polluc. vii. 162. Κατασγίζειν* vocat Dioscorides. quod perinde est. Ceterum notandum verbum *Παρεγκέκασται*. quod haud protritum est. *Κάπτειν* est *deglutire* ; et nunc de *esu*, nunc de *potu* dicitur. de quo, ut alios taceam, cl. Hemsterhusius ad Aristophanis *Plutum*. Xenarchus five Timocles apud Athenæum lib. ix. p. 431.

Μὰ τὸν Διόνυσον σὺ κάπτεις ἴσον ἴσω.

Ubi nihil mali fuspicatus est magnus Animadversor. Versus autem turpissime claudicat, atque ita sublevandus est.

Μὰ

Μὰ τὸν Διόνυσον, ὃν σὺ κάπῃς ἴσον ἴσῳ.

Quæ elegans emendatio. Atque hic una opera corrigendus Hesychius : Ἐγκάπῃς, ἐκπίνει. Vulgo inepte legitur, ἐκπιῖ. Atque hinc Ἐγκαφος. Suidas : Ἐγκαφος, τὸ ἐλάχισον. Εὐπολῖς.

Οὐ γὰρ ΛΕΛΕΙΠΤΑΙ τῶν ἐμῶν ἕδ' ΕΓΚΑΦΟΣ.

Ne mica quidem rerum mearum jam reliqua est.

Οὐδ' ἔγκαφος. *not a mouthfull.* Quod de homine dicitur, qui patrimonium suum abligurierat. Ita legendus et intelligendus iste versiculus, quem perperam accepit vir doctissimus ad Ammonium. Huc facit Eubulus apud Athenæum lib. xiv. p. 622.

Ὡς εἴ τι βάλει ΤΩΝ ΛΕΛΕΙΜΕΝΩΝ φαγεῖν.

Quod imprimus notandum.

ΧΡΕΜΕΤΙΖΕΙΝ ——— Τὴν ἀρχὴν ὁπόθεν εὐρέθη ὁ μῦθος, καὶ ὅς τις πρῶτος ἐφεῦρεν ἢ μᾶλλον εὐροι τις αὖ, ἢ εἴ τις ἐπιχειρήσειε τὸν πλάραντα ἢ χρεμψάμενον ἀναζητεῖν.] Hæc sunt verba Juliani *Orat.* vii. p. 205. ubi male legitur, σπαρῖντα ἢ χρεμψάμενον. Sed veram lectionem conservavit Suidas. Quod et recte observavit cl. Wyttenbachius. Quin et vicissim Suidas ex Juliano corrigendus est : τὸν ΠΡΩΤΟΝ πλάραντα ἢ χρεμψάμενον. *Qui primus sternutavit aut screarit.* Quod et sensus loci requirit.

ΧΡΥΣΗ εἰκόν. Ὡμνουν οἱ Ἀθηναῖοι ἀρχοντες, αὖ μὴ παρέλθωσιν, ἐφ' οἷς αὖ ἀρχωσιν, χρυσὴν εἰκόνα αὐτῶν ἀναθήσειν ἐν αἵῃ, ἐν Πυθοῖ, ἐν Ὀλυμπίᾳ.] Hunc locum

non intellexit Kusterus. Παρελθεῖν εἰς τὴν ἀρχὴν est *ad Magistratum accedere, five, inire magistratum.* Παρελθεῖν ἐφ' οἷς ἂν ἀρχῶσι est *Capessere quæ ad officium suum pertinerent. Desungi officio suo. to discharge their trust.* Quare locus ita vertendus est. *Archontes Athenis jurabant, se, si officio suo defuissent, statuam suam auream dedicaturos esse.* Quod usquequaque verum est. Et notanda locutio, quæ Elliptica est, et Hellenismi exquisitoris. Ceterum hujus moris meminit Plato in *Phædro*, et Plutarchus in *Solone*, ut alios taceam, de quibus consulendus cl. Corfinus *Fast. Attic.* I. p. 23.

Ψ.

ΨΑΘΥΡΟΝ. ἤρῳ. Καὶ τὰ ὅσα μὲν ὡς ἐὶ καὶ οὖσις ἐψαφύρωθη.] Hæc sunt verba Psalmographi ciii. 3.

ΨΑΘΥΡΙΑΝΟΙ. αἰρεσίς τις ἔτω καλυμένη, διότι Θεόκτιστος τις ψαθυροπώλης διαπύρως τῷδε λόγῳ συνίστατο.] Hic locus totidem fere verbis legitur apud Socratem *Hist. Eccles.* lib. 5. cap. 23. unde desumpsit Suidas.

ΨΑΜΜΟΚΟΣΙΟΓΑΡΓΑΡΑ—Καὶ τὰ Γάργαρα δὲ ἐπὶ πλῆθους ἐτίθετο. ὡς ἐν Λήμναις.

Ἀνδρῶν ἐπακτῶν πάντα γάργαϊρ' ἐτίτα.]

“ Scholiastes ad Aristoph. *Acharn.* 3. ἐν Λήμναις.

“ Sed neutra lectio sana est. Scribendum enim

“ ἐν Λημνίαις. quæ erat fabula Aristophanis, cu-

“ jus et Athenæus aliquoties mentionem facit.”

Kuster.

Kuster. Recte vir doctissimus. Sed et scribendum,

— πᾶς ἐγάρ γαιρ' ἐστὶ.

Neque enim aliter loqui solet Aristophanes.

ΨΕΚΤΕΟΣ. Οἰκοδομήματα Ἀσσύρια καὶ δαπανηρὰς λειτουργίας χαίρειν ἰάσαντας, χρηστὰς ἄρχοντας ἄρχειν. Ψεκτός γὰρ ὁ ἄρχων, ὁ χαίρων οἰκοδομήμασιν εὐπρεπείσι.] Scribe, καὶ τὰς ἄρχοντας ἄρχειν. Quomodo recte legitur supra v. Οἰκοδομήματα.

ΨΗΦΟΣ. Κρίσις, ἀπόφασις, διαλαλία.] Notanda vox διαλαλία. quæ notæ interioris est et neutiquam sollicitanda. Quod et ad Hesychium viderat magnus Salmasius. Quocum facit Etymologus v. Ψηφίδες. Cratinus in *Fugitivis* apud Athenæum lib. viii. p. 344. Λάμπωνα τὸν ἐ βροτῶν ψῆφος δύναται φλεγυρὰ δειπνὰ φίλων ἀπεύργειν. Quem locum non intellexit Casaubonus. Φλεγυρὰ ψῆφος est *flagrans rumor. the common talk of the town.* Hinc Horatius, *Flagrare rumore malo.* Quod ex Græco fonte petatum. Hesych. Φλεγυρὰ, ὕβρις καὶ, λαμπρά. Respexit Aristophanem in *Acharn.* 665.

Δεῦρο Μᾶς· ἐλθὲ ΦΛΕΓΤΡΑ.

Ita scribendus iste locus, præeunte Scholiasta. Quocum facit noster Suidas v. φλεγυρά. Est et ψῆφος *calculus computatorius.* Τὸν χρημάτων ἀριθμὸν vocat Suidas. hinc Argentarius in *Epigrammate*, συμβολικὴ ψῆφος. de quo nos supra in v. Λάγυρος. Et ψηφίζειν, *computare.* Epigramma, nescio cujus, in *Anthol.* lib. ii. p. 272.

Πολλὰς

Πολλὰς μυριάδας ψηφίζει Ἀρτεμίδωρος
 Καὶ μηδὲν δαπανῶν, ζῇ βίαν ἡμίονων,
 Πολλάκις αἰ χρυσὴ τιμαλφία φόρτον ἔχουσαι
 Παλλοὺν ὑπὲρ νύκτε, χόρτον ἔδουσι μόνον.

Atque hinc nescio an corrigendus Automedon
 in *Epistola nostra* ad cl. Warton. p. 343.

———— βίον ζῶσιτε κορώνης.

Ἡμίονοι, ΜΟΤΝΗΝ ἡέρα βοσκόμεναι.

ΨΙΘΥΡΙΣΜΟΣ. ἡ τῶν παρόντων κακολογία παρὰ τῷ
 Ἀποστόλῳ.] “Malim ἢ τῶν ἀπόντων, i. e. *absentium*.
 “Absentes enim calumnia petere solet.” *Kuster*.
 Male vir doctissimus. Nihil enim opus *susurro*
 five *submissa voce* in absentes. Atque hinc ex-
 plicandus Paulus in *Epistola secunda ad Corinth.*
 xii. 20. Καταλαλαΐαι, ψιθυρισμοί. hæc *tacita*, five *tecta*
 illa *aperta calumnia*. Quod sedulo notandum.
 Atque ad hunc locum Apostoli respexit Suidas.
 Confer etiam Paulum ad *Romanos* i. 30. Cete-
 rum huc facit *Pfalmographus* xl. 8. Κατ’ ἐμῶ
 ΕΨΙΘΥΡΙΖΟΝ πάντες οἱ ἐχθροί μου. *All mine enemies*
WHISPER together against me. Hinc *Juvenal.* iv.
 110.

———— *seuior illo*

Pompeius tenui jugulos aperire SUSURRO.

Ubi consulendi Interpretes. et notandus Græ-
 cismus. *Sævus jugulare*. Sic Græci, δεινὸς λέγειν,
 δεινὸς φαγεῖν. *Heliodorus Æthiop.* lib. viii. p.
 397. Δεινὸς δὲ ὁ τῆς δίκης ὀφθαλμὸς εἰλίσχειν τὰ ἀμύν-
 τα, καὶ τὰ κρύφια, καὶ ἀθέμιτα φωτίζειν. Ita scribendus
 iste locus. Atque ad hanc normam emendan-
 dus

dus Philostratus in Heroicis. p. 665. Ξυλχωρεῖ ὁ Ἡρως, ΧΡΗΣΤΟΣ ΩΝ ΞΕΝΙΖΕΙΝ τε τοῖσι τοῖς θάκοις. Vulgo legitur ξενίζων. Atque hinc vindicandus etiam Galenus de *loc. affect.* lib. i. cap. 3. Ἄλλ' ἔτω γε καὶ Ζωῖλος ΕΝΔΟΞΟΣ τὴν Ὀμήρου ΜΑΣΤΙΖΕΙΝ εἰκόνα. Quod perperam sollicitavit cl. Olearius ad Philostratum. Ita locutus est Hesychius. Τετράδι μὲν φασὶ Ἡρακλῆα γενέσθαι, καὶ πρῶτον ΕΝΔΟΞΟΝ ὄντα ἄλλοις ΤΑΛΑΙΠΩΡΕΙΝ. Huc spectat Horatius :

Hunc equis, illum SUPERARE pugnīs
NOBILEM.

F I N I S.

1875

12. Εξελοφίζετο.

151. Επαράτης.

162. Ευρυτιών.

II. 13. Νησον των

72. Κάδος.

128. Λαγυς.

161. Νυμφεύς.

III. 5. Πανικω δ.

77. ~~Πανικω~~.

84. Προδύχης.

85. Προδύχης.

104. Ραψωδοί.

144. Σαβασραχίος.

242. Υρωαίων.

280. Ραίκα.

308. Χαβραβί.

Ερ. 64. των μεθ' ου νεων Αρσεν

70. Μαρμα Αρκ.

A D D E N D A.

ΑΝΤΙΑΣΑΣ. Σοφοκλῆς.

Ἄλλ' ἀνιᾶζω, πρὶν πανωλίθως τὸ πᾶν
Ἡμᾶς τ' ὀλίσθαι, κᾶξερημῶσαι γένος.] “Duo hi
senarii sic legendi videntur :

Ἄλλ' ἀνιᾶζω, πρὶν πανωλίθως τὸ πᾶν
Ἡμῶν τ' ὀλίσθαι, κᾶξερημῶσαι γένος.”

Kuster. Fallitur vir doctissimus. Sunt verba
Sophoclis in *Elect.* 1215. qui cum Suida in om-
nibus concordat. Est autem ἐξηρημῶσαι γένος lo-
cutio Attica. de qua Schol. ad Eurip. *Medeam*
320. Confer et quæ scripsimus ad Suid. I.
p. 46.

ΑΠΟΔΥΝΤΕΣ. ἀντὶ τῷ ἀποδυσάμενοι. ἀπὸ μετα-
φορᾶς τῶν ἀθλητῶν, οἱ ἀποδύνουσι τὴν ἑξωθεν σολήν, ἵνα
εὐτόνως χορεύσωσιν. Ἀριστοφάνης. Ἄλλ' ἀποδύνεις τοῖς ἀνα-
παίσοις ἐπίωμεν.] Locus Comici, ad quem respexit
Suidas, hodie non exstat. Verba autem Suidæ,
sive Scholiastæ, corrupta sunt. quod vidit Kus-
terus, sed medelam non invenit. Scribendum
sine controversia : ἵνα εὐτόνως ΑΘΛΕΤΩΣΙΝ. ut

X

strenue

strenue luculentur. Error ortus ex affinitate literarum. Hinc corruptus Hesychius: Σίφων. τῷ πυρὲ οἱ καδίσκοι, καὶ οἷς οἱ κάπηλοι τὸν οἶνον χρωῖται. Scribendum, οἶνον ΑΡΥΟΝΤΑΙ. Idem mendum in Herodoto lib. ii. p. 152. quod notavit cl. Valkenarius. Recte autem Suidas, οἱ ἀποδύσαι τὴν ἔωθεν σολήν. Aristoph. *Thesmoph.* 221.

ΑΠΟΔΥΘΙ τυτὶ θοιμάτιον —

Quæ locutio restituenda Archippo, Comico, apud Athenæum lib. xv. p. 678.

Ἀθῶς ΑΠΟΔΥΣ ΘΟΙΜΑΤΙΟΝ ἀπέρχεται
Στίφανον ἔχων τῶν ἐκκυλίσων οἴκαδε.

Ita scribendus iste locus, Vulgo legitur, ἀποδύς. Pari modo corruptus est Libanius *Epist.* 647. Ἐλπίζω δὲ, ὅτι καὶ διὰ τῷ παιδὸς πολλὰς ἡμῶν ἐλέγχεις ῥήτορας, ἅτως ὅς γε βλέποντες καὶ ρέοντες, ὡς ᾤθηται διὸν εὐθὺς ΑΠΟΔΥΝΤΑ ΠΑΛΑΙΕΙΝ, ἵνα μὴ παρελθόντα καιρὸν ζητῶμεν. Vulgo male legitur, ἀποδύνα. Huc facit Xenoph. *Cyri Exped.* lib. iv. Χειρίσσοφος ἐξεφαινωμένος καὶ ΑΠΟΔΥΣ ἐλάμβανε τὰ ἔπλα. Eleganter Menander, historicus, apud Suidam. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ παλαιστραῖς ΕΝΑΠΕΔΤΟΜΗΝ, καὶ ἐς τοσούτων ἐξώκειλα ἀφροσύνης, ὡς καὶ ΤΗΝ ΦΑΙΝΟΛΗΝ ΑΠΟΔΥΣΑΣΘΑΙ, ΣΤΗΝΑΠΟΔΥΣΑΣΘΑΙ δὲ αὐτῷ καὶ τὸ νυνεχὲς, καὶ ἄλλο ὅτι ἐς βίον ἀγλαΐσμα.

ΔΗΡΙΝ. μάχην. ἐν Ἐπιγράμματι.

Μέλλον ἄρα συγεράν καὶ γὰρ ποιεῖ δῆριν Ἀρπύ
Ἐκπρελιπύσσα χορῶν παρθενίων αἵτιν.]

Hoc

Hoc distichon est pars Epigrammatis, quod legitur apud Reisk. Anthol. Cephalæ p. 11. Simile quod occurrit p. 19. quod hic apponam.

Η Γ Η Σ Ι Π Π Ο Υ.

Δίξαι μ', Ἡράκλεις, Ἀρχισράτα ἱερὸν ὄπλον,
Ὅφρα παρὰ ξιστὴν πασάδα κεκλιμένα
Γηραλία τελέθοιμι χορῶν αἶψα καὶ ὕμνων.
Ἀρκείτω συγγραῖ ΔΗΡΙΣ Ἐνυαλίς.

ΔΙΕΣΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ διώκειν.

Αἴψα δ' ἐρυσάμενΘ' μέγα φάσγανον ὄρεο δίσσθαι.]

Scribe, ἐρυσάμενΘ'. quomodo recte legitur apud Apollon. Rhod. i. 1250. unde hunc versiculum depromptit Suidas. Homer *Odyss.* K. 126.

Τοφράδ' ἐγὼ ξίφος ὃξὺ ΕΡΥΣΣΑΜΕΝΟΣ παρὰ μηρῷ.
Theocritus xxii. 191.

Τὸ δ' ἄρε' ἐκ κολεοῖν ΕΡΥΣΣΑΜΕΝΩ φόνον αὐτίς

Τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι —

Ceterum apud Apollonium legitur, ὄρεο νίσσθαι. Sed Suidæ lectionem agnoscit Etymologus v. Δίσσθαι.

ENATEIN. τὸ ἐκτείνειν πρὸς τοῖς καῶσι. Εἰ δὲ ἐντεῦθεν Εὐριπίδης ἐναυσάμενΘ' τὸν λόγον ἅπαντα, εἴτα μὲν τοι Φοίνικι περιτίθῃσι.] “ Fragmentum hoc propter
“ brevitatem obscurum est, cujus proinde ver-
“ sionem consulto prætermisi.” *Kuster.* Hoc fragmentum proculdubio descripsit Suidas ex Hieronymi Rhodii libello *de poetis Tragicis.* de
X 2 quo

quo noster in v. Ἀναγυράσιος. Joannes Jonsius de *Script. Histor. Phil.* p. 129. et nos supra ad v. Ἐγκατακοδόμησεν. Referendus autem est hic locus ad Euripidis fabulam *Phoenicem*, quam ex Homero hausisse videtur, sed ita ut heroem inculpatum exhibuerit, contra quàm fecisset Homerus. de quo cl. Valkenarius *Diatrib. Eurip.* cap. xxvi. Ceterum aliud est Ἐναύειν, aliud Ἐναύσασθαι. Sed sic solet Suidas, ut verba diversæ significationis confundat. quod et alibi observavimus. Recte autem noster, Ἐναύειν, ἰκετεύειν πρὸς τοῖς ναοῖς. Legebatur vir doctissimus ad Ammonium, Ἐνναίειν. Sed perperam. Idem Ἀύειν et Ἰαύειν, Ἐναύειν et Ἐνναύειν. Nisander in *Theriacis*. 283.

Ὅς τε κατ' εἰλυθμὸς πειρωθείας ΕΝΔΥΚΕΣ ΑΥΕΙ.

Ita scribendus iste versiculus, quem male sollicitavit vir doctissimus ad Theocriti *Syracusias*. Nisander in *Ther.* 263.

Ἡ καὶ ἀμαρτοχίῃσι παρὰ σῖβον ΕΝΔΥΚΕΣ ΑΥΕΙ.
Ubi Schol. Τὸ δὲ ἐνδυκὲς αὐεῖ, ἀντὶ τῷ ἐπιμελῶς καὶ συνεχῶς κοιμᾶται ἢ διάγει. ἐξηνήνεγκται δὲ χωρὶς τῷ ἱ. ἔστι δὲ τὸ πλῆρες ἰαύει. Quocum facit Etymologus v. Αὐω. Incubare vocant Latini. Plautus in *Curculione*.

Id eo fit, quia hic leno ægrotus incubat

In Æsculapii templo.

Ad quem locum consulendi Interpretes.

ΚΥΒΟΣ. ἐν Ἐπιγράμματι.

Οἷδ' ὅτι ῥιπῶ

Πάντα κύβον κεφαλῆς αἰὲν ὑπερθεῖν ἐμῆς]

Hoc

Hoc fragmentum est pars Epigrammatis, quod
exstat in Antholog. lib. vii. p. 608.

ΛΑΧΑΝΟΙΣ. τοῖς λαχανοπωλείοις.] Alexis apud
Athenæum lib. 8. p. 338.

— ὥς γίνεται

Ἐν τοῖς λαχάνοις τὸ λοιπὸν ἡμῖν ἡ μάχη.

Ubi ἐν τοῖς λαχάνοις est *in foro ubi olera venduntur*.
Interpres non intellexit. Confer quæ scripsi-
mus in *Curis poster. ad Theocrit.* p. 28. Atque
ad hunc locum Comici respexisse videtur Suidas.

ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ —

Ἐμοὶ δ' ἴσον μὲν τῆσδε τῆς χώρας μέτα

Ὅσον περ ὑμῖν ἄχθομαι δὲ καὶ φέρω

Βαρίως τὰ τῆς πόλεως τοιαῦτα πρᾶγματα.]

Hos versus Menandro tribuit Joannes Clericus
p. 230. Sed fallitur vir doctissimus. Sunt enim
Aristophanis in *Eccles.* 173. Quod et pridem
monuimus in *Emendat ad Suid.* iii. p. 89.

ΣΚΗΨΙΣ. Συφοκλῆς.

Ἄλλ' εἰσορα μὴ σκῆψιν ἐκ ἴσαν τίθης.]

Decerptus est hic versiculus ex Sophoclis *Elea.*
585.

ΧΡΙΣΑΣΘΑΙ. ἀλείψασθαι. Καὶ ἀποδυσάμενον χρίσασ-
θαι κελεύει ἐλαίῳ. καὶ αὐθις

Νέος

Νέκταρι δ' ἐπάλαι Νηρηίδες ἐχρίσαντο,

Καὶ νέκυν ἀκλαίην θῆκαν ὑπὸ σπλάδι.] Ita scribendus est iste locus, qui in Vulgatis mire distinctus est. Distichon autem illud est pars Epigrammatis in Homerum, quod legitur in Anthol. lib. iii. p. 386. Quod diligens lector notabit.

INDEX.

I N D E X.

A BRESCHIUS notat. p. 43	23
Adæus in Epigram. e-	
mend.	17
Ælianus em.	61. 72
Æliano fragment. restitut.	44.
	61. 115
Æschines explicat.	20
Æschines Socraticus em.	6
Æschylus em.	1. 48. 96
Agathias in Epigram. em.	21.
	41
Αἰγιάτης. vir gregis.	123
Alcæus, Comicus, em.	4
Alcæus, Lyricus, em.	124. 130
Alexis, Comicus, em.	51
Ἀλκμεινός	9
Alciphron explic.	55
Ἀκάνη ἱπποκόλη. an innocent rail-	
lery	49
Amygdalæ ad potandum mire	
faciunt.	13
Ἀνακρέων	29
Anacreon em.	78
Anthippus Comicus, em.	124.
	125
Antiphanes em.	51. 85. 129.
_____ vindic.	66
Anaxandrides apud Athenæum	
em.	51
Antoninus (Marcus) em.	60
Antigonus Carystius em.	96
Antipater in Epigram. em.	99.
	133
Ἀποδοῦναι. vendere. 72. Confer	
Schol. Thucyd. i. 29. et	
Theophrast. Charact. cap. 15	
Apuleius em.	70
Apollonius in Lex. Homer. em.	
	11
Ἀπορρίπτειν. oblitare.	20
Ἀπουσία. verbum nequam.	21
Ἀποφρίγνυσθαι ὑφ' ἡδονῆς.	19
Ἀφελῆς γυνή	36
Ἀφελῆς γραφεῖν	25
Ἀραιή γαστήρ	23
Ἀφανίσσασθαι. 25. Athenæus	
lib. ix. p. 401. Μη καὶ σὺ	
ζητῶν τὸν Στάγρον ἀφανισθῆς.	
Ἀφαΐζιν. ebibere.	5
Alcæus apud Athenæum x.	
p. 424. Κερανῖνοι τι ἀφα-	
ρίζουσι τι. Ubi inepte Inter-	
pres, Vinum iis miscet, et il-	
los e medio tollunt. Ἀφαΐζιν	
est ebibere, calicem exficcare.	
Eubulus apud Athenæum	
lib. xi. p. 473. Ἀμα δὲ	
λαβὼν ἡφάνικος, πηλίκον τίνα	
Οἴσθε μέγας; ἀπαιρίστον, μέ-	
γαν πάν, καὶ ξηρὸν ποῖνον ἰδὲν	
τὸν κάρδαρον. Ita scribendus	
iste locus, in quo magnus	
Animadversor operam lusit.	
Interpres autem egregie in-	
eptit. Quod isti homini so-	
lenne est.	
Archippus, Comicus em.	31. 154
Aristonicus in Epigram em.	30
Aristomenes Θυροποιός apud A-	
then. em.	64
Aristomenes Ἀτλινωπύρδης	64
Ἀρθερωιδῆ. compes	84
Argentarius in Epigram. em.	86
Aristophanes in Plus. vind.	39
_____ in Nub. em.	53.
	114
_____ in Equit. em.	57
	101
_____ in Equit. explic.	56
_____ in Acharn. em.	149
_____ in Vesp. em.	120
_____ in Pace. em.	111
_____ in Avib. em.	121
_____ in Lysist. em.	2.
	82. 105. 122
_____ in Δανάων em.	131
_____ in Ὀλκασίων em.	55
_____ in Centaur. em.	118

Aristo-

- Aristophanes** in *Lemutis* em. 149
 in *Tagenistis* em. 119
 ——— apud Schol. Theo-
 crit. em. 128
 ——— in Δις ναυαγῶν em.
 in *Præfat.* Ubi poteris etiam
 scribere, in Ὀδύσει ναυαγῶν. in
Ulyssæ naufrago. Qui titulus
 fabulæ Epicharmi apud A-
 thenæum.
Athenæus em. 55. 76. 143
 ——— explic. 24. 25.
Automedon in Epigram. em.
 150
Bentleius not. 142
Βεβῶν ἐπὶ ἡρῶν. 26. Huc re-
 pexit Ælian. in Epist. p. 417.
 Καὶ δέξιμ' ἐπὶ τὰς αὐτὸν καὶ
 βεβῶν ἐπὶ ἡρῶν.
Callimachus emend. 62. 134
 ——— vindic. 23
Callimacho fragmentum resti-
 tut. 81
Casaubon (Isaac.) not. 126. 149.
Cilliasior in Epigram. em. 26
Chamæleon apud Athen. em.
 56
Cratinus em. 15. 33. 35
 ——— explic. 149
Crinagoras in Epigram. em. 13
Clearchus apud Athen. em. 92
Cleophon Τυροποιοῦς 64
Kusterus not. 8. 27. 45. 68. 75.
 118. 120
 Κατὰ κακῶν 69
 Καταβίτης 71
 Καταγγίζειν 146
 Καταδολεσχῆσαι. 74. Confer Plu-
 tarch. de Garrul. p. 503.
 Καταληρεῖν. 46. Dicitur etiam
 Ἐκληρεῖν et Ἀποληρεῖν Polybio.
 quod verbum restituendum
 Artemidoro p. 214
 Καραγαμίζειν. 146
 Καλύπτειν obcurare 116
 Κάπηλος λόγων. 140. Confer
 D. Paul. in *Secunda ad Co-*
rinth. ii. 7.
 Κάπηλον 146
 Κοινοδοχίης 82
 Κωτίας οἶνος 88
 Κολαορίζειν 76
 Κρίας ἀσόδοικον 65
 Κρίνα 81
 Κρόνιππος 82
 Κυφόνωτος 85
 Χαλινάριον 141
 Χαλιδώνητος. 145
Damascius em. 144
Dawesius not. 83
Demagetus in Epigram. em. 9
Demetrius Phalareus em. 49.
 113
Dionysius in Epigram. em. 18.
 134
 ——— Halicar. em. 38. 110
 ——— explic. 116
Dio Cassius em. 18
Diocles in *Bacchus* em. 69
Dioscorides in Epigram. em. 31.
 Confer Aristoph. *Acharn.* 573.
 et Schol. in locum.
Dorvilius not. 73
 Διραγχῆς 30
 Διαβάλλεσθαι. 10 *chouf.* 31
 Διαλαλία 149
 Δίκη πρόδικος 118
 Διαμυρίζειν. verbum nequam. 100
 Δοσίπυγος 36
 Δωδیکاχρηστον γόμα 35
Epicharmus em. 143. Ubi po-
 teris etiam legere, αἴχ' ὁ Διό-
 νυσος δέλη. Si Baccho placeat.
Ernestus not. 23
Etymologus em. 35. 42. 143
Epigram apud Cl. Pocockium
 em. 87
Erotianus em. 89
Eubulus Κήτιος 45
 ——— emend. 146
 ——— explic. 65
Eubalus in *Cercop.* em. 45.
 Ubi legendum videtur, αλη-
 ρί

- ἢ βοτῶν *cibis onusto*. Ut
ποτὰ poculenta, sic βοτὰ *escu-*
lenta. Nihil verius hac e-
 mendatione.
 Eucrates; Κυρηαιοπώλης 56
 Euphron emend. 50
 Eupolis em. 97. 147.
 Euripides in *Hippolyto*. vind.
 57
 — in *Belleroph.* em. 120
 — in *Andromeda* em. 12
 — in *Æolo* em. 103
 — in *Cressis* em. 131
 — apud Stobæum em.
 105
 Ἐλῆς et Ἐλεὼν *mensa. coquinaria*
 126
 Ἐκφυσθήματα. *pustulae*. 143
 ἘΝΑΥΕΙΝ idem ac Ἐναύειν. 156
 Ἐν τοῖς Λαχάνοις, in the herb-
 market. 157
 Ἐξηρτῶσθαι. 41. Confer Wef-
 feling. ad Herod. p. 571.
 Ἐπιδευτεροί. 64. Libanius in *An-*
tioch. p. 340. Τῶν πρώτων,
 καὶ τῶν δευτέρων, καὶ τῶν ἐπ' ἐκεί-
 νους.
 Ἐπιδραπίζειν. 43. Confer A-
 thenæum x. p. 422.
 Ἐπίφρασις 32
 Ἐπίφυλλις 43
 Ἐπισημαίνεισθαι. 142. Confer
 Athenæum ix. p. 368.
 Ἐπηγεῖς ὕμνοι 44
 Ἐπημερῆσαι. *victoriam reportare*.
 47
 Εὐθηλάμεν 48
 Εὐθηλήμονα μόσχον 47
 Hinc explicandus Sophron apud
 Athenæum lib. vii. p. 288.
 Βελένην θηλάμονι. ad quem lo-
 cum egregie hallucinatus est
 cl. Casaubonus. Confer
 Suid. v. Θηλάζειν.
 Fronto in Epigram. em. 141
 Τεῦσαι. 126. Confer cl. Val-
 kenar. ad Herod. p. 532. et
 nos *Emendat.* in Suid. iii. 11.
 Γνάθῳ πυρὸς 48
 Harpocraton em. 126
 Hedylus in Epigram. em. 78
 Heliodorus emend. 151
 Hercules Ὀμόγνῳ 108
 Hemsterhufius not. 140
 Hesychius em. 23. 36. 42. 122.
 138. 140. 143
 Hieronymus Rhodius explicat.
 154. 155
 Homerus em. 16. 42. 135
 Horatius explic. 140
 Hudsonus (Joannes) not. 11
 Hyperides em. 47
 Incubare 156
 Julianus em. 35. 36. 39. 147
 Ἰδρίτης 66
 Laertius em. 90
 Libanius em. 73. 92. 116. 154
 Livius em. 109
 Lucianus em. 108
 Ληροί. *Leria* 46
 Λύκῳ χανών 52
 Proverbii hujus meminit Sui-
 das, meminit et Dionysius
 in *Epist.* p. 449. nec non Eu-
 bulus apud Athenæum lib.
 xiv. p. 622.
 Macedonius in Epigram. em. 12
 Macrobius em. 7
 Menagius not. 45
 Menander em. 77. 110
 — explic. 142
 Meleager in Epigram. em. 75.
 123
 Musæus em. 34
 Μεθυσφαλῆς. *vino carens* 86
 Μετανία 141
 Μελλοστρατεῖν 10
 Νεόη 100
 Νυκτοπεριπλάνην 101
 Νωθὲς τῆς διανοίας 27
 Antisthenes in *Orat.* p. 183.
 Ed. Steph. Σὲ δὲ τὴν φύσιν ἀπει-
 κάλων τοῖς τε ΝΩΘΕΙΝ δι. 15 καὶ
 βροτῶν φάσασιν, ἄλλοις πα-
 ρέχουσι
 Y

- ῥέχουσι δεσμεύειν καὶ ζευγύναι αὐ-
 τος. Ita scribendus iste lo-
 cus.
 Οἶκος μένιν. 10. Confer. Liban.
 Vol. II. p. 550
 *Ορεξ 85
 *Ορειδεύεσθαι 111
 *Ορλυγοκοπεῖν ib.
 *Ορεακός et *Αρεακός idem. 65
 Orpheus em. 34. Dum hæc
 scribo, succurrit locus Orphei
 in *Argonaut.* 584. quem hic
 in transitu emendabo.
 ——— Τάπηλα λιανθία δῶκε φέ-
 ρεσθαι. Cl. Ruhnkenius in
Epist. ad Cl. Valkenarium
 legebat, διαθία. Sed vera
 lectio sine controversia est,
 τάπητ' ΑΛΙΑΝΘΕΑ. *tapetem
 purpureum.* Confer nos in
Indice ad *Epist.* Critic. v.
Antipater. Huc accedit Theo-
 critus xv. 125. ΠΟΡΦΥΡΕΟΙ
 δὲ τάπητες. quod perinde est.
 Phalæcus in *Epigram.* em. 3. 78
 Photius in *Lex. MS.* em. 5. 138
 Plato, Comicus, em. 22
 Platonis verficulus not. 33
 Plutarchus em. 10. 91. 103. 145
 Pollux em. 4. 69
 Polybius em. 29. 109
 Polybio fragmentum restitutum
 41
 *Πάλιν γὰρ αὐθις 33
 Confer Sophocl. *O. dip. Col.*
 1413. et Suid. v. *Αναθίειν,
 et v. Αὐθις.
 Πανός ἀγάπημα 112
 Πανός ἀντρον 122
 Πανός σκῶλ 122
 D. Paulus explic. 90. 150.
 Paulus Silentarius em. 139
 Pausanias em. 144
 Phantias in *Epigram.* em. 83
 Philostratus em. 151
 ΠΕΡΙΠΑΛΗΘΕ. Orbilius liber ita
 dictus. Poteris etiam scri-
 bere Περὶ *Αλγυς. Sed illud
 verum 112
 Πίσσα Κωϊτίς 88
 Πλάτων. *convitiari* 69
 Πλυνός. *a washing-tub* 69
 Philodemus in *Epigram.* em. 93
 Procopius em. 58
 Polyzelus, Comicus, em. 35
 Porphyrius em. 91
 Ποδαλείρι ①. Ut *Eupalamus* πο-
 δαλείρι ①, sic *Achilles* ποδά-
 ρης. hinc *Epigrammatis* acu-
 men 99
 Πομφολύγων ἐμφυσις 117
 Φιλεργεῖν 137
 Φοινικιλίτης 140
 Φοινικοχαλιν ① ib.
 Φώγειν. 143. Legendum opi-
 nor, Φώγειν, Φρύγειν, Φρύττειν.
 Confer cl. Pierſon. ad Moe-
 rin p. 382.
 Reiskius not. 17. 21
 Rhianus in *Epigram.* em. 88
 Ruhnkenius not. 8. 27. 108. 140
 Σαμίων ἀνθη. tum locus, tum mu-
 liercula, et homines venusti-
 ores, qui istum locum fre-
 quentabant 92
 Σιμωράμιδος τῆχ ① 139
 ΣΘΕΝΟΣ νίκης 144
 Σκύλ ① 3
 Σκῦτ ① ib.
 Σποδείν 127
 Σπευδῆς ἔχων. 2. Confer Schol.
Bodl. ad Sophocl. *Oed. Tyr.*
 728.
 Σταμῖα χροῖα. 146. hinc ele-
 ganter Aristoph. *Ran.* 22.
 Διώνσ ① ὡς σταμῖν. ad quem
 locum consulendus Scholi-
 astes.
 ΣΤΑΤΗΡ. 129. Locus, quem
 laudat Suidas, exstat apud
 Synesium in *Epist.* 127. quod
 lector eruditus notabit.
 SCHMIDT. (*Frid. Sam.*) not. 108
 Simonides in *Epigram.* em. 59
 SM-

I N D E X.

163

SMILIS. nomen viri	62	Τερπὰδης γέγονας. 155. Confer
Synefius em.	60	Auctor. Vitæ Aristoph. p. 13.
Schol. Homeri em.	54	Ed. Kuster. Phot. in Lex.
—— Sophocl. <i>Oedip. Tyr.</i>	60	MS. et Suid. v. Τερπὰδης.
em.	60	Addas Hesych. et Suid. v.
—— Euripidis em.	2	"Αρχαδαγ.
—— Aristoph. <i>Nub.</i> em. 27.	32. 119	Timæus in Lex. Platon. em.
—— Theocriti em.	128	108
SOPHOCLES em.	11	Timocles, Comicus, em. 146
—— in <i>Ajac.</i> em.	48	Theocritus em. 4. 123
—— in <i>Oedip. Tyr.</i> em.	60. 103	—— vindic. 122
—— in <i>Antiq.</i> em. 104		Theodorus Metochita em. 57
—— in <i>Oedip. Col.</i> em.	ibid.	Theopompus, Comicus, em. 23
—— in <i>Philocl.</i> em.	70. 92. 105	Τρυγερνός. 132
—— in <i>Pelea</i> em. 33		Θρίλαμπος. quid sit 15
—— in <i>Ποιμήτων</i> em. 14		Θυροκοπία 64
Sophron. em.	49. 113	Υπηνός. 135
Strattis apud Etymol. em. 143		Υποδοχή. 136
Strato in Epigram. em. 79. 100		Υπαδικοί ἰχθύες 145
Suetonius em.	112	Valkenarius not. 10. 96. 123.
Taylorus (Joan.) laud.	82	156
		Villoisonus laud. 11
		Xenarchus, Comicus, em. 65.
		146
		Ζωμὸς μέλας. black soup 51

F I N I S.

